

END

Tình
Đa
Nguyệt
Xuân

Bình Yên Nơi Anh

Information

Tải ebook miễn phí tại **DTV EBOOK**

Làm sao Lục Kiều Kiều có thể ngờ được em gái Lục Mộng Kỳ mà cô hết lòng thương yêu, chuộng thế mà lại đâm sau lưng cô.

Đứa em gái cô dành hết tình cảm, lại phản bội cô, cùng với vị hôn phu của cô, cả hai đều khiến cô tổn thương, và thất vọng tột cùng.

Sau đó, số phận còn muốn đùa cợt cô, khiến cô rơi vào tình thế khó xử, hiện tại cô phải thay em gái lấy chồng.

Chương 1: Chương 1

Từ phía xa, những đám mây đen ngòm như đoàn quân tinh nhuệ, ồ ạt kéo về thành phố.

Theo hiệu lệnh, chúng nhanh chóng dàn đều ra, che kín cả bầu trời.

Phút chốc, đất trời tối sầm lại.

Mới có ba giờ chiều mà tưởng như đã nhập tối.

Những cơn gió theo đó giạt liên hồi, càng lúc càng mạnh.

Cuốn bụi và lá khô ven đường bay mù mịt.

Không khí nhanh chóng trở nên dịu mát, rồi mát lạnh bởi hơi nước trong không khí đang dâng cao.

Càng lúc, đội quân mây đen càng sà xuống sát mặt đất như đang thị uy.

Và rồi, sau một tiếng ầm lớn từ bầu trời vọng xuống, cơn mưa rào đổ sầm sập về mặt đất.

Những giọt nước thi nhau đổ ào ào xuống phía dưới, dày đặc đến khiến đất trời chìm trong màn mưa trắng xóa.

Tầm nhìn thu hẹp về đến chỉ trong vài bước chân.

Nhìn đâu cũng là mưa, là nước mưa, là những khoảng trắng xóa.

Mưa rơi lộp độp xuống tàu lá, rầm rập xuống mái nhà, lách tách vào cửa kính, rào rào xuống mặt đường, rồi òng ọc xuống ống cống.

Khắp nơi toàn là tiếng của cơn mưa.

Người người lao nhanh để tìm chỗ trú ẩn.

Lục Kiều Kiều vừa xuống taxi, nhanh tay dùng túi xách phủ đầu chạy vào trong sảnh khách sạn.

Ngước nhìn lên đồng hồ trên tay, cô thở phào nhẹ một hơi.

Bởi vì hôm nay, cô có hẹn với em gái là Lục Mộng Kỳ.

Từ nhỏ đến lớn, Lục Mộng Kỳ thân thể ốm yếu, hay bệnh vặt nên Lục Mộng Kỳ luôn được bố mẹ cưng chiều hơn, nhưng cũng không vì lý do đó mà Lục Kiều Kiều đâm ra ghét bỏ người em gái này, cô ngược lại rất yêu quý, luôn săn sóc Lục Mộng Kỳ, chỉ cần thứ mà em gái muốn, cô đều nhường cho em.

Lục Mộng Kỳ lớn lên rất xinh đẹp, dáng vẻ diễm đạm, đáng yêu, thành tích học tập cũng tốt, nói chung là một thiếu nữ hoàn hảo, ai nhìn vào cũng muốn sủng nịnh cô ấy như công chúa.

Lục Kiều Kiều rất yêu thương đứa em gái này.

Mấy hôm trước Lục Mộng Kỳ có hẹn cô đi ăn tối ở nhà hàng của một khách sạn.

Chính là khách sạn mà cô đang đứng đây.

Lục Kiều Kiều cũng không biết, vì sao lại là ở khách sạn, nếu đi ăn, thì có rất nhiều hàng quán khác để lựa chọn.

Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần đó là ý muốn của em gái, cô đều sẽ thuận theo.

Lục Kiều Kiều thông thả bước vào quầy tiếp tân, cô đưa số thẻ phòng cho mấy cô tiếp tân ở đó hỏi đường đi.

Nhận được câu trả lời, cô vui vẻ đến điểm hẹn.

Không thể để em gái đợi lâu được.

Đi vào bên trong, Lục Kiều Kiều phát hiện còn có đôi giày của một người khác.

Đây vốn là bữa tối chỉ có hai chị em, không lẽ Lục Mộng Kỳ còn mời thêm bạn?

Lục Kiều Kiều tò mò, nhón từng bước đi vào.

Bởi vì cô không muốn gây ra tiếng động làm phiền em gái, ngộ nhỡ em ấy đang ngủ thì sao.

Đứng trước cửa một căn phòng, cửa mở hé hé, Lục Kiều Kiều vừa định vươn tay mở ra.

Bên trong liền phát ra những cổ âm thanh khiến người ta xấu hổ. Qua khe hở, Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn vào bên trong.

Là một nam một nữ đang cùng lẫn lộn trên chiếc giường rộng.

Bất ngờ hai người đó lại là Lục Mộng Kỳ và vị hôn phu của cô - Dương Nhất Hàn?

Lục Kiều Kiều hoảng hốt vội bịt chặt miệng mình lại để không thốt ra tiếng động cả kinh.

Cô quỳ gục xuống dưới sàn nhà, ánh mắt trợn ngược lên kinh ngạc.

Cố gắng kìm lại nhưng cả thân thể đều run rẩy cả lên.

Hốc mắt nóng râm ran, từng giọt nước tràn lan trên gương mặt trắng nõn.

Bàn tay run rẩy vịn lấy bức tường cố vực dậy đứng vững.

Vừa định rời đi, bên trong phát ra tiếng trò chuyện của hai người.

"Hàn ca ca ~ anh là vị hôn phu của chị gái em, cũng sắp trở thành anh rể của em.

Anh xem chúng ta bây giờ có phải không thích hợp không ~ "

" Có gì mà không thích hợp? Lục Kiều Kiều kia xấu xí, lại già nua, sao có thể sánh với em! Anh từ lâu đã muốn đá cô ta ra khỏi mắt rồi! Lục Mộng Kỳ em vừa xinh đẹp, đáng yêu, lại thông minh, anh tất nhiên là thích em rồi! "

" Vậy tại sao anh còn ngỏ lời cầu hôn với chị ta? Anh đừng tưởng nói ngọt như vậy là dễ được em! "

" Hừm? Tiểu bảo bối như vậy là ghen rồi? Ban đầu anh tiếp cận cô ta cũng chỉ vì thu hút sự chú ý của em thôi! Ai đời một cô gái xinh đẹp ngay trước mắt đây, lại đi chọn bà già xấu xí kia cơ chứ! "

" Anh nói như vậy, nếu để chị nghe thấy, chị sẽ rất buồn nha ~ "

" Mặc kệ cô ta, chúng ta đang vui, nhắc đến cô ta thật mất hứng! Tiểu bảo bối anh tới đây ~ "

" Ai da, anh nhẹ chút, làm người ta đau đó ~ "

" Rồi rồi, anh xin lỗi, anh yêu em! "

" Em cũng yêu Hàn ca ca nhất ~ "

Từng lời, từng chữ như xuyên thẳng vào trái tim Lục Kiều Kiều, cô đau đớn, cô gục ngã.

Đáng hận.

Cái tên chó chết Dương Nhất Hàn kia lúc theo đuổi cô thì lời ra tiếng vào ngon ngọt như thế, hứa hẹn cả đời chỉ yêu mình cô, hứa không bao giờ phản bội cô.

Vậy mà giờ xem hắn ta đã làm gì sau lưng cô chứ.

Còn em gái cô, Lục Mộng Kỳ? Đứa em gái xinh đẹp, ngoan ngoãn lúc nào cũng ríu rít chạy theo sau cô gọi chị ơi, chị ơi.

Tất cả đều chỉ là giả thôi hay sao? Dá em gái ốm yếu mà cô nhất mực cưng chiều, luôn nhường nhịn mọi thứ cho, mà giờ lại phản bội cô, gian dối với tên hôn phu chó má kia sao? Đáng hận.

Hóa ra từ trước đến nay, Lục Mộng Kỳ chỉ giả làm bạch liên hoa mềm yếu để lừa dối tất cả mọi người, giả ốm yếu để cướp đi tình yêu thương của cha mẹ dành cho cô, giả ngoan ngoãn để cướp tất cả

mọi thứ từ cô, ngay cả vị hôn phu của chị gái mình còn không tha. Lục Kiều Kiều thực rất hận, nhưng hận nhất, chính là bản thân mình.

Bởi vì quá nhu nhược, dễ tin người mà để người ta lợi dụng, lừa dối. Một lúc sau, Lục Kiều Kiều lau sạch hết nước mắt trên mặt, cô chạy thật nhanh ra khỏi căn phòng này.

Thật dơ bẩn, quá dơ bẩn, tra nam tiện nữ quá bẩn thỉu mà làm với nhau, cô phải thoát khỏi nơi này, Lục Kiều Kiều không muốn bị vấy bẩn.

Cô chạy thật nhanh, thật nhanh.
Ra đến bên ngoài, cô bắt taxi, nhưng đi qua đi lại, cũng không có chiếc xe nào dừng lại.

Đi dưới trời mưa, sấm chớp bắt đầu nổi lên ùng ùng, cơn mưa giông càng lớn.

Không lẽ đến cả ông trời cũng không thèm nhìn xuống Lục Kiều Kiều cô?.

Chương 2: Chương 2

Lục Kiều Kiều sinh ra đã là một cô bé mạnh mẽ.

Bởi vì, cha mẹ đặt hết tâm tư tình cảm vào em gái nên tính cô từ nhỏ đã tự lập, càng quật cường hơn.

Cô từ nhỏ đã tự mình làm hết mọi việc, học tập, năng khiếu, không cái nào là không xuất sắc.

Chỉ mỗi vẻ ngoài, không xinh cũng không xấu, rất bình thường trong số những người bình thường.

Cô không thể so với vẻ ngoài của Lục Mộng Kỳ được, bởi vì cô đã chân lấm tay bùn từ nhỏ, đã quen với giản dị, rất hiểu chuyện mà chưa từng đòi hỏi bất cứ cái gì với cha mẹ.
Không phải là gia đình không có điều kiện, mà ngược lại mới đúng.

Lục gia cũng gọi là có tiếng trong giới thượng lưu, cha cô là chủ của chuỗi thời trang nổi tiếng, chính là có nhiều tiền, rất nhiều tiền.

Nhưng số tiền kiếm ra cũng chỉ để nuông chiều Lục Mộng Kỳ thành công chúa, còn cô, Lục Kiều Kiều không khác gì cô bé lọ lem.

Nhưng cô cũng không phiền hà chuyện đó, bởi vì Lục Mộng Kỳ từ nhỏ ốm yếu, được quan tâm, yêu quý hơn là phải, cô cũng không có trách cứ gì.
Chính vì như vậy đã rèn luyện ra được tính cách sắt thép như bây giờ.

Nhưng ngay lúc này, chính Lục Kiều Kiều cũng phải cảm thấy bản thân nhu nhược đến chừng nào, bản thân hi sinh, nhường nhịn nhiều như thế, nhưng đổi lại thì được gì? Bị chính những người mình yêu thương phản bội, còn gì đau đớn hơn.

Những gì cô bỏ ra trước đây, đúng thật không đáng một chút nào.

Phí hoài 22 năm thanh xuân cuộc đời dâng cho kẻ khác, mình thì lại tay trắng.

Không được, Lục Kiều Kiều cô phải quyết tâm vực dậy, không thể bị đánh gục bởi những chuyện không đáng này.

Nhưng vì sao vẫn không ngăn được nước mắt rơi xuống.

Mặn quá.

Cô không phải không vì tên chó má Dương Nhất Hàn kia, bởi vì từ đầu là hắn theo đuổi cô, chứ cô không thèm nhìn hắn một cái, tức ở chỗ là con em khốn nạn kia giả vờ yếu đuối để cướp tất cả mọi thứ của cô.

Nếu cô ta đã thèm muốn thằng hôn phu kia của cô thì cô cũng không thèm, thích thì lấy đi, chị đây ném vào mặt cô.

Lục Kiều Kiều cứ thể đi dưới mưa, gió lạnh buốt da buốt thịt, nhưng cũng không bằng cái lạnh trong tim.

Nếu biết chuyện này, cha mẹ cô có một lần đứng về phía cô?
Đến khi Lục Kiều Kiều về tới nhà, trời cũng chập tối.

Thân thể cô ướt sũng.

Bước vào trong nhà, chờ đợi cô là Lục lão gia - Lục Hải và Lục phu nhân - Lục Chu Mẫn, còn có Lục Mộng Kỳ.

Lục Mộng Kỳ đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt đau lòng, còn Lục phu nhân thì lo lắng, tay vỗ vai an ủi cô ta.

Lục lão gia về mặt cũng rất căng thẳng, đi đi lại lại trong nhà. Nghe thấy tiếng mở cửa, cả ba người đều cùng lúc ngược nhìn lên, Lục Minh Chu lập tức nhú mày khi nhìn thấy dáng vẻ của Lục Kiều Kiều.

Cơ thể Lục Kiều Kiều không chỗ nào không ướt, mái tóc cũng bị ngấm nước mưa mà xuề xòa, dáng vẻ dơ hài rất không thuận mắt.

Lục Hải quát lớn : " Lục Kiều Kiều, con xem đã là mấy giờ rồi mà bây giờ mới về hả? còn nữa, dáng vẻ nhếch nhác này là sao, mưa lớn như thế cũng không biết đường mà tìm chỗ trú à? "

Lúc nào cũng thế, luôn luôn là như thế, không một lời hỏi han rằng mắc mưa có lạnh, có mệt không, mà chưa bước chân được mấy bước đã quát mắng như thế, nếu đó là Lục Mộng Kỳ, chắc chắn là được hai người họ lo lắng đưa tận vào giường săn sóc rồi.

Nhiều lúc, Lục Kiều Kiều cũng tự hỏi, rốt cuộc cô có thật sự là con ruột của họ không, cho dù có yêu quý Lục Mộng Kỳ đến mức nào thì cũng nên quan tâm cô một chút chứ.

Lục Kiều Kiều cúi gằm mặt, khớp ngón tay co lại, siết chặt : " Con không bắt được taxi nên đi bộ về, mưa có dấu hiệu không ngừng lại nên con cũng không đứng lại lâu! "

" Cả ngày chỉ biết đi chơi, đi chơi, không làm được việc gì nên hồn, con xem em gái con gặp chuyện gì con có biết không? " Lục Chu Mẫn đập bàn đứng dậy.

Cô ta bị làm sao thì ai mà biết, mới lúc trước vừa sung sướng cùng Dương Nhất Hàn xong, giờ còn có thể gặp chuyện gì.

Lục Chu Mẫn nước mắt bắt đầu lăn dài, xót xa cho đứa con gái nhỏ mà nói rằng : " Em gái con, sắp phải gả cho một ông già xấu xí rồi đấy con biết không! "

Lục Kiều Kiều nhướn mày khó hiểu, đột nhiên sao lại có chuyện này, hai người họ đặc biệt yêu quý Lục Mộng Kỳ, chắc chắn sẽ không đâu sắp đặt mối liên hôn này, trừ phi là họ mắc nợ ai đó và giờ phải gả con gái đi để trả nợ.

" Chuyện đó thì liên quan gì tới con? " Lục Kiều Kiều đứng khoanh

tay lại.

Đúng rồi, là Lục Mộng Kỳ gả đi chứ đâu có phải cô, việc đó có liên quan gì đến cô, không nhẽ giờ phải than khóc khổ sở như mẹ cô à? Lục Hải phi nhanh tới giáng xuống má Lục Kiều Kiều một cái tát thật mạnh.

Gương mặt cô đỏ lừ, nhanh chóng bị một dấu tay hằn in lên, cô thất kinh nhìn ngược lại Lục Hải.

" Con bé là em gái mày, sao mày dám nói thế hả? "

Lục Chu Mẫn cũng khó chịu lườm cô : " Mày có phải đủ lông đủ cánh rồi nên giờ muốn tạo phản phải không? Mày không biết em gái mày từ nhỏ đã ốm yếu rồi à? Phải gả cho một lão già, con bé làm sao mà chịu nổi đả kích này chứ! Mày không biết thương con bé mà còn phun ra mấy lời ác độc như thế hả? "

Lục Kiều Kiều cắn môi, nước mắt cũng không kìm nén nổi mà lại một lần nữa rơi xuống : " Vậy tại sao đột nhiên chuyện này lại xảy ra? Là do lỗi của con chắc? Không phải là do hai người đã làm gì nên mới phải gả nó đi ư! Giờ lại nói con độc ác, con đã làm gì nó? "

Lục Mộng Kỳ đứng dậy chạy đến ôm chầm Lục Kiều Kiều, nước mắt nước mũi cũng giàn giụa, đáng vẻ này đâu khác tiểu bạch thỏ đáng yêu, làm người ta nhìn thấy cũng phải đau lòng.

Lục Mộng Kỳ khóc thút thít : " Không phải lỗi của chị ấy, hức, hai người đừng trách chị ấy nữa....hức....! Con, con gả đi là được mà....."

Lục Hải đau lòng đi tới : " Không được, ta không thể để con gái bảo bối của ta gả cho lão già xấu xí đó như thế.

Chưa từng thấy ông ta xuất hiện trước công chúng nhưng nghe đồn là một tên độc ác, tàn nhẫn, con gái bảo bối của ta mềm yếu như vậy, làm sao có thể chịu nổi! "

Chương 3: Chương 3

Lục Kiều Kiều nhăn mày, hai tay xoa thái dương : " Rốt cuộc là có chuyện gì? "

Lục Chu Mẫn : " Cha con vì làm ăn thua lỗ nên mắc một món nợ lớn với ông ta, trong lúc nhất thời đã đồng ý gả Kỳ Kỳ đi, bởi vì con bé vừa xinh đẹp lại thông minh nên ông ta ngay lập tức đồng ý.

Bây giờ mọi chuyện đã tới nước này, chúng ta không còn cách nào khác, nếu làm trái lời hứa thì ông ta chắc chắn sẽ rút lại vốn.

Nhưng Kỳ Kỳ đáng thương của ta chắc chắn không chịu nổi đả kích lớn như vậy! "

Lục Kiều Kiều ngán ngẩm, quanh đi quẩn lại chẳng phải là gán nợ hay sao : " Nếu vậy thì gả Mộng Kỳ đi là được! "

" Không được, ta nhất quyết không đồng ý! Không thể gả Kỳ Kỳ cho lão già đó! "

Lục Hải quát lớn.

Lục Mộng Kỳ nắm tay Lục Kiều Kiều, vẻ mặt ủy khuất : " Chị, chị đừng lo lắng cho em, em không sao, đừng vì vậy mà đứng ra thay cho em.....!"

Lục Kiều Kiều ngơ ngác nhìn Lục Mộng Kỳ, cô hồi nào nói đứng ra thay Lục Mộng Kỳ? Không đúng, lời nói này rõ ràng là ám chỉ muốn cô đi thay đây mà.

Đúng là con người xảo quyệt, mưu mô.

Lục Hải nghe vậy thì hai mắt liền sáng ra, đúng rồi sao ông không nhớ là ông còn một đứa con gái khác mà, tuy không xuất sắc bằng Lục Mộng Kỳ nhưng cũng gọi là ưa nhìn một chút, cho nó đi gả thay,

không phải mọi chuyện được giải quyết vẹn cả đôi đường rồi hay sao?

Lục Hải hăng giọng.

" Đúng rồi, Lục Kiều Kiều con dù sao cũng là chị con bé, thay con bé làm chút chuyện nhỏ này thì có sao! "

" Cha!! Đây rõ ràng là chuyện do cha gây nên, Lục Mộng Kỳ mới là người gả đi, sao giờ lại đổ lên đầu con? Chút chuyện nhảm Cha có hiểu chuyện này là chuyện cả đời của con gái không mà nói là chút chuyện nhỏ? "

" Kiều Kiều, con đừng lo, ông ta chỉ có vẻ ngoài là xấu xí thôi, chứ với khối tài sản khổng lồ đó, đủ để con sống sung sướng cả đời! Cha cũng chỉ là nghĩ cho von mà thôi! "

Lục Hải vỗ vai Lục Kiều Kiều, nét mặt bây giờ so với hồi nãy, rõ ràng là khác nhau một trời một vực.

Lục Kiều Kiều sững người : " Tại sao hồi nãy cha không nói như vậy với Lục Mộng Kỳ? Bây giờ đùn đẩy cho con, lại nói là nghĩ cho con, cha không thấy bản thân đang mâu thuẫn sao? "

" Mày đừng có làm càn, tao nuôi mày suốt 22 năm qua thì đến bây giờ là lúc mày phải trả công cho tao! Tiền của tao không phải nước đổ lá khoai! Mày đừng có ăn cháo đá bát.

Tao đã quyết định rồi, một tuần sau là hôn lễ cử hành, mày tốt nhất là lo liệu chuẩn bị đi! "

" Cha!!! "

" Hay là vẫn cứ để con gả đi.....con không muốn hai người cãi nhau chỉ vì con.....!con cũng không muốn chị gái phải khổ tâm vì con.....!chị, chị đừng vì em mà hi sinh như vậy.....!"

Lục Kiều Kiều tức đến muốn tăng xông luôn, sao lại có loại người trơ tráo đến mức như vậy.

Tại sao hồi trước cô không phát hiện ra bộ mặt xấu xa này của Lục Mộng Kỳ nhỉ? Cô cảm thấy bản thân mình đúng là có mắt như mù mà.

Lục Kiều Kiều hất Lục Mộng Kỳ ra, nhưng sức cô rõ ràng không lớn, thế quái nào Lục Mộng Kỳ lại ngã nằm ra sàn.

Lục Chu Mẫn hốt hoảng chạy tới ôm lấy Lục Mộng Kỳ, hét lớn : " Lục Kiều Kiều, mày đúng là đồ độc ác, em gái mày sức khỏe yếu mà mày dám đẩy ngã con bé? Được gả cho người giàu có là phúc phần của mày, không phải vì chê ông ta xấu xí nên mày mới nổi khùng nổi điên như vậy chứ, hóa ra mày cũng chỉ nhìn người khác qua vẻ ngoài, để mày làm gì không biết.

Ông ta xấu nhưng có thể cho mày ăn sung mặc sướng, mày còn muốn cái gì nữa? "

" Xấu hay đẹp, giàu hay nghèo không phải là vấn đề.

Tại sao hai người không hỏi ý kiến của con mà bắt ép con như thế? Tại sao hai người chỉ quan tâm đến nó mà không để ý gì đến cảm xúc của con? con cũng là con gái hai người cơ mà! Từ bé đến lớn, cha mẹ nói gì con cũng đều nghe, bảo phải yêu thương em gái con cũng làm, bảo phải nhường nhịn em gái con cũng làm, nhưng hai người đã một lần nào hỏi con thật sự muốn gì chưa?

Mẹ nói là không muốn gả em ấy cho ông ta bởi ông ta xấu xí, độc ác, em sẽ không chịu nổi.

Vậy tại sao mẹ lại không nói với con như thế, mà mẹ lại nói rằng ông ta tuy xấu nhưng sẽ khiến con sung sướng cả đời? Rõ ràng hai người chỉ muốn đẩy hết trách nhiệm lên con mà thôi.

Con cũng có trái tim, con cũng muốn được yêu thương, con cũng muốn được gả cho người mình thích.....!chỉ có vậy mà cũng không được sao....? "

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên lặng, Lục Mộng Kỳ đứng dậy : " Chị, là tại lỗi của em, tại sức khỏe em yếu nên mới như vậy, giá như có thể khỏe mạnh như chị thì có thể giúp được cha mẹ rồi.

Đối với em thì cha mẹ nói gì em cũng đều nghe theo, chỉ cần hai người họ vui là được.....!em.....!xin lỗi, là tại lỗi của em.....!"

" Đấy, mày nghe thấy chưa, em gái của mày trong hoàn cảnh nào thì vẫn luôn nghĩ đến hạnh phúc của gia đình, còn mày thì sao, suy nghĩ thật ích kỉ! Không nói nhiều nữa, đến lúc mày phải trả công nuôi

dưỡng cho chúng ta rồi, từ giờ đến hôm cử hành hôn lễ, tao cấm mày bước chân ra khỏi nhà! Người đâu, mau nhốt nó lại! "

Sau đó, một loạt người giúp việc đi tới, cưỡng ép đưa Lục Kiều Kiều vào trong phòng, mặc cho cô hét lên, mặc cho cô kháng cự đến khi bị ném vào phòng rồi khóa cửa lại.

Căn nhà cũng yên tĩnh trở lại, Lục Mộng Kỳ thấp thỏm : " Cha, mẹ, con thấy như vậy hình như không được, Chị Kiều Kiều còn có hôn phu là Hàn ca ca, nếu anh ấy biết chuyện này, thì sẽ rất tức giận....!"

Lục Chu Mẫn vuốt ve mái tóc của Lục Mộng Kỳ : " Không sao, chúng ta sẽ giải thích chuyện này với cậu ấy.

Vả lại mẹ cũng nhìn ra, người Dương Nhất Hàn để ý là con, chứ không phải nó.

Con cũng thích cậu Dương mà phải không? "

Lục Mộng Kỳ lập tức đỏ mặt, e thẹn, ngón tay xoa xoa vào nhau : " Chuyện đó.....!"

Lục hải cười lớn : " Nếu con và cậu Dương thật sự có tình ý với nhau thì ta tuyệt đối không cấm cản, ta thấy cậu Dương rất được, căn bản con nhỏ kia không xứng, chỉ có Kỳ Kỳ xinh đẹp của chúng ta mới xứng đứng cạnh cậu ấy! "

" Cha, mẹ.....!"

Cuộc đối thoại này từ đầu đã lọt hết vào tai Lục Kiều Kiều, cô ngồi thu gọn mình trong một góc phòng, bao nhiêu cảm xúc cứ thế tuôn trào.

Cha mẹ cô rõ ràng không yêu thương, vì sao còn sinh cô ra làm gì. Vừa bị em gái cùng hôn phu phản bội, giờ lại bị cha mẹ ép cưới cho một người xa lạ mà đến mặt cô còn chẳng biết.

Lục Kiều Kiều đứng dậy gạt nước mắt, gả cho lão già xấu xí thì có sao đâu chứ, giờ đây cô chỉ muốn thật nhanh chóng thoát ra khỏi cái căn nhà này thôi.

Đúng vậy, chỉ có cô mới giúp được chính mình, nếu ngay cả mình cũng không mạnh mẽ nổi thì còn nghĩa lý gì.

Cô đứng bật dậy đi vào phòng tắm rồi tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm

xuống giường ngủ luôn.

Cả ngày hôm nay quá mệt mỏi khiến cô chìm nhanh hơn vào giấc ngủ..

Chương 4: Chương 4

Sáng hôm nay, Lục Kiều Kiều dậy từ rất sớm.
Cô đi tới trước gương nhìn bản thân mình.

Cho tới giờ cô vẫn không hiểu tại sao mình lại không được cha mẹ cưng chiều nhiều như Lục Mộng Kỳ, không lẽ chỉ bởi vì cô ta thân thể ốm yếu hơn cô thôi sao? Chẳng phải Lục Kiều Kiều cô cũng là con gái ruột của họ, làm sao mà lại đối xử phân biệt như thế.

Lục Kiều Kiều thở dài một tiếng, sao cô phải quan tâm đến vấn đề này làm gì nữa cơ chứ, suốt 22 năm thanh xuân của cô sống vì gia đình này, đến giờ cô cũng nên sống vì bản thân mình rồi.

Lục Kiều Kiều mở tung cửa tủ quần áo ra, toàn là quần áo cũ, không có lấy một bộ nào hảnh hoai, những bộ này đều là Lục Mộng Kỳ mặc chán rồi mới thái cho cô mặc lại, chứ từ trước giờ cô đâu có được mua đồ mới.

Lục Kiều Kiều chán nản lục tung hết tủ lên, sau đó phát hiện dưới đáy có một chiếc đầm liền thân màu trắng, kiểu dáng đơn điệu, nhưng chung quy vẫn là thuận mắt hơn nhiều so với mấy bộ đồ cũ kia.

Cô mặc lên người, tự tay tạo kiểu cho mái tóc dài của mình thành tết sam đơn giản, thoa nhẹ lên môi một lớp son dưỡng có màu nhạt.

Lục Kiều Kiều tự ngắm bản thân mình trong gương, cô cũng đâu phải là xấu đâu, bình thường ăn mặc xuề xòa, đầu tóc rũ rượi là thế, chỉ cần chăm chỉ chải chuốt một chút, nhan sắc cũng tăng lên tám phần, chưa nói gì khoác lên mình những bộ phục trang đắt tiền và đập vào mặt mấy lớp phấn son.

Cô đứng ngẫm một lúc, giờ mới hiểu tại sao hồi đó Lục Mộng Kỳ lúc nào cũng nói cô nên giản dị, nếu phô trương quá sẽ bị người ngoài nói là kiêu căng, nhưng phải biết lời khuyên đó chỉ áp dụng lên cô chứ Lục Mộng Kỳ căn bản nói một đằng làm một nẻo, trên người lúc nào cũng là đồ hàng hiệu, đồ trang sức đắt tiền, hóa ra cô ta nói vậy để khi Lục Kiều Kiều cô xuất hiện, sẽ vô thức mà trở thành cái phông xanh làm nền cho cô ta.

Nghĩ đến đây, Lục Kiều Kiều muốn sôi máu, sao trước giờ cô không phát hiện ra Lục Mộng Kỳ cư nhiên lại là kẻ xảo trá như vậy chứ, bản thân thì ngây thơ để cô ta lừa suốt thời gian qua.

Cái đứa em gái xấu xược như thế mà cô hồi trước lại coi như bảo bối mà nâng niu, càng nghĩ càng tức, nếu em mà đã thích làm công chúa thì cứ việc, chị đây một mình ngồi lên ngôi nữ hoàng!

Lục Kiều Kiều điều chỉnh lại trạng thái, sau đó cô đi xuống dưới nhà.

Lại là khung cảnh quen thuộc, một nhà ba người bọn họ ngồi quây quần bên nhau vừa ăn uống vừa trò chuyện rất vui vẻ, như thể đó mới chính là gia đình thực thụ vậy, còn cô chỉ là người ngoài.

Cô đi thẳng đến bàn ăn ngồi xuống.

Nhìn thấy dáng vẻ của cô, Lục Hải cùng Lục Chu Mẫn không hài lòng ra mặt.

Lại nói chỉ cần nhìn thấy đứa con gái kém cỏi này là họ lại không vui, Lục gia bọn họ có người con gái xuất sắc như Lục Mộng Kỳ, vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang, đi khoe với những người khác mà họ cảm thấy mát mặt, còn đứa con lớn Lục Kiều Kiều, cứ nhắc đến là khiến họ xấu hổ, có khi họ còn chẳng thèm nhắc đến cô nữa đâu.

“Mày đúng là mất dạy, sáng ra nhìn thấy cũng không thèm chào một câu, tao nuôi tiền để mày đi học mà bây giờ phép tắc mày để đâu hết rồi hả? Đúng là ném tiền qua cửa sổ” Lục Hải tức đến độ đập bàn.

“Cha, đừng mắng chị ấy, trời đánh tránh bữa ăn mà.”

À, chị ơi, bộ váy này đẹp quá, chị lấy ở đâu ra vậy? Trước giờ em

không nhớ là chị có chiếc váy nào đẹp như thế này cả! ”

“ Sao? Ý em là chị ăn cắp của em à? ”

“ A, em đâu có, chị nói như thế là oan uổng cho em quá! ” Lục Mộng Kỳ xụ mặt xuống, đôi mắt long lanh như thể sắp rơi nước mắt ra vậy.

Lục Kiều Kiều lại ngán ngẩm với bộ dạng này rồi, bộ cô ta được sinh ra từ nước mắt hay gì, suốt ngày khóc, động tý cũng khóc.

“ Mà có thôi ngay đi không! Sao mà dám làm con bé khóc hả, có biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của Kỳ Kỳ lắm không? ”

Lục Kiều Kiều vẫn rất nhàn nhã đưa thức ăn lên miệng một cách chậm rãi : “ Nếu còn gây ồn ào nữa thì on sẽ đào hôn đó! ”

Ngay sau đó không khí lập tức chìm vào im lặng.

Phải nói nếu Lục Kiều Kiều thực sự đào hôn, Lục gia chỉ có thể gả Lục Mộng Kỳ đi, nếu không thì chết chắc, Tên kia chắc chắn sẽ rút vốn và Lục gia bọn họ sẽ phá sản còn gánh trên mình món nợ khổng lồ.

Có thể nói, “ chuyện làm ăn ” lần này đều trông sự hết vào Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều thông thả buông đĩa xuống, lấy khăn lau miệng : “ Nếu muốn con đi thay Lục Mộng Kỳ thì ít ra cũng phải sắm sửa cho con một chút chứ ạ, chẳng hạn như, quần áo, váy vóc, mấy cái đó đương nhiên là tất yếu chứ ạ, nếu để con trông nhếch nhác trước mặt ông ấy thì ông ấy sẽ nghĩ thế nào đây, Lục gia lại dám để đưa con ghê bẩn thiêu gả cho ông? ” Đôi mắt Lục Kiều Kiều híp lại, miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Lục Hải tức lắm, nhưng nghe Lục Kiều Kiều nói vậy cũng không sai, ngộ nhỡ người đàn ông kia thực sự không vừa ý thì Lục gia và Lục thị của ông phải tính sao.

Thế là ông đành cắn răng, rút ra một tấm thẻ đưa cho Lục Kiều Kiều :

“ Tiêu sài cho có kế hoạch một chút, đừng có lãng phí! ”

Lục Kiều Kiều vui vẻ nhận lấy : “ Con biết rồi, con gái cảm ơn cha nhiều! Vậy con liền đi mua sắm đây, mọi người ăn sáng vui vẻ nha ~

”

Ngay khi cô vừa rời đi, Lục Mộng Kỳ tức giận lắm nhưng không biểu hiện ra ngoài, cô ta đề nén từng câu từng chữ lại : “ Cha, sao cha lại đưa cho chị ấy tấm thẻ chi tiêu, ngộ nhỡ chị không biết tính toán lại lãng phí thì sao! Con gái cũng muốn mua đồ mới, sắp tới tiệc sinh nhật của mẹ Hàn ca ca rồi a ~ ”

Lục Hải dụ dàng xoa đầu Lục Mộng Kỳ : “ Cái này đều là vì con, phải để Lục Kiều Kiều sắm sửa một chút để đi gả thay con, còn lễ phục của con, cha sẽ đích thân gọi người tới thiết kế độc quyền cho con! ”

Lục Mộng Kỳ vui mừng ríu rít : “ Thật ạ! Con biết cha vẫn luôn thương con nhất mà! ”.

Chương 5: Chương 5

Cầm chiếc thẻ trong tay, giờ phút này, Lục Kiều Kiều mới thực sự cảm nhận được, hóa ra đây là cảm giác của người có tiền, nếu cha cô đã có lòng, cô cũng phải sai thật tốt.

Lục Kiều Kiều không do dự tìm một cửa hàng thời trang lớn nhất, đắt đỏ nhất, bước vào trong, toàn là đồ hiệu sang trọng đắt tiền.

Bàn tay cô lướt nhẹ qua từng chiếc váy, không hổ là hàng hiệu, từ màu sắc đến chất liệu, kiểu dáng đều là ở một đẳng cấp khác.

Sau đó cô dừng lại trước một chiếc váy ôm body sê tà màu tím oải hương tuyệt đẹp.

Có thể được mặc lên chiếc váy này thì đúng là không còn gì tiếc nuối.

Cô muốn lấy chiếc váy xuống, vừa hay lại đụng vào tay người khác.

Lục Kiều Kiều quay sang, cô muốn xem là cũng có mắt nhìn giống cô. "Yo ~ ai đây? Không phải là Lục Kiều Kiều xấu xí đây sao? Cô mà cũng có đẳng cấp để mà bước vào cửa hàng thương hiệu cao cấp này ư? Hay là đi chúng với Mộng Kỳ? Cậu ấy đâu?"

Đó là Kha Nhược Vũ, bạn thân của Lục Mộng Kỳ, đôi bạn cùng tiến, kẻ xướng người họa đi đâu cũng có nhau, luôn làm mọi cách để vũ nhục Lục Kiều Kiều trước mặt mọi người.

Kha Nhược Vũ ngó xung quanh, vẫn là không thấy bóng dáng Lục Mộng Kỳ.

Cô ta cảm thấy rất khó hiểu, bởi vì không thể nào một kẻ tầm

thường, quê mùa như Lục Kiều Kiều lại dám bước chân vào đây, nếu không có Lục Mộng Kỳ dẫn đi cùng.

Lục Kiều Kiều thì vẫn không thèm để ý, cô tiện tay lấy chiếc váy xuống, chuẩn bị mang đi vào phòng thay đồ để thử thì Kha Nhược Vũ đã kịp tay ngăn lại, cô ta bày ra vẻ mặt hầm hầm tức giận : " Cô là cái thá gì mà dám mang chiếc váy đó đi trước mặt tôi? Tôi đã nhìn trúng nó, mau đưa cho tôi! "

Lục Kiều Kiều liếc nhìn Kha Nhược Vũ, dùng lợi thế chiều cao chèn ép : " Kha tiểu thư, cô nhìn trúng là việc của cô, là tôi lấy nó trước, không có cái kiểu phân thua cao thấp, ở đây là cửa hàng trang phục, ai cũng có quyền được thử! "

Kha Nhược Vũ thấy dáng vẻ này của Lục Kiều Kiều, ngược lại rất bất ngờ, nếu là bình thường khi nói như vậy, Lục Kiều Kiều chắc chắn sẽ biết điều khúm núm mà nghe theo cô ta, nhưng hôm nay lại rất khác, Lục Kiều Kiều vậy mà lại dám dùng giọng này để nói chuyện với cô, đúng là tức chết cô rồi.

Kha Nhược Vũ nghiến răng, mặt mày tối lại : " Cũng mạnh miệng gớm, cô nghĩ bản thân mình là ai, hay là hôm nay không có Mộng kỳ ở đây nên mới dám ăn nói với tôi như vậy? Tóm lại đưa chiếc váy đó cho tôi, chiếc váy đó rất mắc tiền, cô chắc chắn không mua nổi! "

" Kha tiểu thư làm sao biết tôi không mua nổi chiếc váy này, cô là ai mà tôi không được nói như vậy? "

Kha Nhược Vũ tức muốn điên, cô ta dẫu sao cũng là tiểu thư Kha gia, ai ai cũng phải khiêm nhường, huống chi là đứa con ghẻ Lục Kiều Kiều kia, Kha Nhược Vũ hét lên : " Nhân viên, nhân viên đâu? "

Sau đó một cô nhân viên ngay lập tức chạy đến, biết được người đứng trước mặt mình là Kha Nhược Vũ, cũng là khách vip thường xuyên ra vào cửa hàng của mình, cô nhân viên kia nhanh chóng cúi đầu : " Kha tiểu thư, chào mừng cô tới cửa hàng chúng tôi, không biết cô có yêu cầu gì? "

Kha Nhược Vũ chỉ tay vào chiếc váy trên tay Lục Kiều Kiều, nói : " Tôi muốn chiếc váy đó, tính tiền đi tôi thanh toán! "

Cô nhân viên hướng ánh mắt về phía Lục Kiều Kiều, từ đầu tới chân ăn mặc rất bình thường, váy trên người cũng là hàng cũ, khí chất

toát lên cũng rất bình thường, so với Kha Nhược Vũ chắc chắn không thể sánh được, cũng không thuộc gia đình quyền quý, lấy váy trước thì sao chứ, chỉ cần là thứ Kha tiểu thư để mắt tới, cô ta chắc chắn sẽ hào phóng ra giá, như vậy rất tốt cho mức doanh thu của cô tháng này.

Với lại Kha Nhược Vũ là khách vip, không thể đắc tội được.

Nghĩ vậy, cô nhân viên liền đi tới toan cướp chiếc váy từ Lục Kiều Kiều : " Thưa cô, đây là mẫu váy mới nhất, số lượng có hạn từ hãng chúng tôi, vì vậy cô sẽ không thể trả nổi mức giá của nó đâu, nếu cô không thể thanh toán được thì mời cô đi cho, còn giữ như vậy sẽ làm bẩn tới chiếc váy này của chúng tôi! "

Lục Kiều Kiều nhíu mày : " Cô đây là đang khinh thường người khác sao? đây là cửa hàng thời trang, ai cũng có thể thử, có thể mặc, không lẽ còn có loại phân biệt kiểu này? "

" Tôi xin nhấn mạnh, chiếc váy này rất đắt, nếu cô làm hỏng hoặc làm bẩn, cô sẽ không có khả năng đền nổi đâu! "

Sau đó lại xuất hiện một cô nhân viên nữa đi tới.

Thoạt nhìn còn rất trẻ, giống như là mới tốt nghiệp cao trung thôi vậy, cô bé đi tới ngăn lại : " Rõ ràng là chị ấy đã lấy chiếc váy này trước, cửa hàng cũng không có quy định là cấm người ta thử váy mà! "

Cô nhân viên kia lao vút tới, bịt miệng cô né lại : " Không muốn được làm ở đây nữa à? Kia chính là Kha tiểu thư, khách vip của cửa hàng chúng ta, tốt nhất là đừng có đắc tội với cô ấy! " sau đó quay sang Lục Kiều Kiều : " Đúng là cửa hàng không cấm khách hàng thử váy, nhưng chiếc váy này Kha tiểu thư đã nhìn trúng, nếu cô muốn mua váy, có thể sang bên kia xem thử, bên đó đang có chương trình ưu đãi giảm nửa giá! "

Kha Nhược Vũ bật cười lớn, vỗ vai cô nhân viên kia : " Làm rất tốt, cô tên gì, tôi nhất định bảo giám đốc ở đây tăng lương cho cô! "

" Cảm ơn Kha tiểu thư " cô nhân viên mừng rỡ nói.

" Cô nghe thấy chưa, bên đó là hàng giảm giá, rất thích hợp với cô, còn chiếc váy này, có mơ cô cũng không được chạm đến đâu! " Kha

Nhược Vũ giắt chiếc váy từ trên tay Lục Kiều Kiều xuống.

Lục Kiều Kiều thở dài, cô cũng không muốn đôi co nữa làm gì, lại làm ảnh hưởng đến những người khác, cũng không phải chỉ có mỗi chiếc váy đó, nếu là đồ Kha Nhược Vũ vừa mất, cô cũng không thèm vào, cô xoay người nói với cô bé nhân viên : " Có thể giới thiệu cho tôi những mẫu váy đang thịnh hành được không? "

Cô bé mỉm cười gật đầu : " Tất nhiên rồi ạ, chị đi theo em qua bên này! "

Dù Lục Kiều Kiều đã nói thế, nhưng Kha Nhược Vũ dường như vẫn không có ý định nỏ qua cho cô, cô ta cười lên những tiếng cười nhạo báng : " Ha, quả nhiên là đồ nhà quê không có tiền, còn giả vờ sĩ diện làm gì cơ chứ, cuối cùng vẫn lag không trả nổi đấy thôi "

Lục Kiều Kiều vờ như không nghe thấy, cô tiếp tục lắng nghe cô bé nhân viên giới thiệu các mẫu váy.

Bị ngó lơ nên Kha Nhược Vũ đâm ra càng tức, nói chính xác là bị quê nha, cô ta ấn chặt bả vai Lục Kiều Kiều : " Cô dám không thèm nghe tôi nói hả? Đồ xấu xí này! "

Chương 6: Chương 6

Lục Kiều Kiều nhẹ nhàng đẩy tay Kha Nhược Vũ ra : " Kha tiểu thư, tôi cũng từ bỏ chiếc váy đó theo đúng ý cô rồi, cô còn muốn gì nữa? " " Hừ, tôi chính là không thuận mắt cô.

Bảo vệ đâu, mau đuổi cô ta đi, nếu không từ giờ tôi sẽ không bước chân vào đây một lần nào nữa! "

Cô nhân viên kia nghe vậy thì hết hoảng, khách vip hào phóng như Kha Nhược Vũ cũng không phải dễ kiếm ra, doanh thu hàng tháng của coi đều trông cậy hết vào Kha Nhược Vũ, sao có thể làm phật ý cô ta.

Cô nhân viên đi tới trước mặt Lục Kiều Kiều, vẻ mặt khinh thường : " Thừa cô, mong cô nhanh chóng rời đi, cửa hàng chúng tôi không thể tiếp tục đón tiếp cô! "

Cô bé kia cảm thấy hiệp người quá đáng, liền ra mặt : " Hai người quá đáng, chị ấy cũng là khách ở đây, sao có thể đuổi đi như vậy? "

" Cô chỉ mới là nhân viên thực tập, biết điều thì đừng xen vào, nếu không tôi báo lên cấp trên, cô liền bị đuổi việc! " Cô nhân viên kia trừng mắt.

" Chị??? "

Lục Kiều Kiều đưa tay chặn trước cô bé, lắc đầu : " Thôi được rồi, tôi đi là được, đừng làm ảnh hưởng tới tâm trạng khách hàng xung quanh.

Cảm ơn cô đã đứng về phía tôi, nhưng vì tôi mà bị đuổi việc, không đáng! "

Ngay khi Lục Kiều Kiều định rời đi thì lại bị Kha Nhược Vũ chặn lại,

Lục Kiều Kiều chán nản, không biết cô ta còn muốn dây dưa đến khi nào nữa : " Không thể tha cho cô dễ dàng như thế! Mau gọi giám đốc đến đây! Một cửa hàng sang trọng thế này làm sao lại để con chuột nhắt này lọt vào? Khiến tâm trạng của tôi hôm nay rất không vui, nếu không giải quyết đàng hoàng, tôi sẽ bảo cha tôi cho cửa hàng các người vào danh sách đen! "

" Vâng, tôi đi gọi ngay cho giám đốc, Kha tiểu thư xin hãy bình tĩnh chút ạ! "

Một lúc sau khi cô nhân viên rời đi rồi trở lại, cùng giám đốc chi nhánh đi tới.

Là một người đàn ông trung niên béo mập, đầu hói, đúng phong cách của những người chuyên xu nịnh những người có quyền có thế.

Thấy Kha Nhược Vũ, ông ta lập tức khom người 90° : " Kha tiểu thư, thật mừng vì hôm nay cô cũng ghé qua cửa hàng chúng tôi, không biết là đã xảy ra chuyện gì mà khiến tiểu thư không vừa lòng? "

" Hừ, tôi hỏi ông, một cửa hàng thời trang cao cấp như ở đây làm sao có thể tiếp đón đòi quê mùa này, đây rõ ràng là nói cô ta cùng đẳng cấp với tôi.

Các người đây là đang hạ thấp tôi sao! " Kha Nhược Vũ tức giận đập túi xách lên ghế.

Cả giám đốc lẫn các nhân viên đều giật mình, nơm nớp lo sợ.

Giám đốc là một người thức thời : " Bảo vệ đâu, mau lôi người phụ nữ hèn kém này ra ngoài! " sau đó quay sang Kha Nhược Vũ, xoa hai bàn tay " Kha tiểu thư, là chúng tôi không cẩn thận làm mất nhã hứng của tiểu thư, cũng không biết làm sao lại để cho người như cô ta vào được đây, đều do nhân viên không có ý thức, tôi nhất định phải phạt thật nặng....!"

Thấy sắc mặt Kha Nhược Vũ không có gì chuyển biến, mồ hôi trên người ông giám đốc kia càng đổ nhiều hơn : " Để tạ lỗi với Kha tiểu thư, chúng tôi sẽ tặng cho cô chiếc váy tím này, tiểu thư thấy sao? "

Lúc này, chân mày Kha Nhược Vũ mới dần ra, cô ta gật đầu hài lòng : " Giám đốc, ông đúng là người thức thời, tôi rất thích.

Được rồi, mau đuổi cô ta đi, làm bẩn mắt tôi rồi! " Kha Nhược Vũ phẩy tay.

Ông giám đốc vẫn luôn giữ nụ cười công nghiệp, cúi người liên tục tỏ ý cảm ơn, sau đó ra lệnh cho bảo vệ đuổi Lục Kiều Kiều ra ngoài. Còn Lục Kiều Kiều, từ đầu đến cuối gương mặt của cô vẫn nhàn nhạt, bởi lẽ ấu quen thuộc với những chuyện kiểu này nên cô cũng chẳng để tâm đến nữa.

Ngay lúc cô rời đi, một tiếng nói vang lên : " Giám đốc, tôi không ngờ ông lại là người như vậy đấy, bảo sao mà cửa hàng này nhận được rất nhiều đơn khiếu nại từ khách hàng! " là cô bé nhân viên đó.

Ông giám đốc nhìn một hồi thì hốt hoảng không nói nên lời, hồi nãy ông nhanh nhanh chóng chóng tới đây cũng không để ý xung quanh, chỉ chăm chăm vào giải quyết cho xong vấn đề này, không ngờ lại xuất hiện nhân vật lớn ở đây.

Ông ta lại chạy đến trước mặt cô bé kia, vẫn là dáng vẻ khom lưng quen thuộc : " Tiểu, tiểu thư Cố Tiểu Vy.....!tôi, tôi, thật có lỗi quá, vì nãy giờ giải quyết chuyện kia nên không có để ý đến cô....!tiểu thư yên tâm, tôi, tôi sẽ mau chóng đuổi người phụ nữ kia đi! " Cố Tiểu Vy, tiểu thư duy nhất Cố gia.

Cố gia là một trong những gia tộc nổi danh lâu đời nhất trong nước, sở hữu rất nhiều tài sản từ bất động sản, khách sạn, nhà hàng, khu nghỉ dưỡng.....!không có ai là không muốn làm đối tác với Cố gia - Cố thị, ngay cả Kha thị cũng thế, hiện Kha thị đang có hợp đồng còn đang đang dang dở vẫn chưa kí kết với Cố gia.

Chỉ là không ngờ cô bé kia lại chính là Cố Tiểu Vy, bởi vì hiếm khi lộ diện trước công chúng nên phải có quan hệ thân thiết lắm mới biết được cô.

" Tôi nói tôi muốn đuổi cô ấy đi à? Giám đốc Vương, ông đúng là kẻ lẻo mép chuyên đi xu nịnh người khác để kiếm lợi về cho bản thân.

Cửa hàng thời trang này được xây dựng với mục đích là để làm đẹp

cho mọi cô gái, trẻ già giàu nghèo đều không phân biệt, ai cũng có quyền được đẹp, cửa hàng này vốn dĩ làm ăn rất tốt, trước giờ đều tuân theo chủ trương đó, nhưng từ khi ông lên làm giám đốc, đã có không ít đơn khiếu nại gửi về công ty chủ quản nhà chúng tôi.

Vì thế nên tôi mới muốn tới đây kiểm tra xem thế nào, ai ngờ được xem một màn hay thế này, cả nhân viên lẫn người quản lý đều coi thường khách hàng, tôi không biết là ông đã dùng thủ đoạn gì để lên được vị trí này đấy! "

Giám đốc Vương kia sợ đến hai chân cũng không thể đứng vững nổi nữa rồi.

Đúng là ông ta đã dùng tiền hối lộ để lên được chức giám đốc này, dùng mọi thủ đoạn để bịt miệng những người trong cuộc, không ngờ đến bản thân sớm bị nhằm đến điều tra, cả việc ông ta làm ở cửa hàng này nữa, hồi trước đều là ông ta hô mưa gọi gió, chỉ đón tiếp những khách hàng giàu có, kiếm không ít hoa hồng về tay, giờ phút này đây nếu bị bại lộ ra, sợ là không còn đường lui nữa rồi, cũng không biết là tên nào không giữ mồm giữ miệng lại báo cáo lên trên.

Giám đốc Vương run cầm cập cả cơ thể rồi, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh lại, ngộ nhỡ đây chỉ là phép thử thôi thì sao, nhất định không thể có sai sót : " Cố tiểu thư, tôi là từ chính thực lực mình vươn lên, làm sao lại dùng thủ đoạn được, tiểu thư nói vậy là oan cho tôi quá! "

" Vậy ông nói xem vì sao cửa hàng lại nhận về nhiều đơn khiếu nại, đều là phản ánh về cách đối xử, phục vụ của mấy người! " Cố Tiểu Vy tức giận lấy ra xấp tài liệu ném xuống.

Giám đốc Vương lập tức phủ nhận : " Ấy, ấy, đều là do nhân viên làm việc không đàng hoàng, do mấy người đó không biết đối đãi với khách hàng nên mới bị phản ánh, Cố tiểu thư yên tâm, tôi nhất định sẽ chấn chỉnh lại tác phong làm việc! "

" Ông đúng là không biết xấu hổ đấy giám đốc Vương, được lợi thì một mình hưởng hết, còn khi xảy ra chuyện lại quy hết tội đổ cho nhân viên.

vốn muốn để ông thành thật một chút, từ đó mà rộng lượng bỏ qua cho, nhưng ông làm tôi quá thật vọng.

Ông tưởng tập đoàn Cố thị chúng tôi là trò đùa mà không biết ông đã gây ra những gì sao, chúng tôi sớm đã tìm ra được bằng chứng và nộp đơn kiện lên tòa án, ông sẽ sớm nhận được thông báo từ tòa án thôi.

Giờ thì ông mau biến đi! Bảo vệ, mau lôi ông ta ra ngoài! "
Sau đó.

dù cho có la hét thảm thiết, van xin đủ kiểu nhưng giám đốc Vương vẫn bị ném thẳng ra ngoài..

Chương 7: Chương 7

Chúng kiến một màn vừa rồi, có lẽ bất ngờ nhất là Kha Nhượng Vũ và cô nhân viên kia.

Cố Tiểu Vy đi đến trước mặt cô nhân viên kia, tất nhiên là không có ý định bỏ qua cho cô ta rồi, bởi vì cô ta cùng giám đốc Vương là cùng một loại người : " Cô, từ nay không cần đến đây làm việc đâu! "

" Tôi xin lỗi Cố tiểu thư, hồi nãy là vì không biết cô là tiểu thư Cố Tiểu Vy nên tôi mới thất lễ như vậy, nếu ngay từ đầu cô nói ra thân phận của mình thì tôi cũng không dám vô lễ! "

" Nếu nói cho cô biết thì làm sao thấy được bộ mặt thật của cô chứ, không cứ gì tôi, bất kể là đối với ai khác, cũng không được có thái độ khinh thường, về cơ bản, chúng ta đều là con người giống nhau, không được phép phân biệt! Cô mau thu dọn rồi đi đi! "

Cô nhân viên kia cũng nhanh chóng rời đi luôn.

Cố Tiểu Vy đi đến gần Lục Kiều Kiều : " Thật xin lỗi vì đã khiến quý khách có trải nghiệm không vui, chúng tôi vẫn sẵn sàng phục vụ nếu chị cần, em có thể tiếp tục giới thiệu các mẫu mới cho chị! "

Lục Kiều Kiều mỉm cười : " Cô không cần xưng hô như vậy, bởi vì cô và tôi đều chạc tuổi nhau! " nhưng đúng là Cố Tiểu Vy rất trẻ, nếu không nói tuổi, chắc chắn bảo cô là học sinh cao trung thì cũng tin luôn ấy.

Kha Nhượng Vũ mon men đi gần tới chỗ hai người, so với hồi nãy có thể nói là khác nhau : " Cố tiểu thư, hóa ra cô lại là Cố tiểu thư, thật xin lỗi vì hồi nãy tôi không nhận ra cô.....!Kha thị chúng tôi và Cố thị của tiểu thư cũng gọi là có giao tình, không biết....!"

" Kha tiểu thư, tôi không nhớ là chúng ta có thân, và lại hợp đồng giữa chúng ta cũng chưa có kí kết, hôm nay được chứng kiến bộ mặt

này của cô, tôi đúng là mở mang tầm mắt! "

Kha Nhượng Vũ nghe vậy thì đâm ra mừng thầm : " Vậy, về việc làm ăn giữa hai bên.....!"

" Ôi trời, tôi không biết là mình đã nói gì mà để cô hiểu lầm như thế, thật xin lỗi, Cố thị chúng tôi không có phúc phần làm việc với loại người như cô đâu, làm sao chúng tôi có thể hợp tác với người coi thường người khác như các người.

từ nay coi như chấm dứt, tôi sẽ về nói với cha tôi! "

" Cô??? "

" À, còn nữa, cửa hàng chúng tôi cũng không thể tiếp đón cô, tôi sẽ cho cô vào danh sách đen, bảo vệ đâu, mau tiễn khách! " sau đó các anh bảo vệ lại xông xộc đi vào.

Kha Nhượng Vũ la hét : " Tôi chính là khách vip ở đây, doanh thu ở đây tăng vọt đều nhờ tôi thuận mắt với các mẫu váy ở đây, nếu cô đuổi tôi đi, chính là tự làm mất một người khách vip, làm mất đi nguồn thu nhập lớn, tổn thất như vậy cô chịu được sao? "

Cố Tiểu Vy cười trừ : " Cửa hàng chúng tôi chỉ tiếp những vị khách đoan chính, thực sự muốn mua váy để làm đẹp cho bản thân, chứ không cần những người bỏ tiền ra mua để khoe khoang, chút tiền đó, cô nghĩ Cố thị tôi sẽ tổn thất được sao.

Từ giờ mong cô tự trọng mà đừng bèn mảng tới cửa hàng chúng tôi, còn thẻ khách vip, tôi sẽ tự tay hủy nó, bộ váy trên tay cô coi như là bồi thường.

Mau tiễn khách! "

" Cố Tiểu Vy, cô chờ đó cho tôi, tôi nhất định sẽ báo chuyện này cho cha tôi! Cô cứ chờ đó, tôi sẽ không tha cho cô đâu! "

Lục Kiều Kiều hướng ánh mắt nhìn, biểu tình vẫn nhàn nhạt, cánh môi mấp mé : " Làm như vậy sẽ mất đi một mối làm ăn đó, không sao chứ?"

Cố Tiểu Vy đơn giản nhún vai : " Không sao, nếu là cha tôi thì ông ấy cũng làm vậy thôi, bởi vì Cố thị chúng tôi chỉ làm ăn thành thật, với

những người nghiêm chính thôi! Mà tôi chưa biết tên cô, cô tên gì? "

" Lục Kiều Kiều "

" Lục Kiều Kiều? Đại tiểu thư Lục gia, gia thế cũng là lớn hơn Kha gia, vì sao không pha r kháng? "

" Tôi không muốn làm ầm chuyện, chút chuyện này chủ là còn con, không đáng phải nhiều lời! "

" Lục Kiều Kiều, cô đúng là người điềm tĩnh nhất tôi từng thấy, nếu là bình thường, người ta sớm đã xông vào đấu đá với nhau rồi! "

" Không có gì, chỉ là quá quen thuộc thôi, tôi cũng không muốn chấp nhất làm gì "

Cố Tiểu Vy gạt đầu : " Vậy chúng ta tiếp tục xem váy, tôi sẽ giới thiệu cho cô các mẫu váy mới đang thịnh hành "

Cố Tiểu Vy dẫn Lục Kiều Kiều tới chỗ các mẫu váy hàng hiệu.

Chiếc nào cũng khiến Lục Kiều Kiều rất ưng ý.

" Từ chỗ này đếm chỗ đó, giúp tôi gói lại rồi gửi tới Lục gia! "

Cố Tiểu Vy rất bất ngờ : " Không ngờ Lục tiểu thư ra tay hào phóng như thế, chúng tôi nhất định đóng gói cẩn thận gửi về Lục gia! Nhân đây, tôi sẽ làm cho cô một thẻ khách hàng vip ở cửa hàng chúng tôi! "

" Cảm ơn, vậy tôi về trước! "

Trước khi đi, Cố Tiểu Vy đã kịp bắt lấy cánh tay Lục Kiều Kiều lại : " Chờ chút đã, cô Lục Kiều Kiều, vừa hay chúng tôi mới ra mẫu sản phẩm trang điểm mới, cô có thể tham gia miễn phí, chuyên gia bên chúng tôi sẽ giúp cô trang điểm! "

Lục Kiều Kiều cũng không ngại, lập tức đồng ý, dẫu sao chuyện này cũng không phải xấu, trang điểm có khi giúp cô trở nên xinh đẹp hơn, đối với chuyện này cô càng phải hưởng thụ : " Được "

Cố Tiểu Vy cười vui vẻ dẫn Lục Kiều Kiều vào trong, bên trong đã có một chuyên viên trang điểm đang đứng chờ sẵn, Lục Kiều Kiều đi tới ngồi xuống ghế.

Khi thợ trang điểm vừa chuẩn bị xong bông tẩy trang, mới phát hiện hóa ra Lục Kiều Kiều lại để mặt mộc, cũng chỉ có thoa một lớp son dưỡng nhàn nhạt, thợ trang điểm liền kích động : " Tiểu thư, ngũ

quan trên gương mặt cô đều rất tinh xảo, làn da cũng trắng hồng, mịn màng, khiến người khác càng nhìn vào càng cảm thấy rất xinh đẹp, tôi còn nghĩ là cô có trang điểm một chút, không ngờ hoàn toàn là mặt mộc.

Không biết là cô đã dùng loại kem dưỡng nào? "

Lục Kiều Kiều cười cười : " Lần đầu có người khen tôi xinh đẹp đó.

Bởi vì bình thường tôi cũng không có chăm sóc bản thân, cũng không có dùng gì hết.

Bây giờ cảm thấy lãng phí nên muốn bản thân trông đẹp hơn chút "
" Ấy, tôi không phải là đang nịnh cô đâu, con mắt của thợ trang điểm tuyệt đối không sai.

Đây cô xem, gương mặt thon gọn, làn da trắng muốt không tì vết, mắt phượng mày ngài, đôi môi hồng hào đầy đặn, sống mũi cao thẳng.

Nói chung là ngũ quan trên mặt cô đều rất hoàn hảo, khi được kết hợp trên gương mặt này thì càng hài hòa hơn, càng nhìn càng cảm thấy rất xinh đẹp! "

Cố Tiểu Vy đứng bên cạnh cũng gật đầu đồng tình.

Lục Kiều Kiều lắc đầu : " Tôi không được như vậy đâu, bởi vì những người xung quanh luôn chê tôi xấu xí quê mùa "

" Nếu vậy thì tôi có lẽ đoán được lí do rồi, có lẽ là do cách ăn mặc cùng kiểu tóc không phù hợp thôi, thay vì để mái tóc dài thẳng đuột thế này thì cô thì cắt ngắn hơn một chút rồi làm xoăn nhẹ xem sao, với cả tôi nghĩ cô sẽ rất hợp với những chiếc đầm dịu dàng nữ tính đấy! "

Lục Kiều Kiều gật gù : " Tôi sẽ thử xem, cảm ơn lời khuyên của cô! "

" Không có gì! "

Sau khi trang điểm xong, Lục Kiều Kiều rất hài lòng, cô ra về, nghĩ tới những lời thợ trang điểm vừa nói, cô quyết định thay đổi một chút xem sao.

Cho nên mãi tới tối Lục Kiều Kiều mới về tới Lục gia..

Chương 8: Chương 8

Lục Kiều Kiều cứ tưởng giờ này mọi người đã đi ngủ hết rồi, thế nhưng đèn trong nhà vẫn còn bật sáng.

Cô đi vào thì thấy Lục Mộng Kỳ ngồi chình ình ở trên ghế sofa. Khi trông thấy cô, Lục Mộng Kỳ vô cùng bất ngờ bởi diện mạo khi được đổi thay của cô, rất xinh đẹp, nhìn còn thanh lịch, trẻ trung hơn rất nhiều so với trước đây.

Cái khoảnh khắc mà Lục Mộng Kỳ lo sợ đã tới rồi.

Trước đây, Lục Mộng Kỳ luôn tìm cách dìm Lục Kiều Kiều xuống, khiến cô trở nên xấu xí, nhếch nhác trong mắt người khác, vì chỉ có mình Lục Mộng Kỳ biết Lục Kiều Kiều vốn rất xinh đẹp, còn ăn đứt cả cô ta, nếu để Lục Kiều Kiều xuất hiện với diện mạo như vậy, chắc chắn ánh hào quang của cô sẽ bị cướp đi.

Chính vì thế, ngay từ nhỏ, Lục Mộng Kỳ đã luôn bên cạnh Lục Kiều Kiều để khiến cô dần trở nên lu mờ, xấu xí hơn, nhưng từ khi nào, Lục Kiều Kiều lại trở mình như thế, trước đây Lục Kiều Kiều vốn dĩ luôn nghe theo lời Lục Mộng Kỳ cô, nếu không có sự cho phép của cô, Lục Kiều Kiều tuyệt đối sẽ không làm, tại sao bây giờ lại biết cách tự mình thay đổi như thế.

Lục Kiều Kiều xinh đẹp hơn? Lục Mộng Kỳ nhất quyết không cho phép, không thể để Lục Kiều Kiều cướp đi ánh hào quang được, thế giới này tuyệt nhiên chỉ được xoay quanh Lục Mộng Kỳ là cô. Lục Mộng Kỳ đứng dậy đi tới gần Lục Kiều Kiều, vuốt ve mái tóc của

cô, cười giảo hoạt : " Chị mới làm tóc hả, còn trang điểm nữa, lúc trước em đã nói rồi, những thứ này không hợp với chị đâu, nó sẽ khiến chị trở nên xấu hơn trong mắt mọi người nha, chị không nghe lời em, lại còn nổi hứng đi làm trái với lời em căn dặn sao? Kỳ Kỳ sẽ rất buồn đó! "

Hay cho một Lục Mộng Kỳ rất biết cách diễn ra vẻ đáng thương trước mặt người khác, nếu hôm qua cô không chứng kiến thấy cảnh kia, làm sao có thể thôi bị Lục Mộng Kỳ lừa?

Lục Kiều Kiều hất cánh tay Lục Mộng Kỳ ra, mỉm cười : " Chị là cố tình trở nên xấu xí như vậy a, để khi đứng bên cạnh em, em mới tỏa sáng, mọi người sẽ chú ý đến em! "

Lục Mộng Kỳ hơi hoảng, Lục Kiều Kiều rõ ràng vẫn là dáng vẻ yếu thế như trước, nhưng tại sao luôn cảm thấy rất lạ : " Nếu là vì em thì chị không cần phải làm như vậy đâu, em không muốn vì mình mà chị lại bị chê cười, chị mau trở về như bình thường là được rồi, sắp đến sinh nhật mẹ Hàn ca ca, nếu không nhanh thì sẽ không kịp mất.

Hay là mai em đưa chị đi làm tóc lại được không? Nghe bảo mái bằng đang rất hiện hành năm nay đó! "

Lục Kiều Kiều nhàn nhạt cười : " Không cần, không cần, như vậy thì tốn kém a, với lại chị cũng không thích để mái bằng, như thế sẽ rất nóng nữa.

Nói cho em, ngày hôm nay chị cực kì vui, nhờ tấm thẻ của cha mà chị được mua sắm thỏa thích, chị mua rất nhiều mẫu váy đẹp, có lẽ người ta sẽ sớm gửi tới thôi.

Nhờ em đưa lại chiếc thẻ này cho cha nhé! Giờ đã muộn và chị rất mệt nên chị muốn về phòng ngủ trước đây! "

Lục Kiều Kiều từ đầu tới cuối nói liến thoắng chặn họng Lục Mộng Kỳ, để cô ta không phản bác được lời nào.

Lục Mộng Kỳ tức tối dẫm mạnh chân xuống nền nhà khi thấy Lục Kiều Kiều rất ung dung trở về phòng.

Lục Mộng Kỳ cắn môi, Lục Kiều Kiều vậy mà dám từ chối cô, dám chặn họng cô, chị ta rõ ràng đã thay đổi, không còn làm con chó ngoan ngoãn luôn kè kè bên cạnh cô nữa rồi.

Đáng hận, Lục Mộng Kỳ cô nhất quyết không để cho Lục Kiều Kiều vượt khỏi tầm kiểm soát, cô mới là công chúa xinh đẹp nhất được yêu quý nhất!

Lục Kiều Kiều cảm thấy ngày hôm nay trải qua đúng là thú vị, cuộc sống còn nhiều điều hay ho hơn mà cô không biết, chắc chắn, đúng là quá lãng phí mà, mặc dù có xảy ra chút chuyện vặt nhưng không sao, cô cũng không để tâm.

Nhưng mà chỉ mới là ngày yên bình trước cơn bão mà thôi, qua chuyện vừa rồi, cả Lục Mộng Kỳ lẫn Kha Nhược Vũ chắc chắn không dễ bỏ qua cho cô đâu, hai người đó bây giờ hẳn là đang suy tính gì đó để làm nhục cô ngày diễn ra tiệc chúc mừng Dương phu nhân.

Lại nói đến nhà họ Dương kia, chắc là cha cô đã thông báo với bọn họ về hôn ước rồi, mà bọn họ khẳng định là không từ chối đâu, dẫu sao so cô với Lục Mộng Kỳ, Lục Mộng Kỳ đương nhiên hơn 10 phần, được rước cô ta về làm dâu, nhà bọn họ phải chăng đã quá vừa ý.

Hừ, cái tên chó má Dương Nhất Hàn cùng với tiện nhân Lục Mộng Kỳ, đúng là sinh ra để dành cho nhau, tốt nhất là thành đôi với nhau đi, đừng ra ngoài làm khổ người khác! Cũng may là cô không có tình cảm gì quá sâu sắc với tên họ Dương, nếu không ngày hôm qua, cô đã sớm xông vào xé xác cả hai người bọn họ rồi.

Đâm sau lưng cô còn nói xấu cô, Lục Kiều Kiều cô đúng là có mắt như mù mới đồng ý lời tỏ tình của tên chết bầm kia.

Nhưng cô cũng sẽ không tính đến chuyện trả thù làm gì, bởi lẽ nếu càng dây dưa sẽ càng không thể dứt ra được, bây giờ cô chỉ muốn an an ổn ổn mà sống cuộc sống yên bình thôi.

Nghĩ đến, Lục Kiều Kiều lại vội bật dậy, cô quên mất là cô sắp gả cho cái người đàn ông kia, nghe đồn là ông ta rất man rợ, trời ơi, chỉ nghĩ thôi Lục Kiều Kiều cũng đã lạnh sống lưng rồi.

có xấu xí hay gì gì đó cũng được, nhưng làm ơn đừng động đến cô, để cô thông thả sống suốt phần đời còn lại là cô đã cảm tạ trời đất lắm rồi..

Chương 9: Chương 9

Ngày mới lại bắt đầu, hôm nay Lục Kiều Kiều ngủ rất ngon nhưng bị đánh thức bởi tiếng gọi của Lục Hải dưới nhà.

Cô có thể đoán ra được có chuyện gì sắp xảy ra.

Chắc chắn là có liên quan đến việc cô tiêu sài tấm thẻ kia của Lục Hải.

Lục Kiều Kiều rất thông thả đi xuống dưới nhà, không hiểu sao khi thấy vẻ tức giận của Lục Hải, cô ngược lại rất vui sướng trong lòng.

Lục Hải vừa trông thấy cô đã ném tờ hóa đơn vào thẳng mặt cô : " Lục Kiều Kiều, mày xem mày đã mua những gì, những thứ này đều là đồ hàng hiệu, mày muốn đốt tiền của tao phải không? "

Lục Kiều Kiều nhặt hóa đơn lên, ngó ra đằng sau, trang phục đã được đưa tới rồi sao, làm việc đúng là nhanh nhẹn.

Nhưng kìa, đồ của cô sao lại đang ở trong tay Lục Mộng Kỳ, Lục Kiều Kiều đi tới giành lại : " Mộng Kỳ, những thứ này đều là của chị nha, nếu em thích, em có thể bảo cha mua cho, còn cái này là cha cho chị, em đừng có thích mà đòi nha, chị cũng không thể nhường cho em được đâu! "

Lục Mộng Kỳ gương mặt đỏ như cà chua, thẹn quá hóa giận, nhưng cũng là một người giỏi kiềm chế cảm xúc ra bên ngoài, cô ta mỉm cười : " Những bộ váy chị mua đều là đồ hàng hiệu rất đắt tiền nên bộ nào cũng mức giá trên trời như thế, em chỉ là xót tiền cho cha, trước khi đi cha cũng nhắc chị là nên sử dụng cần kiệm một chút, nhưng em nghĩ không hẳn là do lỗi của chị, bởi vì chị cũng ít khi mua sắm nên cũng không biết từ chối cách mời chài của nhân viên, vậy

nên hồi trước em mới không yên tâm để chị ra ngoài một mình.

"

" Chuyện đó thì em không cần lo, chị mua toàn là đồ tốt, chị rất thích chúng! "

" Vậy sao mà lại mua nhiều như vậy, lại còn toàn là hàng hiệu đắt tiền nữa, mà đây là muốn cha mà phá sản đi phải không? "

" Ân, sao cha lại nói như vậy chứ, đây người ta gọi là đầu tư nha, để cho người ngoài nhìn vào con rất được cha yêu thương, chiều chuộng, chứng tỏ cha rất tin cậy nên mới gả con gái bảo bối cho người đàn ông kia.

"

Thấy Lục Hải vẫn chần chừ do dự, Lục Kiều Kiều lại tiếp tục giải thích : " Nếu ông ta biết cha như vậy, há chẳng sẽ càng tin cậy rồi quà cáp biếu cha, rồi các hợp đồng hợp tác, hoặc là thay con gửi tiền nuôi dưỡng cho cha mẹ nha.

Cha xem, đầu tư kiểu này không phải là rất đáng sao, chỉ có vài bộ như này, cũng đâu có bằng số tiền cha bỏ ra để cho Mộng Kỳ, cha thấy con nói có phải không? "

Lục Hải bắt đầu dao động, ông trầm lặng một hồi, cảm thấy Lục Kiều Kiều nói cũng không hẳn là sai, cứ coi như đây là một vụ đầu tư đi, không lỗ.

Nhưng nhìn lại giá cả của mấy chiếc váy kia, ông lại xót tiền.

Trước đây ông chỉ có mua sắm cho con gái bảo bối Lục Mộng Kỳ, chỉ những lúc ấy ông mới cảm thấy rất đáng.

Lục Hải thở ra một hơi dài : " Thôi được rồi, coi như đây là tao đang đầu tư cho mà, đến lúc mà gả cho người đàn ông kia, mà nhất định phải nói tốt về chúng tao! "

Lục Kiều Kiều cười cười gật đầu : " Vâng, vâng, con gái khẳng định có hiếu, không.

quên.

công.

chăm.

sóc.

nuôi.

đưỡng của cha mẹ! "

Từng câu từng chữ đều được Lục Kiều Kiều dùng lực nhấn mạnh, cô thề không quên, những gì mà cha mẹ cô đã làm với cô, họ đã đối xử với cô thế nào, yêu thương cô ra sao, từng chút một cô sẽ đều ghi nhớ.

Chỉ có là hai người kia là không để ý, đương nhiên Lục Mộng Kỳ là con người sắc bén, sẽ chú ý đến chi tiết khác lạ này, cô ta không hiểu vì sao từ cái hôm cha cô nói Lục Kiều Kiều sẽ giả thay, Lục Kiều Kiều liền thay đổi một cách chóng mặt.

Đồng ý là chuyện này xảy ra với ai cũng đều là cú sốc lớn, nhưng Lục Kiều Kiều từ bé đều ngoan ngoãn nghe lời, cho tới giờ vẫn chưa một lần phản nản, không lẽ là đến thời kỳ nổi loạn rồi?

Lục Mộng Kỳ ôm tay Lục Hải : " Cha, chị ấy thật sợ hãi, được cha chiều như vậy, được cha cho tiền để mua nhiều váy, con thực rất thích mấy cái váy của chị a ~ "

" Kiều Kiều, mày nghe thấy em gái mày nói gì chưa, mày mua cũng nhiều thế, nhường cho em mấy bộ đi! "

Lục Kiều Kiều liếc nhìn Lục Mộng Kỳ sau đó nhún miệng cười : " Nhường cho em thì cũng được thôi, nhưng chị nhớ là em luôn thích đồ mới mà phải không? mấy cái này lúc mua là chị đã từng thử qua rồi, không lẽ, em thích mặc đồ cũ chị đã dùng qua sao? "

Lục Mộng Kỳ lập tức tỏ ra không vui : " Chị ? "

" Ấy, em đừng tức giận nha, chị cũng chỉ là nói thế, nếu em thích chị có thể nhường cho em, dẫu sao cũng chỉ là mấy cái váy thôi mà, chị đã mặc qua rồi cũng chẳng thích nữa, đều cho em đấy, nè lấy đi! "

Tất nhiên là Lục Kiều Kiều không có ý nhường cho Lục Mộng Kỳ rồi, cô cố tình nói như vậy chính là, nếu Lục Mộng Kỳ chấp nhận thì há chẳng cô ta mặc đồ thừa của cô, nhưng cô chắc chắn Lục Mộng Kỳ sẽ không đồng ý đâu, lòng tự tôn của cô ta cao như thế, nhất quyết sẽ không đi dùng đồ thừa của người khác.

Quả nhiên là trên mặt Lục Mộng Kỳ khắc ra ba chữ không hài lòng, cô ta cười gượng : " Hay, hay là thôi đi, dù sao cũng coi như là quà mà cha tặng chị, em, em vẫn là không nên lấy! "

" Vậy sao? Thế chị mang chỗ này về phòng trước a ~ " nói rồi Lục Kiều Kiều xoay người rời đi để lại ba người kia cảm thấy tức tối trong lòng không thôi, Lục Chu Mẫn cuối cùng vẫn không nệ được mà than lên : " Lục Kiều Kiều càng ngày càng khó bảo, nó cứ nhiên sử dụng tiền của chúng ta như thế! "

Lục Hải vỗ vai Lục Chu Mẫn ôn tồn giảng giải : " Cứ coi như là đầu tư đi, nó sắp gả đi, với lại nó là con gái của chúng ta, nhất định không dám quên công sức nuôi dưỡng của tôi với bà mấy năm qua, đến lúc ấy tiền của người đàn ông kia coi như nằm chắc trong túi của chúng ta! "

" Hừ, tốt nhất là như vậy! "

Lục Hải quay sang Lục Mộng Kỳ, thấy cô ta vẫn là bộ dạng không thoải mái : " Kỳ Kỳ, con đừng lo, sớm thôi Lục Kiều Kiều sẽ cuốn gói ra khỏi cái nhà này, con là bảo bối của chúng ta.

ta đương nhiên yêu thương con nhất, ta đã nói với nhà thiết kế hàng đầu của Lục thị nhà chúng ta rồi, hôm nay cậu ta sẽ tới đây bắt đầu thiết kế trang phục cho con! "

Lục Mộng Kỳ nhảy cẫng lên vui sướng : " Vâng, cảm ơn cha!! "

Chương 10: Chương 10

Ngày hôm nay là sinh nhật Vân Nhu, mẹ Dương Nhất Hàn, khách quan đã đến đông đủ cả, khách mời không phải quan chức cấp cao thì cũng là người có tiền.

Âm thanh tiếng đàn piano cất lên du dương, bữa tiệc được trang trí sang trọng, thức ăn nước uống cũng đều là đồ xa xỉ. Lục Kiều Kiều mặc một chiếc đầm đen cổ vuông, xẻ tà cao để lộ ra đôi chân dài trắng nõn, trái ngược với cô, Lục Mộng Kỳ lại diện trên chiếc váy màu trắng tay bông, dài tới đầu gối, hết như một cô công chúa đáng yêu.

Cả hai khi đứng cạnh nhau làm người ta liên tưởng tới thiên nga đen và thiên nga trắng, đều rất xinh đẹp, nhưng so về khí chất và sự thu hút, Lục Kiều Kiều vẫn là nhỉnh hơn vài phần. Lục Kiều Kiều chán nản đứng một mình ở góc khuất, mái tóc búi cao gọn gàng, ngũ quan trên gương mặt tinh xảo nhưng biểu cảm thờ ơ, càng khiến cô trở nên nổi bật hơn giữa đám đông.

Và toàn bộ cảnh "đẹp" ấy đều thu gọn vào tầm mắt Lục Mộng Kỳ.

Cô ta bóp chặt ly rượu trên tay, sắc mặt tối sầm lại.

Hào quang của Lục Mộng Kỳ cô thế nhưng lại bị Lục Kiều Kiều kia cướp mất.

Lúc này Kha Nhược Vũ đi tới đứng bên cạnh Lục Mộng Kỳ, ánh mắt cô ta cũng luôn đặt trên người Lục Kiều Kiều, chết tiệt, từ khi nào cô ả xấu xí quên mùa kia lại trở nên xinh đẹp, khí chất như thế : " Đúng

là hồ ly tinh! "

Lục Mộng Kỳ nhìn thấy vẻ phẫn uất trên mặt Kha Nhược Vũ, đột nhiên cô nghĩ ra một kế hay, chỉ bằng mượn dao giết người? Nói rồi cô ta nghiêng đầu qua Kha Nhược Vũ : " Nhược Vũ, cậu nói gì vậy? " " Tớ chính là đang chửi Lục Kiều Kiều, cậu xem, con ả đó dám dùng nhan sắc để quyến rũ mấy tên đàn ông ở đây, đúng là không biết liêm sỉ mà! "

" Ấy, chị Kiều Kiều không phải như vậy đâu, cậu đừng nói thế, oan cho chị ấy lắm! "

" Hầy, chính vì cậu tốt bụng hiền lành như vậy nên mới bị chị ta bắt nạt! "

" Tớ quen rồi, dù sao chúng ta cũng là chị em, Nhược Vũ, cậu đừng vì tớ mà kiếm chuyện với chị ấy, tớ không sao đâu! " Lục Mộng Kỳ cười yếu ớt nhìn Kha Nhược Vũ.

Kha Nhược Vũ nhìn Lục Mộng Kỳ như vậy lại thấy đau lòng, Lục Mộng Kỳ là người bạn cô ta yêu quý nhất, hiền lành tốt bụng, sao có thể bị con người xấu xa kia bắt nạt, không được, cô nhất định phải làm gì đó giúp Lục Mộng Kỳ.

Thấy Kha Nhược Vũ suy nghĩ thâm sâu, Lục Mộng Kỳ có thể chắc nịch rằng bạn thân cô ta đang tính kế, giờ cô chỉ đứng đằng sau giật dây rồi xem kịch hay thôi!

Một lát sau, Kha Nhược Vũ đi tới bên Lục Kiều Kiều với một ly rượu trên tay, còn có Lục Mộng Kỳ, cô ta đưa ly rượu ra trước mặt Lục Kiều Kiều : " Chị Kiều Kiều, tôi muốn xin lỗi chị chuyện hôm trước, ngày hôm đó trong cửa hàng đã nói những lời không hay, ly rượu này bồi chị coi như lời xin lỗi của tôi! "

Lục Kiều Kiều nhìn nhìn, cô không có ý định uống rượu, vả lại chuyện hôm đó cô cũng chả để tâm, vốn cũng không thèm nhớ tới, ai ngờ hôm nay Kha Nhược Vũ lại hạ mình tới xin lỗi cô, cảm thấy kì lạ : " Lời xin lỗi của cô thì tôi, tôi không uống rượu đâu! "

" Chị Kiều Kiều, tôi đang rất thành khẩn nha, nếu chị không uống thì chính là chưa tha lỗi cho tôi rồi! "

Có kẻ xướng thì có người họa, Lục Mộng Kỳ cũng chen vào vài ba câu : " Đúng rồi đó chị, cũng là cái tâm của Nhược Vũ, chị uống đi cho cậu ấy vui! " Lục Mộng Kỳ đương nhiên biết Kha Nhược Vũ tính

làm gì.

Lục Kiều Kiều thở dài, nếu từ chối nữa, không biết hai người họ còn dây dưa tới khi nào, Lục Kiều Kiều cầm ly rượu lên, uống cạn một hơi : " Được chưa? " khi cô định rời đi thì Kha Nhược Vũ nắm chặt cánh tay cô lại : " Từ từ đã, tôi dẫn chị tới một nơi, đảm bảo rất thú vị, dù sao chị cũng không hứng thú ở đây mà! "

Lục Kiều Kiều định giật cánh tay ra nhưng đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, khung cảnh xung quanh cũng xoay tròn hỗn loạn, cô đứng không vững liền ngã vào người Kha Nhược Vũ.

Lục Mộng Kỳ tỏ vẻ lo lắng : " Chị sao vậy, thấy không khỏe ă? "

" Không sao, để tớ đưa chị cậu đi nghỉ ngơi, cậu ở đây còn đợi Dương Nhất Hàn nữa chứ! "

" Vậy, vậy được, chị ấy nhờ vào cậu! "

Kha Nhược Vũ nhanh chóng đưa Lục Kiều Kiều vào phòng của mấy người hầu, bởi vì sảnh rất đông nên mấy người hầu đều đi phục vụ hết, hiện tại không có ai.

Vừa mở cửa ra, bên trong, giám đốc Vương đã ngồi chờ sẵn bên trong.

Ít phút trước Kha Nhược Vũ đã gọi cho ông ta, nói về kế hoạch cô ta bày ra, nghe là để trả thù Lục Kiều Kiều, chính là người khiến ông mất việc, giám đốc Vương không chần chừ mà đồng ý luôn, dẫu sao Lục Kiều Kiều cũng vô cùng xinh đẹp, ông ta cũng không cảm thấy bất lợi.

Kha Nhược Vũ quăng Lục Kiều Kiều lên giường "Vương lão bản, tôi đã mang người đến, tùy ông sử dụng thoải mái, chỉ cần không làm cô ta chết là được rồi..."

"Được rồi, Kha tiểu thư mau đi ra đi, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi."

Đầu Lục Kiều Kiều đau như sắp nứt, mở mắt ra, lập tức thấy giám đốc Vương đang đứng trước mặt, duỗi rộng hai tay hướng về phía cô.

Cô đang nằm ở trên giường, toàn thân nóng ran, mồ hôi thấm ướt

váy, cả người giống như vừa được vớt từ trong nồi hấp ra vậy.
Kha Nhượng Vũ đã bỏ thuốc vào ly rượu đó của cô, chết tiệt, cô quá sơ suất rồi.

Lục Kiều Kiều nắm chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chảy ra từng tia máu.

Lục Mộng Kỳ.

Chắc chắn cô ta là kẻ đứng sau giật dây muốn phá hủy cuộc sống của cô, thật đáng chết.

Lần này, cô quyết không được để cho như ý cô ta.

Kha Nhượng Vũ nở một nụ cười thỏa mãn nhìn cảnh tượng Lục Kiều Kiều bị chịu nhục trước mắt, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Cho dù cô ta là tiểu thư Lục gia thật sự thì sao?

Trong Lục gia, Lục Mộng Kỳ mới là cô công chúa được yêu quý, còn Lục Kiều Kiều này chẳng là cái gì.

" Tốt lắm, ông cứ từ từ chơi, bất kể làm ra động tĩnh lớn thế nào cũng không sao, hầu gái cùng bảo an ở tầng lầu này đều xuống tầng triệt hết rồi, sẽ không có ai biết nơi này đang xảy ra chuyện gì.

"

Giám đốc Vương cười gian, lộ ra một hàm răng vàng khè : " Được, được tôi nhất định sẽ nhận lời tiếp đãi này của Kha tiểu thư "

Kha Nhượng Vũ khinh miệt chán ghét liếc nhìn Lục Kiều Kiều đang nằm trên giường.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, cô phát hiện đôi mắt đen Lục Kiều Kiều như vực sâu thăm thẳm đang im lặng nhìn chằm chằm cô.

Đôi mắt đen của cô lạnh như băng khiến người ta sởn tóc gáy.

Biểu hiện của cô quá mức bình tĩnh, trấn định một chút đều không có giống như bị trúng thuốc, thậm chí còn làm Kha Nhượng Vũ cảm thấy lạnh lạnh, ước chừng sau một giây, Kha Nhượng Vũ mới trở lại bình thường.

Cô vậy mà lại bị dọa bởi tiểu tạp chủng nằm trên giường, từ nhỏ đến lớn Lục Kiều Kiều đã bị cô khi dễ, hiện tại lại bị tên đàn ông bản thủ

này khống chế, tự thân khó bảo toàn, cô sao cần phải sợ cô ta?.

Chương 11: Chương 11

Bắt đầu từ buổi tối hôm nay, Lục Kiêu Kiêu chính thức trở thành một kẻ bị ổi dơ bẩn, Lục gia chắc chắn sẽ vứt bỏ hoàn toàn cô ta, quan trọng là người bạn thân Lục Mộng Kỳ của cô sẽ không phải chịu ủy khuất nữa.

Tưởng tượng đến cảnh này, tâm tình Kha Nhược Vũ không khỏi tốt lên hơn bao giờ hết.

"Được, vậy tôi không quấy rầy ông nữa, chúc ông chơi vui vẻ."

Kha Nhược Vũ xoay người còn chưa đi được vài bước, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ phía sau lưng.

Là thanh âm của giám đốc Vương.

Hai tay giám đốc Vương che kín giữa háng, sắc mặt vì bị đau mà chuyển thành màu gan heo, không ngừng lui về phía sau, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Khi hắn xé váy Lục Kiêu Kiêu thì bị cô dùng giày cao gót đá trúng giữa háng.

Một cước này, như muốn hủy đi tiểu đệ của hắn, hắn dùng ngũ khí cô cùng hung ác và tức giận nói: "Tiểu tiện nhân, còn dám đánh tao, hôm nay tao sẽ chơi chết mày."

Lục Kiêu Kiêu từ trên giường đứng lên, thuận tay cầm lấy chiếc bình gốm sứ đặt trên bàn ở ngay gần đó.

Hắn tức giận giơ tay muốn tát cô một cái, Lục Kiêu Kiêu tay cầm bình hoa đập mạnh lên cái đầu trọc của giám đốc Vương.

Rầm!

Mảnh vỡ nhỏ của bình hoa bắn ra bốn phía, đỉnh đầu của giám đốc Vương tóe máu, máu tươi chảy từ đầu xuống mặt rồi đến cổ.

Lục Kiều Kiều nắm chặt miệng bình hoa, góc nhọn của bình hoa chĩa thẳng vào động mạch trên cổ giám đốc Vương : "Không muốn chết thì đừng nhúc nhích."

Giám đốc Vương bị dọa, trong nháy mắt không dám động loạn.

Kha Nhược Vũ cũng không nghĩ tới, Lục Kiều Kiều lại sẽ phản kháng, còn khổng chế được tên to béo gấp đôi cô như kia.
Lục Kiều Kiều hô to: " Mau tới bắt Kha Nhược Vũ lại, nếu không mảnh gôm này cắm thẳng vào cổ họng ông! "
" Đừng hòng dọa được tôi! " hấn quát lớn.

Sau đó, cổ hấn truyền đến cảm giác nhoi nhói, thì góc nhọn của bình hoa đã đâm thủng da hấn, còn thiếu một chút nữa là đâm vào động mạch.

Lục Kiều Kiều khổng chế giám đốc Vương : " Bắt cô ta lại, không thì cái mạng sống này của ông không giữ được đâu, cũng đừng có nghĩ tới chuyện vùng vẫy, tôi còn rất nhiều cách khiến ông chết đấy! "
Kha Nhược Vũ nghe cô nói sắc mặt đại biến, chạy về phía cửa ra vào muốn chạy trốn.

Nhưng vừa chạy được vài bước, đã bị giám đốc Vương khỏe mạnh túm trở lại, ném giường : "Buông tôi ra, buông ra, biết tôi là ai không? Tôi chính là tiểu thư Kha gia, Kha Nhược Vũ, tôi nhất định sẽ bảo cha tôi giết ông! "

Thật là ngu xuẩn, vậy mà cô lại bị một người ngu xuẩn thế này liên tục khi dễ.

Bây giờ nghĩ lại, là cô quá yếu.

Lục Kiều Kiều đứng đằng sau, tiếp tục kề mảnh vỡ bình hoa sát cổ giám đốc Vương : "Xé quần áo cô ta ra."

Kha Nhược Vũ nghe thấy, lập tức quát to: "Lục, cô dám...!cô dám cho bọn họ chạm vào tôi dù chỉ một chút.

Cha mẹ sẽ không bỏ qua cho cô."

Tâm tình của Lục Kiều Kiều hiện đang rất tốt, cô cong môi cười khế: "Kha Nhượng Vũ, cho dù cô kêu rách cổ họng cũng sẽ không ai nghe thấy đâu.

Cô cho người đến hủy hoại tôi trước, cũng không nghĩ tới cô sẽ có ngày hôm nay....."

Hai tay Kha Nhượng Vũ bị giám đốc Vương giữ chặt lại, thân hình cô ta vốn đã nổi bật, lại thêm bộ lễ phục dạ hội tối nay lại là loại gợi cảm nhất.

Ngực váy bao lấy bộ ngực gợi cảm cùng đường cong thân thể được lễ phục ôm sát.

Hiện tại bị trói giãy dựa trên giường, cô ta càng hét to càng khơi dậy sự hưng phấn của giám đốc Vương.

Lục Kiều Kiều chạy tới phòng tắm, một tay vịn tay nắm cửa, cánh cửa mở ra một khe hở.

Cô nhanh chóng mở cửa lại, khóa trái từ bên trong.

Khóa trái từ bên trong, bên ngoài sẽ không mở được, trừ phi có người cầm chìa khóa đi lên.

Cô kéo ngăn tủ ra chặn giữa tay nắm cửa với bồn rửa tay.

Lục Kiều Kiều lưng dựa vào tủ, toàn thân mềm yếu vô lực, cặp mắt chuyển thành màu đen, vài giây sau thì ngã xuống trên đất.

Công dụng của thuốc này quá mạnh, cô đã chống đỡ đến cực hạn.

Không được, cô không thể ngất đi.

Lục Kiều Kiều đi đến dưới vòi hoa sen trong phòng tắm, mở vòi nước ra để nước lạnh xối lên thân thể.

Ngoài cửa là âm thanh thét chói tai của Kha Nhượng Vũ : "Dừng tay, ông mau dừng tay cho tôi! Buông tôi ra! "

Roẹt.....

Thanh âm quần áo xé rách, hòa lẫn tiếng cười phóng đảng của đàn ông.

"Không cần, đừng đụng tôi, thật khốn nạn.

Đừng chạm vào tôi...Ô ô...!cha, mẹ cứu con..."

Dưới vòi hoa sen, Lục Kiều Kiều nghe tiếng kêu thảm thiết của Kha Nhược Vũ, hòa với tiếng hoan ái của đàn ông.

Khóe môi cô khỏi khỏi nở ra một nụ cười lạnh, rất hả hê.

Chờ đến mười phút sau, cảm giác được hiệu đã bị áp chế.

Lục Kiều Kiều đóng vòi hoa sen lại, đi đến trước bồn rửa tay.

Hai tay chống bồn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cùng cặp mắt đen nhánh trong gương, cô làm khô tóc, một lần nữa trang điểm lại. Cô dẫm lên nắp bồn cầu, dùng nửa bình hoa đã bị đập bể phá đi cửa sổ, cửa sổ mở ra, trèo đi ra ngoài.

Bởi vì từng đến đây nhiều lần nên cô rất quen thuộc đường đi, Lục Kiều Kiều tấp vào một căn phòng, thay một chiếc váy khác, sau đó trở về sảnh..

Chương 12: Chương 12

Lúc này còn mấy phút nữa là tròn 7 giờ, tiệc sinh nhật sắp lên đến cao điểm.

Bánh kem lớn tận mười mấy tầng cùng tháp champagne, người hầu đẩy ra, trên bánh kem đã được đốt nến.

Dương phu nhân - Vân Nhu mặc một sườn xám cao cấp được định chế làm ra, đeo bộ trang sức ngọc lục bảo phi thúy đang trò chuyện vui vẻ cùng các phu nhân trong giới.

Người ngoài nhìn vào hình tượng của bà chính là đoan trang, nói năng ưu nhã, xuất thân danh môn, được nhận sự giáo dục rất tốt. Nhưng chỉ có Lục Kiêu Kiêu biết bộ mặt thật của Vân Nhu.

Ngay từ lúc Dương Nhất Hàn ngỏ lời với cô, Vân Nhu là người đầu tiên phản đối, lần đầu gặp mặt bà ta đã thẳng thừng sỉ vả cô, nói cô xấu xí, quê mùa, dốt nát, không xứng đứng cạnh con trai bà ta.

Cứ mỗi lần Lục Kiêu Kiêu ghé qua Dương gia, Vân Nhu lại bắt đầu tìm mọi cách để sai khiến Lục Kiêu Kiêu làm việc, cái gì phải biết lo toán mọi việc nhà, bao dung, tha thứ mọi sai lầm của chồng, bộ bà ta đang tìm bảo mẫu cho con trai bà ta hay gì.

Vân Nhu luôn cho rằng Dương Nhất Hàn tài giỏi nên phải lấy tiểu thư môn đăng hộ đối mới xứng tầm, bà ta chính là đã nhắm đến Lục Mộng Kỳ, vì vậy bằng mọi cách phải chia rẽ được Lục Kiêu Kiêu ra khỏi con trai bà ta.

Thật không ngờ cuối cùng điều đó cũng trở thành ự thật, khi nghe thấy Lục gia thông báo về hôn sự, nói rằng muốn đổi Lục Kiều Kiều thành Lục Mộng Kỳ, bà ta liền vui mừng, không do dự mà đồng ý ngay.

Thế mới thấy Vân Nhu thực sự là một con cáo già.

Vân Nhu lúc này đang bị một đám phu nhân vây quanh, đề tài nói chuyện chủ yếu của các phu nhân không phải chồng cũng là con cái. Vân Nhu hiển nhiên là đối tượng được khen tặng, ai cũng biết bà có một cậu con trai là Dương Nhất Hàn, đang điều hành một chuỗi bất động sản, đẹp trai, tài giỏi, có khả năng sẽ trở thành người thừa kế Dương gia sau này.

"Thật hâm mộ Dương thái thái, có con trai đẹp trai lại tài giỏi trong lĩnh vực kinh doanh, vừa hiếu thuận lại vừa có tiền đồ, thật làm người ta đổ kị."

Khóe miệng Vân Nhu tươi cười rất thỏa mãn, lại khiêm tốn nói: "Nào có, đứa con trai nhà tôi chỉ là cố gắng phấn đấu để báo hiếu cho mẹ nó thôi "

"Bà xã, em vẫn còn nói chuyện sao? Thời gian sắp đến rồi, mau chuẩn bị thôi nển ước nguyện thôi." Dương Minh đi đến bên cạnh Vân Nhu, trong tay ông cầm một cái hộp tinh xảo, ngay trước mặt đông đảo các phu nhân mở hộp ra.

"Bà xã, mấy năm nay em vất vả rồi.

Đây là quà sinh nhật anh tặng cho em."

Trong hộp là một cái vòng cổ kim cương màu đỏ, trong kim cương có vài hình ngọn lửa óng ánh đầy đặn, rạng rỡ lộng lẫy, phát sáng như ánh hoàng hôn khiến khách khứa toàn yến hội chấn kinh.

Một đám phu nhân to mắt tròn tròn, vô cùng hâm mộ.

Trong đám khách khứa có người nhận giá trị của vòng cổ kim cương này.

"Là Tia lửa hoàng hôn, một viên thôi cũng lên tới 35 carat.

Có bài cáo đưa tin tháng trước đã được một phú thương Châu Á

mua lại với giá mấy trăm triệu, không nghĩ còn xuất hiện ở thành phố S, trở thành lễ vật thọ yến của Dương thái thái mừng sinh nhật thứ 49."

"Trời ạ, thật khiến cho người ta hâm mộ.

Dương tiên sinh thật sự rất yêu Dương thái thái, còn mua được ." Dương Nhất Hàn mang nhiếp ảnh gia cùng chuyên viên ánh sáng xuất hiện ở cửa yến hội.

Là doanh nhân nổi tiếng nhất, hẳn vừa xuất hiện ở hội trường, lập tức cướp đi sự nổi bật của tia lửa hoàng hôn. Dương Nhất Hàn xuất hiện trong nháy mắt, khiến tay Lục Kiều Kiều không khỏi tự động siết chặt lại, con ngươi đỏ tươi.

Cái tên chất bằm này phản bội cô, đã muốn là bỏ qua sống hương thụ thôi nhưng khi nhìn thấy tên này, Lục Kiều Kiều không khỏi ý muốn xông tới đâm vào cái gương mặt giả tạo kia. Dương Nhất Hàn đi nhanh tới bên người Vân Nhu, cho Vân Nhu một cái ôm nhiệt tình, thấy tia lửa hoàng hôn, hẳn vui vẻ nói: " Cha không đợi con về, đã lấy ra tia lửa hoàng hôn.

Nào mẹ, con giúp mẹ đeo lên."

Dương Nhất Hàn giúp Vân Nhu đeo vòng cổ.

Chuyên viên ánh sáng cùng nhiếp ảnh gia đứng trước mặt ba người, nói: "Nhìn ống kính này, mỉm cười nào.....!Chụp lại cảnh này coi như làm kỉ niệm." Dương Nhất Hàn ôm cha mẹ, hướng về phía ống kính vui vẻ cười.

Lục Kiều Kiều dựa vào cây cột bên cạnh, thờ ơ lạnh nhạt.

Chụp xong tấm hình, Dương Nhất Hàn bảo người hầu đẩy bánh ngọt lên : "Mẹ, cầu nguyện....."

Vân Nhu mỉm cười nhắm mắt, cầu rất nhiều nguyện vọng, một nhà ba người đồng thời thổi tắt nến.

Toàn trường vỗ tay như sấm.

Người hầu đưa cho Dương Nhất Hàn một cái microphone, vui mừng nói: "Hôm nay là ngày sinh nhật mẹ tôi 49 tuổi.

Con chúc mẹ sinh nhật vui vẻ, không có mẹ thì sẽ không có tôi, sẽ không có thành công của tôi như hôm nay.

Con cảm ơn mẹ đã cho con một sinh mệnh, cho con hết thảy.

Hôm nay, con muốn cho mẹ một kinh hỉ.

Mời mọi người nhìn lên màn hình lớn....."

Thực ra trước đó, Lục Mộng Kỳ đã kịp báo cho Dương Nhất Hàn biết về kế hoạch của Kha Nhược Vũ, Dương Nhất Hàn không ngạc nhiên mà cảm thấy vui mừng, bởi vì chuyện này sẽ trở thành cái cớ hợp lý nhất để hấn thông báo cho toàn thể mọi người biết rằng sẽ hủy bỏ hôn ước với Lục Kiều Kiều, thay vào đó là cưới Lục Mộng Kỳ.

Tâm trạng vui sướng là thế, hấn chỉ muốn thật nhanh chóng nhìn thấy cảnh Lục Kiều Kiều bị hạ nhục trước toàn bộ mọi người..

Chương 13: Chương 13

Màn hình lớn ở chính giữa đại sảnh hiện ra hình ảnh.....!Trên giường có một gã đàn ông bụng phệ cùng một cô gái dáng người tuyệt diệu, hai thân thể trần truồng đang quay cuồng ở trên giường.

Mà động tác bọn họ, giống như Kha Nhược Vũ đã nói với Lục Kiều Kiều "ba cửa đều mở", gã đàn ông biểu tình sung sướng.....!Tiếng kêu rất lớn, vang khắp đại sảnh.

Hình ảnh quay ngay chính giữa mặt người phụ nữ, chính là tiểu thư Kha gia, sắp tiến vào giới giải trí trở thành minh tinh, Kha Nhược Vũ. Kha Nhược Vũ nằm dưới thân gã đàn ông kia, vẻ mặt chính là hưởng thụ, không hề có nửa điểm ***** hoặc không muốn.

Trên đầu giám đốc Vương băng bó băng vải trắng, vết máu trên mặt không lau rửa sạch, vẻ mặt vừa phấn khởi lại dữ tợn.

Trên sàn nhà trong phòng có các vỏ rác bị ném xuống, xem ra bọn họ đã uống được.

Hình ảnh được chiếu vừa ra, toàn bộ khách khứa đều khiếp sợ, so với sự xuất hiện của Tia lửa hoàng hôn thì càng mạnh mẽ hơn.

Mọi người đều đã lớn tuổi nên không ai chịu nổi loại kích thích này, lập tức bùng chén rượu ở đại sảnh uống ngậm lớn.

Đại đa số mọi người sau vài giây khiếp sợ, vì giữ thể diện cho người Dương gia, do đó đều xoay người tỏ vẻ không xem, nhưng đôi mắt lại nhìn không được mà ngó nhìn màn hình.

"Trời ạ, tôi đang nhìn thấy cái gì thế này? Giữa ngày trọng đại thế

này, một người đàn ông cùng một người phụ nữ lại lăn lộn trên giường với nhau, thật ghê tởm."

"Không nghĩ tới, tiểu thư Kha gia sẽ chơi như vậy."

Đương đương là tiểu thư Kha gia Kha Nhược Vũ, vậy mà hạ tiện như này, một lần chơi với nam nhân, còn tỏ ra sung sướng như vậy."

"Còn không phải sao, ở bên ngoài Kha lão gia nói đứa con gái của ông ta là đều là băng thanh ngọc khiết, hiện giờ bị vạ mặt rồi."

"Tiểu thư Kha gia sợ là bị vứt bỏ rồi, về sau Kha Húc ở trong vòng này sẽ không ngóc đầu lên được nữa."

Lúc trước còn ở trước mặt chúng ta suốt ngày khoe khoang, mỗi ngày đều nói về con gái ưu tú của mình.

Bây giờ tôi xem ông ta vẫn còn mặt mũi nói tiếp không?"

Sắc mặt Dương Nhất Hàn, Lục Mộng Kỳ còn có Kha Húc đều đại biến.

Hai người kia thì không nói làm gì đều đang nghĩ hình ảnh sau lưng kích thích như nào.

Nhưng Kha Húc, ông ta từ đầu không có biết kế hoạch của Kha Nhược Vũ khi nhìn thấy nữ chính trong đoạn video lại là con gái của mình Kha Nhược Vũ, sắc mặt biến đổi, ông ta hoảng hồn, đứa con gái mình cưng từ trong trứng, vậy mà trong ngày này, lại cùng một tên béo xấu xí làm ra loại chuyện đồi bại trước hàng trăm người ở đây, còn không biết xấu hổ mà bày ra vẻ mặt cùng thanh âm như kia.

Kha Húc lập tức máu nóng xông lên não.

Kha Húc đoạt lấy microphone, tức hộc máu nói: "Tắt đi, tắt màn hình máy chiếu cho tôi."

Bảo an cùng nhân viên công tác vội chạy tới phòng máy chiếu.

Nhưng cửa đã bị ai đó đóng lại, phải có chìa khóa mới mở được.

Kha Húc tức giận quát lên: " Dương gia các người xem, con gái tôi gặp chuyện này ở nhà các người, nhất định là bị hãm hại, các người phải cho tôi một lời giải thích, nếu không tôi nhất định sẽ không tha cho mấy người! "

Dương Minh mặt biến sắc : " Quản gia, quản gia đâu, mau mang chìa khóa tới đây! "

Mười mấy giây sau, một người hầu gái chạy vào: "Phu nhân, quản gia bị lão gia kêu về tổ trạch lấy quà sinh nhật rồi ạ, không ở trong nhà."

"Phá cửa cho tôi, phá đầu máy chiếu, đi lên phòng khách bên trái tầng năm, trói gã đàn ông kia xuống dưới....." Kha Húc lại tức lại vừa vội, nói đến một nửa, thở hổn hển ho khan.

Lục Mộng Kỳ trấn an ông ta: " Chú, chú đừng giận, thân thể quan trọng."

Xung quanh có người cáo từ rời đi, có người ở xung quanh cô chen chúc lấy điện thoại ra quay video, còn có người trắng trợn táo bạo thảo luận đáng người Kha Nhược Vũ, vòng một, tư thế, tiếng rên.....! Đại khái là Lục Kiều Kiều đứng ở vị trí khá nổi bật, nên khi Lục Mộng Kỳ thấy cô, cô ta lập tức xông ra, nổi giận ùng ùng chạy đến trước mặt : " Chị, chị nói xem đây là chuyện gì? Hồi nãy Nhược Vũ đi cùng chị, tại sao bây giờ cậu ấy lại cùng.....? "

" Mộng Kỳ, em nói như vậy là đang đổ oan cho chị nha! Hồi nãy đúng là chị đi cùng Kha Nhược Vũ, nhưng nửa đường váy của chị bị hỏng nên chị vội đi thay, những chuyện sau đó, chị không biết a! "

Kha Húc nghe thấy, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Là mày, là tiểu tiện nhân mày làm?" bởi vì pong hay nghe con gái là Kha Nhược Vũ thường xuyên cằn nhằn về người tên Lục Kiều Kiều, ông biết con gái ông ghét cay ghét đắng người này, vì vậy chuyện này xảy ra, khẳng định Lục Kiều Kiều có nhúng tay vào!

" Chú Kha, chú đừng có nói vậy, ngay từ đầu cháu không có làm gì hết, bắt chuyện với cháu là Kha Nhược Vũ, đưa cháu rời đi cũng là Kha Nhược Vũ.

Cháu làm sao biết được Kha Nhược Vũ làm gì để mà ra tay với cô ta ? "

" Chị còn nói, đáng ra người ở đó phải là....!" Lục Mộng Kỳ nói đến

một nửa, lập tức im bặt.

" Hừm, em nói vậy là sao, người ở đó đáng ra là ai? Em biết trước mọi chuyện đúng không? "

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lục Mộ Dung Kỳ, cô ta lập tức hoảng sợ, khóe mắt không hẹn mà rơi ra mấy giọt nước mắt : " Em, em không biết, chị nghĩ em là người gây ra chuyện này sao? Cả tối em đều ở sảnh, không có rời đi! "

Dương Nhất Hàn tức giận hùng hùng hổ hổ đi tới ôm Lục Mộ Dung Kỳ vào trong lòng : " Cô lại muốn làm gì? Năm lần bảy lượt bắt nạt Kỳ Kỳ, giờ lại muốn đổ lỗi cho cô ấy sao? "

Lục Kiều Kiều cười khẩy : " Trông hai người thân thiết quá nhỉ, quả nhiên sắp trở thành vợ chồng nên mới bảo vệ nhau như vậy! "

Cả hội trường lại một phen chấn động, được biết người đính hôn với Dương Nhất Hàn là Lục Kiều Kiều, thế nhưng bây giờ nghe Lục Kiều Kiều nói, chẳng phải cô dâu đã bị đổi thành Lục Mộ Dung Kỳ rồi sao, rốt cuộc mọi chuyện có ẩn tình gì, không lẽ em gái cướp vị hôn phu của chị mình.

Mọi người lại xôn xao bàn tán.

Lục Mộ Dung Kỳ càng khóc nức nở : " Chị, chị rốt cuộc là muốn gì "

" Lời tôi nói là sai sao? Dương Nhất Hàn, không phải anh muốn phủ định đó chứ? "

Dương Nhất Hàn im lặng không nói, sự tình chuyển biến chóng mặt như này, rõ ràng sẽ gây bất lợi cho hắn.

Kha Húc chạy đến giữa ba người, tức giận nói: " Tôi không cần biết giữa mấy người có mâu thuẫn gì, nhưng tất cả chắc chắn là do Lục gia và Dương gia các người, nhất quyết phải cho tôi lời giải thích, nếu không các người đừng hòng yên ổn! Người đâu, đi tắt công tắc nguồn điện xuống, tắt cả bảo an đi lên tầng năm, đánh gãy chân gã đàn ông kia, trói xuống dưới.".

Chương 14: Chương 14

Mười mấy bảo an hấp tấp chạy vội lên lầu.

Mấy giây sau, công tắc nguồn điện đã được kéo xuống, đại sảnh tối om, máy chiếu bị buộc tắt đi.

Trong sảnh, Dương Minh lớn tiếng nói: "Thực xin lỗi chư vị, tối nay để cho mọi người có phải không vui.

Tiệc sinh nhật đến đây là kết thúc, người đâu, tiễn khách....."
Các khách khứa vẫn chưa thỏa mãn từng người rời đi, sự việc tối nay chính là đề tài được bàn luận nhiều nhất, mỗi người đều biết Tổng gia không thể cho ai biết bí mật này.

Trong tiệc sinh nhật của Dương thái thái, không ngờ Kha tiểu thư lại có nhã hứng cùng nam nhân chơi đùa như vậy ~ quá kích thích.

Còn nữa, bọn họ lại được nghe thêm một chuyện động trời, vị hôn phu của chị gái Lục gia lại sắp sửa cùng người em gái kết hôn.

Tiệc tối hôm nay, thu hoạch không nhỏ.
Lục Kiêu Kiêu nhìn mấy người hoảng loạn trong bóng tối, thu lại ánh mắt, xoay người.

Từ đại sảnh đi ra, các khách khứa rời đi cửa chính, đèn xe chiếu sáng con đường trong trang viên.

Vì quá nhiều người, nên Lục Kiêu Kiêu đi ra từ cửa sau.

Hậu viện vắng vẻ, đèn đường đều mờ mờ, đèn khẩn cấp sáng lên vài tia lẻ tẻ.

Lục Kiều Kiều đi dọc theo đường nhỏ hậu viện, đi dưới đèn đường, xung quanh đều trống vắng yên tĩnh, không có một chiếc xe đậu ở đây.

Cô đi đến một nửa, bỗng nhiên nghe có người sau lưng thở hổn hển gọi tên cô: " Lục Kiều Kiều."

Lục Kiều Kiều dừng bước chân, quay đầu lại.

Dương Nhất Hàn cùng Lục Mộng Kỳ đứng ở trên bậc thang, sắc mặt nhợt nhạt, con mắt Dương Nhất Hàn tức giận trừng cô : " Chuyện vừa rồi chắc chắn là do cô sắp đặt! "

Lục Kiều Kiều nhún vai : " Đâu có a, tôi đâu có làm gì, Kha Nhược Vũ muốn tặng món quà bất ngờ này cho tôi nên tôi mới đền đáp lại thôi nha! "

" Chị, sao chị lại đối xử như vậy với cậu ấy, Kha Nhược Vũ là bạn thân của em, chị như vậy là quá tàn nhẫn! "

" Vậy cô ta cũng làm thế với tôi thì gọi là gì, không phải tàn nhẫn à? Lục Mộng Kỳ cô đứng đằng sau giật dây cho Kha Nhược Vũ chứ gì, kế mượn đao giết người đúng là rất thông minh! "

" Chị, sao chị lại đổ oan cho em như vậy.....!" Lục Mộng Kỳ bật khóc, coi ta đáng thương mà rúc vào lồng ngực Dương Nhất Hàn.

Dương Nhất Hàn thấy người hắn ta yêu bị bắt nạt, cũng là không chịu được liền quát lớn : " Lục Kiều Kiều! "

" Im miệng đi Dương Nhất Hàn, à không, là em rể Dương mới đúng, chú ý cách xưng hô của cậu! "

Dương Nhất Hàn thất thần nhìn gương mặt sắc lạnh của Lục Kiều Kiều, trước đây chỉ cần hắn nói gì, Lục Kiều Kiều đều răm rắp nghe theo, thế nhưng hôm nay lại dám phản kháng, đúng là khác với thường ngày.

Không, ngay từ đầu Lục Kiều Kiều đã không hề yêu hắn ta, bởi vì khi biết Dương Nhất Hàn ngỏ lời với cô, cha mẹ cô đã đồng ý và ép cô

phải chiều lòng hấn ta, Lục Kiều Kiều cũng là người con có hiếu nên nghe theo mà không một câu ca thán, nhưng tới bây giờ, cô chịu đựng quá đủ rồi, cô không muốn làm con rồi để người khác tự do sai bảo nữa.

Kể từ lúc nhìn thấy Dương Nhất Hàn cùng Lục Mộng Kỳ phản bội, kể từ lúc cha mẹ cô đẩy cô đi gả thay cho Lục Mộng Kỳ, cô đã chết tâm, Lục Kiều Kiều cũng phải tự khen mình một câu rằng có sức chịu đựng quá lớn.

Dương Nhất Hàn thất thần một hồi, vậy mà để một người phụ nữ yếu kém kia lật lọng, đúng là quá mất mặt, hấn ta hùng hổ xông tới, toan định giơ tay lên nhắm trúng thẳng gương mặt xinh đẹp của Lục Kiều Kiều mà giáng xuống, Lục Kiều Kiều đã kịp chặn cánh tay hấn ta lại : " Tức giận là bản năng còn kiềm chế được mới là bản lĩnh, đến điều cơ bản của một quý ông mà anh còn không biết, đúng thật chẳng xứng làm đàn ông! " Lục Kiều Kiều cười khẩy, vẻ mặt đúng kiểu khiêu khích, nếu tên này thật sự ra tay với cô, thì hôm nay chính là " đàn ông mặc váy "

Dương Nhất Hàn tức giận nhưng cũng phải kìm nén xuống, thật không ngờ có ngày hấn lại bị người phụ nữ này hạ nhục rồi nắm thóp, thật đúng là tức chết mà, Lục Mộng Kỳ đứng ở đây, hấn không thể tự làm mất mặt bản thân được.

Lục Mộng Kỳ cũng đi tới, vẻ mặt sứt mướt : " Chị, sao chị lại nói như vậy với Hàn ca ca, dù gì cũng là tình xưa nghĩa cũ, cho dù hai người đã hủy hôn, nhưng....!"

Lục Kiều Kiều giơ tay chặn họng cô ta lại : " Cái gì mà tình xưa nghĩa cũ? Hình như cô hiểu lầm gì đó rồi, người tiếp cận, theo đuổi tôi là anh ta, người ngó ý cầu hôn tôi cũng là anh ta.

Tôi cũng chỉ là bị cha mẹ ép buộc, nghĩ làm sao mà có tình cảm với hạng đàn ông này! "

" Cô??? "

" Suyt! Mới quan hệ của hai người chắc tiến triển tốt lắm nhỉ, chắc là có tình ý với nhau ngay từ đầu gặp mặt rồi, còn lăn lộn trên giường với nhau, đôi gian phu *** phụ hai người đúng là làm bẩn mắt tôi rồi đấy! Haizz, thật là, bộ anh muốn một lúc dùng chung hai người phụ

nữ hay gì, ghê tởm thật đấy! "

Lục Kiều Kiều dừng lại một chút, rồi liếc sang Lục Mộng Kỳ : " Ngày hôm đó là cô cố tình gọi tôi đến chứng kiến cảnh xuân của hai người phải không, vậy mà sau đó lại làm như chưa có chuyện gì mà một câu gọi chị, hai câu gọi chị.

Nghĩ mình là đoá bạch liên trong trắng, sạch sẽ lắm hả, cũng chẳng phải bị tên cặn bã kia vấy bẩn rồi sao? "

" Chị? " đến giờ phút này Lục Mộng Kỳ mà vẫn chịu đựng được thì xin phép gọi bằng cụ, cô ta giơ tay lên giáng thẳng xuống mặt Lục Kiều Kiều, in trên má trắng nõn dấu bàn tay đỏ au.

Lục Kiều Kiều im lặng, một lúc sau cô ngẩng đầu lên : " Lục Mộng Kỳ, mới chỉ nói như vậy mà cô đã không chịu được nữa rồi, vậy cô có cảm nhận được những gì mà cô đã làm với tôi chưa, suốt 22 năm qua.

Chuyện giả thay cho cô, đó sẽ là lần cuối cùng tôi tốt bụng giúp cô, sau này tốt nhất là đừng có đụng đến tôi, không tôi bóp chết cô đấy, thứ giả tạo! Hừ " Lục Kiều Kiều quay phắt 180° rồi đi luôn, đầu không ngoảnh lại.

Lục Mộng Kỳ liếc nhìn Dương Nhất Hàn, bật khóc, lại rúc vào ngực hắn ta, trên thực tế, về mặt cô ta ở góc không nhìn thấy, đang trở nên cực kì đáng sợ, cô ta cắn chặt môi, đôi mắt tỏa ra ánh nhìn chết chóc, nếu không phải Dương Nhất Hàn đứng ở đây, làm sao cô ta còn cố giữ hình tượng làm gì, chính là hận không thể xông tới cào nát gương mặt kia, trần đời này chưa từng có ai đối xử với cô ta như thế, Lục Mộng Kỳ thề nhất định không tha cho Lục Kiều Kiều, cô phải xé xác Lục Kiều Kiều ra thành trăm mảnh mới hả dạ : " Hàn ca ca, chị ấy thật quá đáng, em không phải vậy.....!"

" Kỳ Kỳ, em đừng khóc, anh sẽ thay em giải quyết cô ta, tuyệt đối không để cô ta làm tổn thương em thêm nữa! "

" Vâng.....".

Chương 15: Chương 15

Lục Kiều Kiều về đến nhà thì trời đã muộn, bởi vì không bắt được xe mà cô phải đi bộ về.

Vừa bước vào nhà, cô lại cảm nhận được luồng không khí khiến cô rất khó chịu, thế nào chuyện tối ngày hôm nay ở Dương gia, Lục Mộng Kỳ cũng sớm nói hết cho cha mẹ cô, chỉ đợi họ mắng té tát vào mặt cô thôi.

" Lục Kiều Kiều, mày giỏi lắm, càng ngày càng giỏi, có phải hai chúng tao không quản mày nên mày bên ngoài mới càn rỡ như vậy phải không? " Lục Kiều Kiều vừa chớp mắt đã nghe thấy lời chửi rủa thậm tệ từ cha cô.

" Cha, có chuyện gì mà cha lại tức giận như vậy? " Lục Kiều Kiều vờ như chưa biết chuyện gì, gắng hỏi.

" Hừ, nếu không phải Kỳ Kỳ kể lại chuyện tối nay cho tao, mày còn định giả bộ tới bao giờ? Sự việc của Kha tiểu thư, chính mày là kẻ chủ mưu, Kỳ Kỳ nói sau khi mày bị đau đầu thì Kha tiểu thư đã dẫn mày đi, sau đó cũng chỉ có một mình mày trở ra.

Rốt cuộc là mày đã sắp đặt chuyện này từ bao giờ? "

" Cha, con không hề, ngay từ đầu là Kha Nhược Vũ dẫn con tới chỗ người đàn ông kia, may mắn con thoát thân được, sau đó chuyện gì xảy ra, cái gì con cũng không biết! "

" Hừ, mày có biết là chuyện đó ảnh hưởng đến việc hợp tác giữa Kha thị và Lục thị không, vì chuyện này mà Kha Húc đã cắt bỏ toàn bộ hợp đồng với chúng ta, này đúng là không được cái tích sự gì cả! Kỳ Kỳ đã nói với tao như thế, mày còn chối? Ý mày là Kỳ Kỳ nói dối chứ gì? "

" Cha, vì sao cha không tin con mà chỉ tin mỗi mình Lục Mộng Kỳ? Con cũng là con gái của cha, cha có biết khi bị Kha Nhược Vũ dẫn tới chỗ của gã đàn ông kia, con đã sợ hãi đến như nào không, ngộ nhớ con gái của cha gặp chuyện bị hủy đi sự trong trắng thì sao, cha không quan tâm ư? "

" Nếu thật vậy thì cũng là lỗi của mày, bởi mày đã chọc giận đến Kha tiểu thư nên mới bị trả đũa lại, mày gặp chuyện đó thì cũng là do lỗi của mày! "

Lục Kiều Kiều sững người, thật không ngờ cô lại nghe được những lời này từ chính miệng của cha cô, cô là con gái ruột của ông ta, làm sao ông ta lại không lo cho sự an nguy của cô? Lục Kiều Kiều đến giờ phút này cô không thể kiên cường nổi nữa, cô cũng có cảm xúc mà, cha mẹ lại không hề quan tâm, lo lắng cho cô dù chỉ một chút, Lục Kiều Kiều bật khóc : " Ý cha là cho dù con gái có bị tên đàn ông kia cưỡng hiếp cha cũng không quan tâm? "

" Mày là cái gì mà đáng để chúng ta quan tâm? Chính tại mày mà Kha thị hủy hết hợp đồng với chúng ta, giờ thì kiếm đâu ra mối làm ăn có lời như vậy chứ! "

Cuối cùng Lục Kiều Kiều cũng hiểu rồi, giá trị của cô vẫn là không bằng danh tiếng và tiền tài đem lại cho cha cô.

Đối với ông ta, người con gái ruột là cô chẳng đáng một đồng tiền để ông ta nâng niu, nhưng cứ vì sao Lục Mộng Kỳ lại được hưởng hết tất thảy như vậy? Bán cô cho đàn ông cũng vì tiền, không quan tâm đến sự an nguy trong trắng của cô cũng bởi vì tiền.

Lục Kiều Kiều nắm chặt lòng bàn tay, giọng run run : " Cha có yêu thương con không? "

" Yêu thương gì đưa con gái như mày? Sớm biết mày gây ra bao nhiêu chuyện cho cái nhà này, tao đã sớm ném mày đi! "

Được, hay cho câu nói " gia đình là điều tuyệt vời nhất ".

Lục Kiều Kiều cô hiểu được cái gì gọi là tình gia đình rồi.

" Từ hồi bé, con đã tự lập, phải tự mình làm việc của mình, không những thế còn phải làm giúp cho Lục Mộng Kỳ.

Khi lên Đại học, con cũng phải tự mình kiếm tiền để đóng tiền học, bởi cha mẹ chưa từng cho con một xu một cái nào.

Đi chơi hai người không cho đi, lúc nào cũng bảo phải túc trực bên cạnh Lục Mộng Kỳ bởi vì nó hay bị ốm vặt.

Xin cha mẹ mua đồ ăn, mua đồ chơi, mua quần áo váy vóc, cha mẹ cũng không cho.

Còn Lục Mộng Kỳ, nó được cha mẹ yêu thương, chiều chuộng, được vạch sẵn đường đi và chỉ cần nhẹ nhàng bước lên thôi.

Con biết bởi vì sức khỏe Lục Mộng Kỳ ốm yếu nên được hưởng những điều như vậy là đương nhiên, con cũng chưa một lời phản nản, từ chối, chưa từng cãi lại lời cha mẹ.

Nhưng hôm nay chính cha lại nói dù cho con có bị hủy đi sự tự tôn, cha cũng không quan tâm, điều cha để tâm đến chỉ có mấy cái hợp đồng làm ăn.

Rốt cuộc con gái cũng không bằng mấy đồng tiền mà cha kiếm được. Cha, mẹ, gả thay cho Lục Mộng Kỳ sẽ là việc cuối cùng con thực hiện để báo đáp công chăm sóc của hai người suốt 22 năm qua.

Cảm ơn hai người đã cho con sống ở đây suốt thời gian qua!

Nhưng kể từ khi con gả cho người đàn ông bí ẩn kia, quan hệ giữa chúng ta coi như đoạn tuyệt, con sẽ dọn đồ rời khỏi căn nhà này, đến ngày cử hành hôn lễ, con sẽ tự động có mặt, hai người không cần phải lo rằng con sẽ chạy trốn! "

Nói liền một mạch từ đầu đến cuối không ngừng nghỉ, khi vừa dứt câu, Lục Kiều Kiều đã nhanh chóng chạy về phòng thu xếp hết đồ tư trang cá nhân rồi rời đi, trước khi rời khỏi cửa, cô quay lại nhìn xung quanh một vòng, những hồi ức ở đây không hề tốt đẹp, không đáng nhớ, sau đó cô rời đi luôn, trước sự ngỡ ngàng của ba người kia.

Lục Mộng Kỳ hồi thần đầu tiên, vội lên tiếng : " Cha, mẹ, hai người để chị ấy đi như vậy sao, đi một mình bên ngoài vào buổi tối rất nguy hiểm! "

" Mặc kệ nó, nó có gan rời đi thì đừng hòng quay trở về, dù cho nó có cầu xin, ta cũng sẽ không đồng ý đâu! "

Lục Chu Mẫn chạy đến đỡ Lục Mộng Kỳ : " Cha con nói đúng, lần này Lục Kiều Kiều đúng là không nghe lời, dù sao khi nó gả đi rồi, cũng không còn quan hệ với chúng ta nữa, chúng ta vẫn còn có đầy lý do để con bé đó tự giác đưa tiền cho, công nuôi dưỡng bao nhiêu năm, có mỗi việc như thế, làm sao đủ được! "

" Nhưng mẹ ơi, con lo cho chị ấy, chúng ta đều có thể cùng chị ấy sửa lỗi lầm mà, sao chị ấy lại như vậy? "

" Cũng chỉ có con hiểu chuyện, nếu nó được một phần như con thì đã tốt rồi.

Con đừng để tâm đến nó nữa, lại ảnh hưởng tới sức khỏe, đi chúng ta về phòng! "

Lục Mộng Kỳ ngoan ngoãn để Lục chu Mẫn dìu về phòng, đâu đó nơi không ai nhìn thấy, khóe miệng Lục Mộng Kỳ cong lên nụ cười mãn nguyện.

Đây là cái giá phải trả khi dám chống đối cô ta..

Chương 16: Chương 16

Lục Kiều Kiều kéo chiếc vali, đi một mình trên con đường vắng tanh.

Ánh trăng sáng soi lối đi.

Cô đảo bước, gió se se lạnh.

Lục Kiều Kiều biết thế nào chuyện này cũng xảy ra mà, không sớm thì muộn, cù vậy, cô đã chuẩn bị sẵn cho mình một nơi cư trú tạm thời.

Đó là một căn hộ, cũng gọi là tiện lợi, ở dưới tầng trệt còn có siêu thị mini mà, đó là nơi Cố Tiểu Vy đã chọn giúp cô.

Sau lần gặp ở cửa hàng của Cố Tiểu Vy, Lục Kiều Kiều cùng cô ấy đã trở thành bạn tốt.

Phải nói, Cố Tiểu Vy vừa xinh đẹp, dễ thương, lại còn tốt bụng nữa, cô ấy giúp đỡ cô mà không cần trả ơn, từ trước giờ vẫn là chưa có ai đối xử với Lục Kiều Kiều như vậy, vì thế cô rất cảm động, thực xem Cố Tiểu Vy như chị em tốt mà đối đãi.

Bước vào trong căn phòng, Lục Kiều Kiều thực sự quá hài lòng, đồ đạc, điện nước đầy đủ, công tác bảo vệ an ninh cũng cực kì an toàn.

Nói chung với cái giá mà cô phải trả một tháng để được sống ở đây, phải gọi là quá rẻ.

Cũng không biết làm sao mà Cố Tiểu Vy có thể tìm ra nơi tuyệt vời như thế.

Lục Kiều Kiều vỗ trán, sao cô lại quên mất Cố Tiểu Vy là tiểu thư Cố gia, tìm được chỗ này cũng dễ như trở bàn tay thôi mà.
Lục Kiều Kiều ngả lưng xuống giường, cô lướt lướt màn hình điện thoại, nhấn số gọi cho Cố Tiểu Vy.

Cố Tiểu Vy ngay lập tức bắt máy.

" Kiều Kiều, có chuyện gì mà cậu gọi cho tớ lúc tối muộn thế này? "

" Tớ dọn ra ngoài ở rồi! "

Cố Tiểu Vy ngạc nhiên : " Mặc dù đúng là cậu từng nói chuyện này cho tớ, nhưng không phải sớm như thế chứ? "

" Ừm.....!tớ cảm thấy mệt mỏi lắm "

" Cậu không sao đó chứ? Bây giờ, tớ tức tốc bay qua chỗ cậu! "

Lục Kiều Kiều cười cười : " Ha ha, không cần, tớ đã hạ quyết tâm cắt đứt với bọn họ rồi, còn chuyển ra ngoài ở riêng, cảm thấy bản thân như được giải thoát! "

" Cậu làm rất đúng, phải vậy chứ, nhưng nếu tớ là cậu tớ sớm đã rời bỏ cái nhà đó đi rồi, là cậu quá rộng lượng đấy! "

"! "

" À, tớ có việc rồi, nói chuyện với cậu sau! "

" Ừm! "

Lục Kiều Kiều chớp mắt, suốt những năm qua, đây là lần đầu tiên cô dám đứng lên phản kháng lại cha mẹ cô, không ngờ lại cảm thấy tâm nhẹ nhõm dường này.

Từ bây giờ cô có thể tự do mua sắm những thứ cô thích, làm những công việc mà cô muốn làm.

Bởi vì Lục Kiều Kiều bây giờ cũng có công việc ổn định rồi, đều nhờ sự giúp đỡ của Cố Tiểu Vy.

Khi biết cô có khả năng thiết kế trang phục, Cố Tiểu Vy không do dự mà mời cô tới công ty cô ấy làm ở bộ phận thiết kế trang phục cho thương hiệu của Cố thị.

Bẩm sinh cô cũng có thiên phú, còn theo học ngành thiết kế, dù không phải là trường dạy tốt nhất, nhưng cũng có kiến thức và hiểu

biết.

Hiện giờ, Lục Kiều Kiều mới chính thức được sử dụng triệt để khả năng của mình, hồi trước cô cũng bày tỏ sự hứng thú với ngành này nhưng cha mẹ cô cũng chỉ để ngoài tai mà không đầu tư cho cô. Cố Tiểu Vy đích thực là vị cứu tinh của cô, vừa giúp cô kiếm được chỗ ở còn cho cô một công việc.

Nhưng có lẽ đó cũng chỉ là tạm thời thôi, bởi vì cô sắp gả cho người kia rồi, nếu ông ta không can thiệp vào cuộc sống của cô, để cô tự do tự tại thì có sống với ông ta cả đời cũng được, Lục Kiều Kiều bây giờ chẳng quan tâm đến mấy thứ như là tình cảm, tình yêu rồi hôn nhân gì đó nữa rồi.

Đếm ngược chỉ còn mấy ngày nữa thôi là cô gả đi rồi, trước đó phải tận hưởng hết mình để tạm biệt cuộc sống độc thân.

Lục Kiều Kiều nằm xuống nhắm mắt, ngủ thẳng một giấc cho tới sáng.

Sáng hôm sau.

Qua tấm rèm trắng voan mỏng, ánh sáng tràn ngập vào khắp căn phòng, tiếng còi xe inh ỏi tấp nập ngoài đường đã đánh thức Lục Kiều Kiều từ trong giấc mộng.

Lục Kiều Kiều mở mắt, nhìn lên một khoảng trắng trên trần nhà, cô vội càng bật dậy nhìn ngó xung quanh, sau đó mới hồi thần lại, hóa ra từ tối hôm qua cô đã chuyển ra ngoài sống một mình rồi, cô không cần sợ bị cha mẹ mắng mỏ vì dậy muộn nữa, từ giờ cô có thể tự do ngủ nướng thoải thích.

Nhưng Lục Kiều Kiều vẫn là đã quen giấc, cô vươn người đứng dậy đi vào trong phòng tắm vệ sinh cá nhân, sau đó thay đồ chuẩn bị đi tản bộ.

Lục Kiều Kiều vừa mới mở cửa, quái lạ sao khó mở thế, không lẽ là bị kẹt? Cô dùng hết sức để đẩy ra, sau một hồi chật vật thì cánh cửa cũng mở ra được một khe nhỏ, Lục Kiều Kiều sử dụng lợi thế thân

hình nhỏ bé để lách người qua.

Vừa bước ra ngoài cô lại một phen hết hồn, trước cửa vậy mà lại có một cậu thanh niên đang nằm ở đây, nhìn ước chừng khoảng 18 19 tuổi.

Lục Kiều Kiều nhẹ nhàng đưa ngón tay ra trước mũi cậu bé, mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra vẫn còn sống, cô còn tưởng tên sát nhân giết cậu thanh niên này xong mang tới đây để vu oan cho cô chứ.

Lục Kiều Kiều đứng thất thần suy nghĩ, sau một lúc đứng giữa ranh giới nên giúp hay không giúp, cô vẫn là chọn cứu giúp.

Không quan tâm đến có phải lừa đảo hay không, Lục Kiều Kiều dùng hai tay nắm lấy vạt áo của cậu, dùng hết sức mạnh của mình mới lôi được cậu vào nhà, trông thì gầy gò ốm yếu, thế nào mà nặng như vậy.

Lục Kiều Kiều đặt cậu nằm lên sofa, giờ mới có thể nhìn rõ hơn một chút, rõ ràng là con trai nhưng sao lại xinh đẹp như nữ giới thế này? Hàng mi dài, cong vút, đôi môi căng mọng hồng hào, da thì trắng muốt không tì vết, Lục Kiều Kiều không nhịn được liền đưa tay lên véo thì vào mặt cậu, lông mày cậu nhăn lại, từ từ mở mắt, Lục Kiều Kiều giật bắn mình vội lùi ra 2 mét.

" Chị, chị là ai? Sao, sao chị lại đưa An An tới đây, không lẽ chị là kẻ bắt cóc? "

Lục Kiều Kiều cạ lời : " Tôi mới là người phải hỏi cậu câu đó, cậu là ai? Sao lại ngủ ở trước cửa nhà tôi? "

" An An, An An không biết.....!hôm hôm qua cùng bà nội đi chơi, nhưng hình như bị lạc đến đây, huhuhu bà ơi.....!"

Lục Kiều Kiều đặt liền ba đầu hỏi chấm, sao mà cậu thanh niên này dễ khóc như thế, cô tiến gần lại, xoa xoa vào lưng rồi vỗ vỗ, đây là cách hồi trước mà cô hay dùng để dỗ dành Lục Mộng Kỳ mỗi khi cô ta khóc : " Đừng khóc, nói cho tôi biết nhà cậu ở đâu, tôi đưa cậu về! "

" Nhà của An An.....!không, không biết, huhuhu An An không nhớ! "

Lục Kiều Kiều đến cạ lời, nhà của mình còn không nhớ thì ai mới

biết đây.

Sau đó Lục Kiều Kiều nghe được tiếng ọt ọt phát ra từ bụng của người tên An An kia, liền bật cười, cô đi về phía bếp, bắt đầu trình diễn tay nghề nấu nướng của mình, sau một lúc, các món ăn được bài trí ngon mắt đã được sắp xếp lên bàn, Lục Kiều Kiều hướng về phía cậu thanh niên kia, nói : " Lại đây, tôi làm xong đồ ăn rồi, cậu có thể ăn! "

" Không, nội dận là không được ăn đồ người lạ đưa cho! An An rất nghe lời, không ăn đâu! "

Chương 17: Chương 17

" Cậu không ăn thì thôi, ngồi ở đó có mà đói chết! " nói rồi Lục Kiều Kiều bắt đầu động đũa.

Thấy vẻ mặt ăn một cách ngon lành của Lục Kiều Kiều, An An nuốt ực một tiếng, rón rén đi tới ngồi xuống cũng gấp một miếng lên ăn thử.

Ngon, ngon quá, bình thường cậu cực kì kén ăn, nếu không phải đồ ăn nội nấu, cậu quyết sẽ không ăn, nhưng món ăn chị gái này làm, quả thực quá ngon đi, An An ăn liền một mạch, chốc đã chén sạch cả bàn thức ăn, sau đó vỗ vỗ bụng ợ một tiếng.

Lục Kiều Kiều cười cười, cô từ trước giờ, chỉ có dáng vẻ đáng yêu là khiến cô dễ bị khuất phục : " Vậy cậu tên An An? Bao nhiêu tuổi rồi? "

" Em tên Cố Tử An, năm nay, năm nay.....!5 tuổi rồi! " Cố Tử An cười ngốc nghếch, giơ bàn tay ra trước mặt Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều mới ngớ ra, nhìn rõ ràng lớn như thế, ít cũng phải 18, thế nhưng lại nói 5 tuổi, sau một hồi phân tích, Lục Kiều Kiều mới hiểu ra, hóa ra cậu nhóc này không giống người bình thường, bảo sao mà từ đầu gặp mặt, cô đã cảm thấy kì lạ rồi.

" Vậy chị tên gì? "

" Hừm, sao vậy? Không sợ người lạ nữa à? "

Cố Tử An lắc đầu : " Người nấu ra những món ăn ngon mà An An có thể ăn được, tuyệt đối không phải người xấu! "

" Ha ha, được rồi, chị là Lục Kiều Kiều, rất vui được gặp em! "

Lục Kiều Kiều ngược nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy vào phòng thay quần áo, sao cô quên mất là bây giờ cô có việc làm và phải đi làm rồi chứ : " Tử An, em cứ ở nhà, chị đi làm, trưa về giúp em đi tìm người

thân, được không? "

Cố Tử An vội giữ Lục Kiều Kiều lại, lắc đầu : " Không, An An không muốn ở một mình, An An sợ lắm! "

Lục Kiều Kiều suy nghĩ một lúc sau đó gật đầu, vậy chị đưa em đến công ty chị, nhưng em hứa phải ngoan ngoãn, không được nghịch ngợm đâu nhé! "

" Vâng!!! "

Một lát sau, hai người đã có mặt ở Cố thị, Cố Tử An nắm chặt bàn tay của Lục Kiều Kiều, dáng vẻ như một chú thỏ sợ hãi.

Lục Kiều Kiều vỗ vai an ủi.

Lục Kiều Kiều dẫn Cố Tử An lên thẳng phòng làm việc của cô, vừa bước vào, đã thấy Cố Tiểu Vy ngồi đợi sẵn trên ghế, Cố Tử An khựng lại, tư thế đứng im không tiến lên, Lục Kiều Kiều khó hiểu : "

Tử An, sao thế, đây là phòng làm việc của chị, em vào đi! "

Tử An? Nghe đến cái tên này, Cố Tiểu Vy vội đứng phắt dậy, quay đầu về phía hai người, Sau đó ngơ ngàng nhìn thấy Cố Tử An, cô vội chạy đến : " Tử An, Tử An, suốt hôm qua em đã đi đâu? Có biết là chị lo lắng cho em lắm không? "

Cố Tử An sợ hãi giật tay ra, nép ra sau người Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều khó hiểu nhìn hai người : " Tiểu Vy, cậu biết em ấy sao? "

" Cố Tử An là em trai tớ, hôm qua em ấy cùng bà nội đi chơi nhưng bị lạc, suốt cả tối điều động người đi tìm, cũng báo công an rồi, thật may quá, em không sao, bà nội cùng cha và chị, mọi người đều rất lo lắng cho em! "

Sao Lục Kiều Kiều không để ý, Cố Tử An cũng họ Cố mà : " Tử An, thật may quá nhỉ? Sáng nay tớ vừa mở cửa đã phát hiện em ấy nằm bên ngoài, cũng hết hồn a "

" Cảm ơn cậu, Kiều Kiều! Tử An, đi thôi chị dẫn em tới chỗ bà nội! "

" Không thích, chị là người xấu, An an chỉ muốn đi cùng chị Kiều Kiều! "

" Kìa Tử An, đây là chị gái em mà, mau đi đi "

" Không, em chỉ thích ở với chị Kiều Kiều thôi "

Cố Tiểu Vy rất ngạc nhiên : " Kiều Kiều, thật không ngờ Tử An lại thích cậu dù hai người mới chỉ gặp nhau không được bao lâu đấy.

Em ấy từ khi bị tai nạn hồi 5 tuổi, ngoài bà nội ra cũng không có gần gũi với ai, ấy thế mà "

" Tai nạn? Thì ra là vậy.

Mà tó cũng không biết tại sao nữa! "

" là bởi vì chị Kiều Kiều nấu ăn rất ngon, người nấu đồ ăn ngon nhất định là người tốt, em rất thích chị Kiều Kiều "

" Kiều Kiều, tó không biết là cậu có nhiều tài như thế, Tử An cũng chỉ có ăn món bà nội nấu, cậu chính là người thứ hai sau bà nội tó được Tử An thích đó.

À đúng rồi, tó có thể nhờ cậu một việc được không? "

Lục Kiều Kiều ngay lập tức gật đầu : " Tất nhiên rồi, nếu chuyện đó nằm trong khả năng của tó! " bởi vì Cố Tiểu Vy đã giúp cô rất nhiều, cô cũng muốn làm gì đó đền đáp.

" Cậu có thể thỉnh thoảng tới nhà tó chơi với Tử An được không, bởi vì bà tó cũng lớn tuổi rồi, Tó lo cho sức khỏe của bà nên muốn có người giúp bà chăm nom Tử An, nếu được, tất nhiên là tó sẽ gửi cậu thêm tiền chăm sóc em ấy! "

" Tiền chăm sóc gì chứ, không cần phải vậy đâu, tó sẽ giúp cậu mà, Tử An cũng rất ngoan ngoãn! "

Cố Tiểu Vy nắm chặt hai bàn tay Lục Kiều Kiều : " Cảm ơn cậu nhiều lắm, cậu giúp tó nhiều lắm đấy! "

" Không có gì, cậu mới là người giúp tó lúc tó khó khăn, tó chỉ muốn làm chút gì đó đền đáp cậu thôi! "

" Đi, tó muốn giới thiệu cậu với cha tó, chắc hẳn ông ấy sẽ rất mến cậu cho mà xem! "

" Hả, đưa tó đi gặp ông chủ á? Hay là thôi đi, tó chỉ mới là nhân viên thực tập, đã lập được công trạng gì đâu, ngại lắm! "

" Hầy, tó giới thiệu cậu với tư cách là bạn thân tó, lại là người giúp em trai tó trong lúc nó đi lạc, đi thôi, cha tó hiền lắm, cậu không phải sợ đâu! "

" Vậy, đi một chút thôi nha! "

Chương 18: Chương 18

Mấy ngày sau.

Lục Kiều Kiều nhận được cuộc gọi từ Lục gia, tất nhiên là không phải lo lắng cho cô sống một mình bên ngoài có tốt không, mà là gọi cô về để chuẩn bị cho đám cưới, vẫn là giọng điệu sai khiến làm cô ngán ngẩm.

Cuộc sống tự do tự tại, thích cái gì là làm cái nấy khiến Lục Kiều Kiều mèm quên mất là cô còn có một vị hôn phu không biết mặt nữa đấy. Một nhà ba người Lục thị cứ ngỡ rằng, cô khi ra ngoài sinh sống một mình, không có chu cấp của họ, khẳng định không thể sống tốt được.

Nhưng đâu có ngờ, Lục Kiều Kiều thế nhưng càng trở nên xinh đẹp, khí chất hơn trước, trên người cũng toàn là hàng hiệu, mẫu mới nhất của thương hiệu thời trang Cố thị mà bọn họ đang hợp tác.

Nói thẳng ra, từ Lục Kiều Kiều phát ra chính là mùi tiền.

Không biết là cô ở bên ngoài đã làm những gì mà có thể hưởng thụ những thứ này, nếu là ve vãn mấy tên đàn ông giàu có, nghe có vẻ hợp lý, nhưng nếu bị lộ ra ngoài, Lục tiểu thư bên ngoài phóng khoáng, đào mỏ mấy ông tỷ phú, Lục gia bọn họ sẽ không còn mặt mũi.

"Chị, chiếc váy chị đang mặc kia, có phải là mẫu mới nhất trong bộ sưu tập của hãng thời trang Cố thị mới tung ra đợt vừa rồi phải không?" Lục Mộng Kỳ hớn hờ tiến lại gần, vươn tay lên định sờ vào váy, Lục Kiều Kiều kịp cản lại: "Đúng vậy"

"Sao chị lại mua được chiếc váy này? Không có chu cấp của gia đình, chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế, làm sao mà chị lại kiếm ra được nhiều tiền đến vậy."

Em nói làm mấy chuyện không chính đáng, thực không tốt đâu! "
Lục Kiều Kiều ánh mắt sắc lạnh đặt trên gương mặt Lục Mộng Kỳ.

Lục Mộng Kỳ đúng là cực kì giỏi trong việc nói hàm ý, ẩn ý.

" Mày ở bên ngoài làm gì thì tao không quan tâm nhưng tao cấm mày mang nỗi ô nhục về cho cái nhà này, nghe chưa! "

" Việc tôi làm thì đâu có liên quan gì đến Lục gia đâu nhỉ, mà đúng là chiếc váy này tôi được nhận miễn phí nha "

" Trời ạ, chị, không nên nhận quà cáp từ mấy tên đàn ông xa lạ đâu, có hơi.....!"

" Cô nói như kiểu chắc như đinh đóng cột nhỉ, Lục Mộng Kỳ cô là cái camera gắn trên người tôi mà biết tường tận như vậy? Tôi tất nhiên là được mặc chiếc váy này miễn phí rồi, bởi vì tôi là nhà thiết kế chính tạo ra chiếc váy này mà! "

Lục Mộng Kỳ trợn mắt, không dấu nổi sự căm ghét ra mặt : " Chị chị thiết kế ra chiếc váy đó? Làm sao mà? "

" Sao lại không được, phải cảm ơn mọi người vì đã để tôi rời đi nên tôi mới có được công việc tốt như ngày hôm nay đây "

" Hừ, trong thời gian ngắn như thế làm sao một đứa không sắc không tài như mày lại làm được, chắc cùng lắm cũng chỉ đi cửa sau!

" Lục Chu Mẫn nheo mắt khinh thường.

Đứa con gái này bà biết thừa, không có tài cán gì, tính cách lại dốt nát, nhu nhược, làm sao có thể trở thành nhà thiết kế chính cho Cố thị, khẳng định giả thiết là đi cửa sau.

Lục Kiều Kiều thở nhẹ một hơi, ba người này cái gì cũng nói được, làm như bọn họ hiểu cô lắm, cô giỏi cái gì, cô muốn cái gì, họ còn chẳng thèm để ý, thì làm sao biết.

" Vậy hôm nay, Lục tổng cùng Lục phu nhân gọi tôi đến đây là để vũ nhục, chỉ trích tôi phải không? Nếu là như vậy, thì tôi không có hứng thú! " Lục Kiều Kiều cầm túi xách định đứng lên.

" Được rồi, chấm dứt chuyện đó đi.

Tất nhiên chúng ta gọi con về là có chuyện quan trọng để nói rồi, kể

hoạch có chút thay đổi, ngày hôm nay, người của người đàn ông giàu có kia sẽ đưa con đi "

" Cái gì? Gấp như thế, tôi.....!" Lục Kiều Kiều chưa nói hết câu đã cảm nhận được cơn đau nhức từ phía sau gáy, cô ngất lịm đi trên tay của một người mặc áo đen, đeo kính đen, hắn ta đưa cô lên xe sau đó quay trở vào trong, rút ra một xấp tiền đô đưa cho Lục Hải.

Lục Hải vui sướng mà nhận lấy.

Thực ra, người đàn ông lạ mặt kia không chỉ thay ông trả hết nợ, còn nói sau khi lấy được con gái của anh, sẽ trả cho ông 10 triệu đô, vì thế lúc ấy Lục hải mới đồng ý ngay lập tức mà không suy nghĩ.

Không ngờ đứa con gái phế vật kia của ông lại được giá thế, coi như là ông vắt kiệt nốt giá trị của Lục Kiều Kiều.

Cả Lục Chu Mẫn lẫn Lục Mộng Kỳ khi nhìn thấy xấp tiền dày cộp bằng dollar kia cũng phải trợn tròn mắt lên vì vui sướng, lần giao dịch này đúng là lời to.

Còn Lục Kiều Kiều thì vẫn bất tỉnh nhân sự, bị một đám người đưa đi bằng chiếc xe với tốc độ cực đại.

Chỉ sau gần 10 phút, chiếc xe của bọn họ đã dừng lại trước một căn biệt thự sâu trong một khu rừng tăm tối chỉ toàn những chiếc cây trơ trọi lá, không khí ẩm đậm, nhìn thấy thôi cũng khiến con người ta nổi da gà.

cảm giác giống như mấy tòa biệt thự bỏ hoang trong phim ma vậy, nhìn thoáng qua bên ngoài có chút tồi tàn.

Nhưng trái ngược là vẻ đẹp nguy nga, lộng lẫy, sang trọng bên trong nó.

Lục Kiều Kiều bị đưa vào một căn phòng ngủ trống, cô vẫn chưa tỉnh dậy sau cú đánh của người vừa rồi, cứ thế nằm an tĩnh trên chiếc giường êm ái cho tới khi trời tối đi.

Lục Kiều Kiều từ từ tỉnh dậy từ trong cơn đau sau gáy, sau một lúc tỉnh táo, cô mới chú ý xung quanh, một căn phòng hoàn toàn xa lạ, rõ

ràng hồi nãy cô vẫn đang nói chuyện với ba người kia, thế nào tự nhiên lại ngất đi rồi thức dậy thì thấy bản thân đã ở đây rồi.

Lục Kiều Kiều vội chạy ra phía cửa sổ, đâu đâu cũng đều là cành cây xơ xác, trơ trọi không một chiếc lá.

Đúng rồi, trước khi bị ai đó đánh vào gáy, Lục Hải đã nói rằng hôm nay cô sẽ bị đưa đi, sau một lúc phân tích cẩn thận, cô đoán chắc rằng mình đang ở nhà của người đàn ông kia rồi.

Nhưng thế quái nào lại dùng cách này để đón tiếp cô chứ, không xem cô là phụ nữ mà đối đãi cho tử tế đi hả.

Mà còn cái nơi quái quỷ này nữa, làm người ta lạnh sống lưng, ức có cảm giác như đang ở biệt thự của Dracula vậy, ghê rợn thật.

Lục Kiều Kiều đi tới ngòi ngoan ngoãn trên giường, chắc cư thế này mà trở thành vợ chồng luôn nhỉ, không cần đám cưới gù đó đâu ha, còn giấy chứng nhận kết hôn thì chắc là được xử lý rồi, cô không phải động tay động chân chi hết.

Sau đó tiếng gõ cửa làm Lục Kiều Kiều giật mình đứng bật dậy.

Đi vào là một người phụ nữ trung niên với nụ cười dịu dàng, đang đẩy một chiếc xe nhỏ, trên đó có rất nhiều thức ăn.

Lục Kiều Kiều tò mò hỏi : " Dạ thưa.....!"

" Cứ gọi tôi là thím Lý thưa tiểu thư! "

" Vậy, vậy thím Lý, thím cũng gọi con là Kiều Kiều thôi nhé, không cần tiểu thư gì đó đâu! "

" Được, vậy Kiều Kiều ăn đi rồi nghỉ ngơi đi nhé, thím xin phép "

" À, cái đó, con có thể hỏi, chủ sở hữu căn biệt thự này đang ở đâu được không ạ? "

" Cậu chủ đang ở thư phòng, sẽ ăn ở đó.

Kiều Kiều không cần bận tâm, cứ thoải mái coi đây như nhà của mình nhé! "

Lục Kiều Kiều gật đầu : " Vâng, cảm ơn thím ".

Chương 19: Chương 19

Sau khi ăn uống no say, Lục Kiều Kiều trực tiếp ngã lưng xuống giường, cô có nên coi vụ này như là hành vi bắt cóc không, cô cũng đâu có ý định chạy trốn, bọn họ vì sao lại bạo lực như vậy, Lục Kiều Kiều không muốn nghĩ nữa, cô nhắm mắt lại nhưng không tài nào ngủ được, bị đánh cho bất tỉnh nguyên ngày, giờ cô tỉnh táo như sáo rồi.

Lục Kiều Kiều rời giường, hồi nãy thám Lý có nói, chủ nhân căn biệt thự này đang ở thư phòng, hay cô tới đó xem một chút, cho thỏa mãn cái tính tò mò.

Nhưng mở cửa đi ra ngoài mới biết, chỗ này không khác nào mê cung vậy, quá nhiều căn phòng, Lục Kiều Kiều cảm thấy cảnh tượng này cùng mấy bộ phim ngôn tình mà cô xem y chang nhau, nhớ lại một chút, không phải thư phòng của mấy nam chính thường ở chỗ nào đó bí ẩn hoặc ở tầng trên cùng.

Quả nhiên là vậy, Lục Kiều Kiều theo trực giác của mình, mở ra cánh cửa của căn phòng mà cô cảm thấy đáng nghi nhất.

Bước vào trong căn phòng tối om, chỉ nhận được chút ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng, ở đây có rất nhiều sách và một cái bàn làm việc, mà khoan, đằng đó hình như còn có người ngồi nữa.

Tự nhiên Lục Kiều Kiều thấy mình giống như nữ chính bị bắt cóc đến nơi ở của ông trùm mafia luôn vậy.

" Em đang làm gì ở đây? " một giọng nói trầm thấp, lạnh như cơn gió bắc khiến sống lưng Lục Kiều Kiều run rẩy lên.

" Chú gì ời, chú là chủ nhân của căn biệt thự này nhì, cũng có nghĩa là chồng của tôi nhì? "

" Chú? "

Nghe Lục Hải gọi đây là lão già thì chắc tuổi cũng đã cao, cô gọi là chú chẳng lẽ không phải : " Cái đó, tôi chỉ mới 22, cha tôi có nói là chú rất già, gọi là chú thì không được sao? "

" Thật sự là tôi rất già sao, em cũng chỉ kém tôi 8 tuổi, như thế nào lại xưng hô như vậy? " lúc này ánh trắng mới soi rọi đến gương mặt của người đàn ông kia, gương mặt sắc cạnh, sương hàm, sống mũi cảm tưởng như chạm vào là có thể đứt tay, mái tóc đen tuyền rũ xuống, càng quyến rũ đến mê người, đáy mắt đen không gợn sóng, giống như có thể đâm xuyên thủng người đứng trước mặt, Lục Kiều Kiều nhìn đến ngây ngốc, trên đời này cô chưa từng nhìn thấy ai soái khí như vậy, cả người đều toát ra khí chất bá đạo.

Người đàn ông kia gõ nhẹ tay xuống bàn mới kéo cô trở về thực tại, Lục Kiều Kiều thấy bản thân đúng là không có tiền đồ, như thế nào lại mê trai đến ngây ngốc, nhưng mà thật sự có người đẹp trai như này trên đời sao?

" Cái đó, chú.... "

" Chú? "

" À không, anh đẹp trai, anh thật sự là lão chồng xấu xí của tôi ư "

" Tôi không phải tên anh đẹp trai hay lão chồng xấu xí, tôi tên Mộ Tư Thần, con mắt nào của em cho rằng tôi xấu, trước giờ chưa từng có ai chê tôi xấu "

" Khụ, anh có thể đừng tự luyến như vậy, mặc dù đúng là anh đẹp trai thật, là cha tôi đã nói vậy đó, cha tôi nói rằng anh là một lão già xấu xí "

" Lục Hải? Ông ta đã nhận tiền của tôi mà còn dám nói xấu tôi? Mà cũng không biết tên trợ lý kia đã nói gì với ông ta để tôi bị bêu xấu như vậy! "

" Còn có chuyện tôi hơi thắc mắc, chúng ta cứ thế trở thành vợ chồng luôn à, có yêu cầu nào khác cho tôi không? "

" Ý em là muốn tôi tổ chức đám cưới, việc đó thì không được, chỉ cần lĩnh chứng kết hôn là được! "

" Ách, tôi không phải ý đó, không cần tổ chức rườm rà làm gì.

Tôi chỉ muốn hỏi, anh chi một số tiền lớn để trả nợ cho cha tôi, đổi lại

là muốn cưới một người con gái của ông, anh không cảm thấy lỗi à? "

" Tất cả đều nằm trong kế hoạch của tôi! Còn có, đây là bản hợp đồng hôn nhân, em xem đi, có chỗ nào muốn thay đổi thì nói tôi! "

Lục Kiều Kiều nhận lấy bản hợp đồng, cầm trên tay cô đọc qua một lượt, còn có thời hạn kết thúc là 2 năm, cũng được, không có gì để chê, nhưng điều khoản cuối cùng thu hút cô.

" Anh Mộ, cái này, mỗi tháng anh sẽ cho tôi 10 vạn tệ để chi tiêu, nhiều như vậy sao? "

(* 1 vạn tệ \= 36.036.400 đồng)

" Không nhiều "

Lục Kiều Kiều cạ lời, đúng là tác phong của người có tiền : " Có thể bỏ nó đi không, tôi muốn tự kiếm tiền bằng chính sức của mình mà không phụ thuộc vào ai, với lại như vậy là quá nhiều "

Mộ Tư Thần suy nghĩ một lúc rồi gật đầu : " Được, theo ý em "

" Như vậy là được rồi, bản hợp đồng này quá tốt với tôi, không cần thêm gì nữa.

À mà, tôi có thể hỏi đây là đâu không? "

" Đây là bìa rừng ngoại ô, nhưng cách Lục gia cũng không xa "

" Có phải anh Mộ thích mấy bộ phim kinh dị nên mới ở đây phải không? "

Mộ Tư Thần không trả lời, nhìn Lục Kiều Kiều chăm chăm.

" Khụ, coi như tôi chưa nói gì đi.

Tôi có thể hỏi thêm vấn đề nữa được không, hơi tế nhị, nhưng vì sao anh cần kết hôn giả thế? "

" Có chút chuyện cá nhân, về sau cần sự hỗ trợ của em.

"

" Tôi hiểu rồi.

Mà có chuyện tôi cũng nói thẳng với anh, thực ra người hứa hôn với anh ban đầu không phải tôi mà là em gái tôi Lục Mộng Kỳ, bởi vì em ấy không muốn nên cha mẹ mới đẩy trách nhiệm này sang cho tôi! "

" Tôi biết "

Lục Kiều Kiều ngơ ngác một chút, sau đó mới hiểu ra, tất nhiên là Mộ Tư Thần phải điều tra rồi cho người theo dõi vợ sắp cưới rồi.

" Vậy anh cũng biết hiện tôi đang sống ở đâu và làm công việc gì rồi nhỉ! "

" Tất nhiên, có điều từ nay em phải chuyển đến đây sống, sẽ có tài xế đưa đón em! "

Lục Kiều Kiều gật đầu : " Tôi hiểu rồi, ngay từ đầu tôi cũng đoán trước điều này.

Mà, anh có thể bảo người của anh lần sau nhẹ nhàng hơn một chút được không, gì mà đánh con gái nhà người ta ngất từ sáng cho tới tối luôn như vậy "

" Là tôi đã nói họ như vậy, xin lỗi em, lần sau tôi sẽ chú ý hơn! "

" Hửm, tôi hiểu rồi, chắc trước đây cũng nhiều lần như vậy rồi nhỉ, cô dâu chạy trốn nên đến tôi thì đánh ngất để tôi không thoát được "

" Em đúng là kì lạ "

" Chứ không phải cô gái này thật thú vị à? "

Mộ Tư Thần lần nữa lại nhìn chằm chằm cô.

" Khụ, coi như tôi chưa nói gì, vậy tôi về phòng đây! " Lục Kiều Kiều đứng dậy rồi rời đi.

Còn Mộ Tư Thần vẫn hướng theo bóng lưng của cô cho tới khi khuất sau cánh cửa, anh mới rời mắt.

Tư liệu cho thấy Lục Kiều Kiều là cô gái mềm yếu, nhu nhược, dễ bị sai khiến, nhưng hôm nay tiếp xúc mới thấy không phải, chắc bây giờ phải theo dõi thêm, đáy mắt anh rất sâu, không biết là đang suy nghĩ cái gì..

Chương 20: Chương 20

" Oáp....!Ngủ ngon thật! "

Lục Kiều Kiều từ từ vươn người dậy, cô vừa đưa mắt nhìn thẳng, Mộ Tư Thần đã xuất hiện lù lù ngay trước mặt, anh ngồi trên chiếc ghế đối diện : " Trời ơi giật mình! Anh sao tự dưng xuất hiện ở đó, làm tôi hết cả hồn! "

" Đây là nhà tôi, tôi ở đâu đều là quyền của tôi.

Còn em, ngủ ở nơi xa lạ một cách ngon lành, cũng không đề phòng mà mở toang cửa sổ, ngộ nhỡ có gì xảy ra thì sao! "

" Chắc sẽ không có chuyện gì đâu, anh bài trí nhiều vệ sĩ như thế, với cả ở đây rừng núi hoang vu, làm gì có ai dám lui tới! "

" Không cứ gì là người ngoài, có thể là nội gián đột nhập! "

" Ủi, anh Mộ, anh cứ như là đóng phim hành động ấy nhỉ, thời thế hòa bình, còn sợ chiến tranh sao? Với lại, có anh ở đây nên tôi cũng yên tâm "

" Tôi và em mới biết nhau chưa được một ngày, làm sao em tin tưởng tôi như thế? "

" Tôi cảm thấy anh rất giống nam chính trong mấy bộ bá đạo tổng tài, thực đáng tin cậy nha! "

" Em đúng là kì lạ! "

Lục Kiều Kiều bĩu môi, lại là câu nói này, cô rất bình thường, không kì lạ một chút nào, có anh mới là kì lạ, có ai như anh, mới sáng sớm đã xông vào phòng con gái nhà người ta mà không gây ra tiếng động nào, trông thì thần thần bí bí, cứ như mấy bang chủ hắc bang không bằng.

" Em mau vệ sinh cá nhân đi rồi xuống nhà ăn sáng, thím Lý đã chuẩn bị xong hết rồi! "

" Vâng, vâng!

" Đây là tư trang của em, tôi đã cho người gói hết từ căn hộ của em về rồi! "

" Chà, tác phong nhanh ghê ta, cảm ơn anh Mộ! "

" Gọi tôi Tư Thần, trước mặt người khác, vẫn nên đóng giả là một cặp vợ chồng ân ái.

"

Lục Kiều Kiều giơ bàn tay lên, đứng thẳng tư thế chào cò : " Vâng, tôi rõ rồi.

"

Lần này người cạ lời lại là Mộ Tư Thần, anh không biết để cô gái này bên cạnh đóng giả vợ anh là tốt hay xấu nữa đây, tính cách kì lạ như vậy.

Mộ Tư Thần cũng không có nói gì thêm, anh sau đó rời phòng luôn, còn Lục Kiều Kiều vui vẻ đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, chắc chắn những tháng ngày tiếp theo rất dễ thở đây, Lục Kiều Kiều thấy Mộ Tư Thần bề ngoài có hơi lạnh lùng một xíu nhưng là người tử tế, công tư phân minh, thẳng thắn, chính trực.

Ở cùng anh cô còn cảm thấy tự tại hơn nhiều so với khi ở Lục gia.

Đến giờ cô vẫn chưa hiểu, những người thân thiết luôn bên cô từ nhỏ cho tới giờ, lại đối xử không bằng một phần so với người ngoài như Cố Tiểu Vy và Mộ Tư Thần, mặc dù cô chỉ mới quen biết chưa được bao lâu.

Nhưng dù vậy, vẫn chưa đủ để cô đặt trọn niềm tin, bởi vì Lục Kiều Kiều không muốn bản thân một lần nữa thất vọng.

Niềm tin càng nhiều, đến khi bị phản bội, thất vọng càng lớn.

Lục Kiều Kiều thay một chiếc áo sơ mi phối với chiếc quần tây đơn giản, bên ngoài khoác thêm một chiếc blazer mỏng, lát nữa cô còn phải đi làm, nên cần ăn mặc chảnh chu.

Cô đi xuống dưới tầng vào phòng ăn.

Căn biệt thự cũng lớn quá đi, xuống đến nhà ăn cũng là chuyện của chục phút sau rồi, nếu cô muốn thể dục, chi bằng cứ đi quanh biệt thự mấy vòng, đảm bảo còn mệt hơn là đi dọc trong công viên. Lục Kiều Kiều vui vẻ ngồi xuống bàn ăn.

Mộ Tư Thần ngồi phía đối diện, vừa uống cafe vừa đọc tài liệu, công việc có vẻ bận rộn, thức ăn đã được bày sẵn trên bàn, khói bốc lên nghi ngút, hương thơm của trứng sữa, hương thơm của bơ lát, còn có những lát bánh nướng mềm xốp vừa mới được ra lò.

" Anh Mộ, à Tư Thần, thím Lý đi đâu rồi? "

" Thím ấy ra ngoài mua đồ rồi! "

" Ra là vậy.....! "

Mộ Tư Thần đặt tài liệu lên bàn, nhấp một ngụm cafe mới ngược mắt lên nhìn Lục Kiều Kiều : " Em chuẩn bị đi làm sao? "

" Hôm nay công ty có cuộc họp nên tôi phải đi luôn, à nhưng mà tôi không có biết đường ở đây! "

" Không cần lo, lát nữa trợ lý của tôi sẽ đưa em đi, cậu ấy tên Ngôn Dật, cứ tùy ý sai bảo! "

" Cảm ơn anh, anh chu đáo quá! " Lục Kiều Kiều vui vẻ tiếp tục thưởng thức món bánh nướng yêu thích.

Một lát sau khi cô ăn xong, cô mới rời đi ra ngoài, trời ạ nơi đây đúng rùng núi hoang vu, không hiểu sao có người lại thích chọn nơi này để sinh sống nữa, cũng đâu phải cảnh đẹp nên thơ trữ tình.

Trước mặt cô có chiếc xe đang đậu, đứng bên cạnh là một người đàn ông khá cao, ăn mặc chỉnh tề, vừa trông thấy cô, anh ta mỉm cười vui vẻ, tự động mở cửa xe cho cô : " Mộ phu nhân, tôi là Ngôn Dật, trợ lý của Mộ tổng, từ nay tôi sẽ nhận lệnh từ phu nhân, phu nhân cứ tùy ý sai bảo! " không hổ là người của Mộ Tư Thần, giá trị nhan sắc không hề thấp nha.

Nhưng từ khoan, sao lại gọi cô là phu nhân.

đúng là cô trở thành vợ của sếp anh ta, nhưng nghe thấy sến sến

sao ấy, không quen, vớ lại, nếu để cậu ta gọi như vậy ở công ty thì đúng là ngại chết.

" Anh cứ gọi tôi là cô Lục đi, có khi còn dễ nghe hơn ấy "

" Được tôi đã hiểu, vậy chính ta đi thôi, tôi sẽ đưa phu nhâ....!à cô Lục tới công ty! "

" Cảm ơn anh! "

Chiếc xe sau 10 phút di chuyển thì cũng đã tới trước công ty, Lục Kiều Kiều nhắc Ngôn Dật di chuyển xe vào khu dành cho nhân viên sau đó theo cô tới phòng làm việc, tự dưng có một trợ lý để sai bảo, đúng là hời rồi.

" Kiều Kiều, cậu tới rồi, mà đây là ai vậy? " Cố Tiểu Vy ngó đầu nhìn Ngôn Dật đứng sau Lục Kiều Kiều, không khỏi tò mò.

" Trợ lý mới của tớ, Ngôn Dật.

Trợ lý Ngôn, đây là giám đốc của Cố thị, Cố Tiểu Vy! "

" Chào giám đốc Cố.

Hai vị cứ tiếp tục, tôi đi sắp xếp công việc! "

Lục Kiều Kiều khó hiểu, vừa mới đến cũng chưa có sai anh ta làm gì, làm sao anh ta biết sắp xếp công việc? Không hổ là trợ lý của Mộ Tư Thần, chuyên nghiệp như thế.

Cố Tiểu Vy ghé vào tai Lục Kiều Kiều, nói nhỏ : " Kiều Kiều, cậu làm sao tìm được anh chàng trợ lý đẹp trai như kia? "

Lục Kiều Kiều cười nhẹ ra tiếng : " Thích người ta rồi phải không, lần tới để hai người làm quen! "

" Ấy, không phải thích, chỉ mới hứng thú thôi, người đâu mà đẹp trai như vậy, nhưng cậu hứa rồi đó nha, lần sau phải đưa anh ta tới làm quen với tớ, 22 năm độc thân mãi mới có anh chàng hợp gu! "

" Oke, tớ hứa mà! "

Chương 21: Chương 21

Cuộc họp ngày hôm nay của Lục Kiêu Kiêu chủ yếu nói về vị khách vô cùng quan trọng sắp tới.

Sẽ không có bất ngờ cho đến khi công bố vị khách đó, không ai khác chính là nữ minh tinh hạng A - Kha Nhược Vũ.

Kha Nhược Vũ nổi tiếng kênh kiệu, không coi người khác ra gì, nhưng lại có công ty chủ quản đứng sau chống đỡ, chính là Kha thị, nếu không thì đã không thể đứng vững trong giới showbiz khắc nghiệt như vậy rồi.

Cô ta ngoài vẻ xinh đẹp động lòng người ra thì diễn xuất dở tệ, đối xử với đồng nghiệp cũng không tốt là bao.

Nói chung là cái nết như gì.

Những scandal mà cô ta tạo ra đều có Kha thị phía sau đứng ra giải quyết hết, có lẽ cả vụ việc Kha Nhược Vũ ngủ cùng Ông Vương kia cũng sớm bị vùi lấp xuống rồi, nếu không báo đài đã sớm đưa tin rần rần, Kha Nhược Vũ cũng không còn mặt mũi dám xuất hiện trước công chúng.

Nhưng cầu huyết hơn, người nhận trách nhiệm làm nhà thiết kế cho Kha Nhược Vũ lại là Lục Kiêu Kiêu.

Bởi vì không có ai nhận ủy thác, nên đẩy hết trách nhiệm về Lục Kiêu Kiêu, Lục Kiêu Kiêu là lính mới, chắc chắn không dám từ chối.

Lục Kiêu Kiêu cũng chỉ thờ dài mà đồng ý.

Việc lần trước, khẳng định Kha Nhược Vũ sẽ tìm cách trả thù cô.

Lục Kiều Kiều cảm thấy bản thân tốt nhất là nên chuẩn bị phương án để đối phó, tính Kha Nhược Vũ ngang ngược như thế, có nói chuyện cũng chẳng giúp được gì.

Lục Kiều Kiều nằm xụi lơ ra bàn, than thở.

Ngôn Dật thấy vậy cũng tò mò hỏi : " Cô Lục có chuyện gì sao, nói cho tôi, tôi nhất định giúp cô giải quyết! "

" Hầy, chuyện này có nói ra cậu cũng không thể giúp được đâu! "

" Nếu không thể giúp, cô cứ nói với tôi cho nhẹ lòng! "

" Chà, chủ tớ các anh đúng là tốt bụng y chang nhau nhì.

Thực ra có liên quan tới công việc thôi, tôi được phân phó trở thành nhà thiết kế cho minh tinh nổi tiếng Kha Nhược Vũ, mà đó cũng gọi là kẻ thù của tôi, anh xem cũng cầu huyết quá đi! "

Ngôn Dật im lặng một lúc rồi mới nói : " Tôi xin chia buồn cùng cô! "

" Đó, tôi nói rồi mà, anh không giúp được gì đâu, nhưng cảm ơn anh đã lắng nghe nha.

Haizz, chỉ mong cô ta không có gây phiền phức là tôi đã cảm tạ lắm rồi! "

Lúc này cánh cửa mở ra, thấy người bước vào là Cố Tiểu Vy, Lục Kiều Kiều lập tức bật dậy, cô lấy lại tinh thần : " Đúng rồi, tối nay ba người chúng ta đi ăn đi! "

Ngôn Dật bối rối nhìn qua : " Ba người? Không lẽ còn có tôi? "

Lục Kiều Kiều cười mím : " Chính xác, anh bắt buộc phải đi, đây là mệnh lệnh! "

Ngôn Dật đành bất lực đồng ý, đi ăn cùng hai cô gái, anh xác thực thế nào cũng bị cuốn theo vào mấy chuyện trên giời dưới đất cho xem.

Còn Lục Kiều Kiều vui vẻ nháy mắt với Cố Tiểu Vy, Cố Tiểu Vy cũng ngằm hiểu nháy mắt lại.

Thế là Ngôn Dật bất đắc dĩ trở thành vị khách bất ngờ của hai cô gái.

Trong nhà hàng sang trọng, với bò bít tết và rượu vang, không khí lãng mạn để hẹn hò, nhưng Lục Kiều Kiều lại cảm thấy bản thân chính là bóng đèn sáng chói.

Ngôn Dật mới giấy trước thì ngại ngùng không dám nói chuyện, nhưng ai mà ngờ, Cố Tiểu Vy hỏi vài ba câu, Ngôn Dật cũng thuận thế đáp lại, hai người lại nói chuyện hợp nhau như kia, còn cô chốc chốc lại nhấp thử ngụm rượu, chán nản mà ngồi nghe hai người kia nói chuyện.

" Trợ lý Ngôn bao nhiêu tuổi rồi? "

" Tính cả sinh nhật thì tròn 25! "

" Á, vậy tôi phải gọi là anh rồi nhỉ, tôi kém anh 3 tuổi, mới 22 thôi! "

" À không, giám đốc Cố không cần xưng hô như vậy, cứ gọi tôi là trợ lý Ngôn là được rồi! "

" Ài, tôi là muốn thân thiết hơn với anh mà, gọi là anh Dật đi, có được không? "

Ngôn Dật đỏ mặt thẹn thùng, Lục Kiều Kiều bật cười suýt phun ngụm rượu vừa uống vào, sao anh ta lại thẹn thùng giống mấy cô bé mới lần đầu yêu vậy cà.

Còn có Cố Tiểu Vy thẳng thắn như vậy, đây rồi đây rồi, cảm hứng xào cp trong cô sôi sục, nữ giám đốc bá đạo x tiểu trợ lý đáng yêu? Haha không tồi, không tồi, nếu được thì cô cũng muốn viết ra một cuốn tiểu thuyết về câu chuyện tình yêu của hai người họ.

Tiếc là vốn liếng văn thơ của cô không được nhiều.

Nếu như Lục Kiều Kiều không giục hai người kia ăn thì chắc sẽ ở đây tới sáng mai luôn quá, cô cũng thuận lợi trở thành bóng đèn hoạt động hết công suất rồi cháy nổ mất.

Trên đường lái xe về biệt thự ở khu rừng Ngoại Ô, Lục Kiều Kiều cứ cười chọc Ngôn Dật mãi thôi.

" Cô Lục, xin cô đừng cười nữa, tôi cũng đủ ngại lắm rồi! "

" Haha, trợ lý Ngôn, anh thấy Tiểu Vy, bạn thân tôi thế nào, có phải rất xinh đẹp, đáng yêu, cũng rất bạo dạn, thẳng thắn không? "

" Khụ, giám đốc Cố là người quyền cao chức trọng, tôi xin miễn bàn

luận "

" Nè, hồi nãy tôi còn thấy anh nói chuyện rất vui vẻ với cậu ấy, nhìn thoáng qua, còn không phải hai người giống một cặp! "

" Cô Lục mong cô đừng nói như vậy, tôi không hề có gì hết đối với giám đốc Cố! "

" Vậy tôi chờ ngày cậu bị vả mặt! "

Cuộc hồi thoại chấm dứt tại đó, cũng vừa tầm về đến biệt thự, vẫn là dáng vẻ hoang sợ làm Lục Kiều Kiều nhìn đến sợ, còn nói đây không phải nhà ma ư!

Trời đã tối, Lục Kiều Kiều nhanh chân đi vào trong, bên trong với bên ngoài đúng là khác nhau một trời một vực!

Vừa bước vào, Lục Kiều Kiều đã thấy Mộ Tư Thần ngồi sẵn trên ghế sofa, không lẽ là đợi cô? Lục Kiều Kiều vui vẻ đi tới ngồi bên cạnh : "

Anh Tư Thần, tôi vừa phát hiện ra một chuyện thú vị! "

Mộ Tư Thần khó hiểu nhìn cô : " Chuyện gì? "

" Chính là sau khi làm việc xong trở về nhà, được nhìn thấy gương mặt đẹp trai này của anh, stress cũng hoàn toàn bay đi mất "

" Em bình thường đều không biết xấu hổ như vậy sao? "

" Hầy, sao anh lại nói tôi như vậy, tôi là khen anh đẹp trai nha.

Nói anh xấu anh cũng kêu, khen anh đẹp anh cũng chê, đàn ông các anh khó hiểu thật đó! "

" Phốc " Ngôn Dật bất giác bật cười thành tiếng rồi lập tức im bật khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Mộ Tư Thần.

Cậu ngay lập tức chuồn đi luôn, cảm tưởng bản thân ở đây thêm một giây nào nữa thôi chắc chắn sẽ gặp tai họa.

Mộ Tư Thần đích thực là một ác ma.

" Em hình như khác xa so với tư liệu tôi cho người điều tra! "

" Anh nghĩ xem sẽ thế nào nếu vị hôn phu cùng em gái phản bội mình? Còn có cha mẹ không thêm quan tâm tới.

" Lục Kiều Kiều nhún vai.

" Tôi không hiểu gì về tình yêu cho lắm nhưng chắc em thấy rất đau

khổ! "

" Ấy, không hề nha, tôi chỉ thấy tức giận thôi chứ tôi cũng không có tình cảm gì với vị hôn phu khốn khiếp kia đâu.

Cảm thấy công sức bản thân bỏ ra suốt bao năm lãng phí quá thôi! "

" Cần tôi giúp em trả thù không? Việc đó đối với tôi dễ như trở bàn tay! "

" Trời, anh đúng là bá đạo thật đấy, nhưng vẫn là thôi đi, tôi chỉ muốn sống yên bình đến hết đời thôi, đấu đá hay ganh đua gì đó thì thôi đi!

"

Mộ Tư Thần không nói gì, chỉ nhìn cô.

Vài phút trôi qua như vậy, Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng thấy gượng gạo rồi, cô tìm đại lý do rồi trở về phòng luôn.

Nhan sắc như kia đúng là vũ khí giết chết bọn con gái mà!.

Chương 22: Chương 22

Trong thư phòng, vẫn là bóng tối bao trùm, chỉ nhận được chút ánh sáng từ ánh trăng, Mộ Tư Thần ngồi trên ghế chống cằm, còn có Ngôn Dật đang đứng phía đối diện.

" Báo cáo đi! "

Ngôn Dật ho khụ một tiếng lấy hơi, sau đó nói liền mạch : " Mộ tổng, ngày hôm nay phu nhân ở công ty có cuộc họp bàn về khách hàng mới và cô ấy là người phụ trách chính lần này, đối phương là minh tinh hạng A - Kha Nhược Vũ, đồng thời cũng là tiểu thư tập đoàn Kha thị "

" Kha Nhược Vũ đó thế nào? "

" Theo như điều tra, cô Kha Nhược Vũ tính cách ngang ngược, không coi ai ra gì, là bạn thân của tiểu thư Lục Mộ Dung Kỳ, ngày trước luôn đứng ra mặt cho Lục tiểu thư để bắt nạt phu nhân.

Còn có, trong tiệc sinh nhật Dương thái thái vừa rồi, Kha Nhược Vũ bỏ thuốc vào trong ly rượu của phu nhân, sau đó còn phát trực tiếp lên máy chiếu ở sảnh, bất ngờ là nữ chính trong đoạn video bị thay đổi.

thành chính Kha Nhược Vũ.

Chuyện ngày hôm ấy không bị báo đài đưa tin rầm rộ là do Kha thị đã sớm dập tắt dư luận.

"

Mộ Tư Thần trầm mặc, xoay người ra hướng cửa kính : " Nếu Kha Nhược Vũ cố ý nhắm đấm Lục Kiều Kiều, ngay lập tức đăng scandal của cô ta lên, không cho Kha thị bất cứ cơ hội nào dập xuống.

Vả lại, cổ phiếu trong tay Kha tổng cũng nhiều quá rồi.

"

" Tôi đã rõ, thưa Mộ tổng! "

Cảm nhận được ánh mắt Mộ Tư Thần vẫn đang nhìn xuyên thủng qua mặt mình, Ngôn Dật không khỏi toát mồ hôi.

" Còn gì nữa? "

" Dạ, cuộc sống thường nhật cùng công việc của phu nhân không có gì bất thường.

"

" Hôm nay về muộn.

"

Ngôn Dật hoảng hốt trong lòng, quả nhiên Mộ Tư Thần cũng phái người đi theo sau giám sát cậu cùng Lục Kiều Kiều : " Sau đó, tôi cùng phu nhân và giám đốc Cố Tiểu Vy, đồng thời là bạn thân của phu nhân đi ăn tối! "

" Trợ lý Ngôn cậu cũng biết hưởng thụ cuộc sống ha.

"

Ngôn Dật cúi người góc 90° : " Tôi tự giác về lỗi phạt! "

" Không cần.

Sau này bất cứ chuyện gì của cô ấy đều báo cáo cho tôi, không sót một thứ gì! "

" Cảm ơn Mộ tổng, tôi hiểu rồi! "

" Lui đi.

"

" Tôi xin phép! "

Bên phía Lục Kiều Kiều.

Cô đang bận rộn với đồng sổ sách.

Kha Nhượng Vũ chính là rất dễ trong việc lựa chọn váy áo, chỉ cần nhìn cô ta vài câu khẳng định là chọn hết, nhưng đằng này khác, thế nào cô ta cũng làm khó cô cho mà xem.

Lục Kiều Kiều muốn gục ngã, nhưng không được, đây chỉ mới là chướng ngại vật nhỏ thôi, nếu cô không cố gắng vượt qua, làm sao có thể thực hiện ước mơ trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng hàng đầu được.

Lục Kiều Kiều nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô vực dậy ngồi thẳng lưng.

Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn ra bên ngoài, sau đó rất nhiều ý tưởng tuôn trào trong đầu cô, bắt tay vào thiết kế, Lục Kiều Kiều hưng hực ý chí quyết tâm.

Cứ thế cô ngồi thiết kế tới khi trời hửng sáng.

Đến lúc cô ngơ tay mới phát hiện ra cả căn phòng đã sáng từ lúc nào rồi, Lục Kiều Kiều ngáp một tiếng rồi vệ sinh cá nhân, sau đó đi cuống nhà.

" Anh Tư Thần, thím Lý, chào buổi sáng! " Lục Kiều Kiều mơ mơ màng màng ngồi xuống.

" Có vẻ em muốn làm bạn với gấu trúc! "

" Hả, anh nói gì thế? Tôi không hiểu.

" Lục Kiều Kiều ngơ ngác nhìn lên.

Thím Lý trông vậy thì bật cười, đưa tới trước mặt cô một chiếc gương : " Kiều Kiều, đêm qua con ngủ không ngon à? "

Lục Kiều Kiều nhìn bản thân mình trong gương, quàng mắt thâm sì một vòng, đúng như lời Mộ Tư Thần nói, cô thế này thì đến mấy con gấu trúc cũng phải nhận cô làm đồng loại.

" Dạ, tối qua con mãi làm việc quá nên không chú ý thời gian."

" Công việc đúng là quan trọng, nhưng nếu làm ảnh hưởng đến sức

khỏe thì cũng không tốt đâu! "

" Hầy, thím Lý, thím không biết đó chứ, nếu con mà dừng việc đi ngủ thì sáng hôm sau dậy sẽ quên hết ý tưởng mất, công việc này thường là vậy mà! "

" Vậy thì hôm nay em ở nhà ngủ bù đi! "

" Đúng rồi, cậu chủ nói đúng đó, con nên chớp mắt một chút đi.

"

" Con muốn lắm nhưng không được rồi, hôm nay còn phải gặp khách hàng nữa cơ.

" Lục Kiều Kiều ngược lên nhìn đồng hồ, vội lấy một mẩu bánh đưa lên miệng sau đó đứng dậy : " Thôi chết, sắp muộn rồi, thím Lý, Tư Thần, hai người cứ ăn đi, con đi trước.

"

" Ấy, lấy thêm mang đi mà ăn nè con! "

" Dạ thôi, một lát bánh này con cũng đủ no rồi, đến đó thì con sẽ ăn sau, con đi trước đây, tạm biệt hai người! " nói rồi, Lục Kiều Kiều nhanh nhanh chóng chóng đeo túi xách lên chạy ra ngoài nơi Ngôn Dật đang đợi.

" Nhanh nhanh, tôi sắp muộn rồi! "

" Đã hiểu.

"

Tốc độ lái xe của Ngôn Dật nhanh khỏi bàn, không những vậy còn êm ái và an toàn, Lục Kiều Kiều thật muốn chấm 5 sao.

Liền một lúc đã tới trước công ty, Lục Kiều Kiều vừa đi vừa nhìn vào đồng hồ, thật may vì vừa kịp lúc.

Vừa đến trước cửa phòng chờ, Lục Kiều Kiều đã nghe thấy tiếng mắng chửi từ bên trong, lời nói đanh đá thậm tệ, Lục Kiều Kiều đẩy cửa đi vào.

" Sao bây giờ mới tới, có biết đã muộn lắm rồi không, cô.....!" Kha Nhượng Vũ cáu giận nói nhưng nhìn thấy người đi vào là Lục Kiều Kiều liền ngừng lại.

" Thật xin lỗi, bởi vì cả tối hôm qua tôi ngồi thiết kế ý tưởng mới nên sáng nay đi muộn một chút, mong Kha tiểu thư thứ lỗi! " Lục Kiều Kiều ra hiệu cho cô bé nhân viên đang đứng khóc trước mặt Kha Nhượng Vũ, cô bé nhân viên cũng hiểu mà nhanh chóng chạy ra ngoài.

" Không lẽ cô...!là người chịu trách nhiệm về thiết kế lần này? " Kha Nhượng Vũ mặt đầy nghi hoặc nhìn Lục Kiều Kiều .

" Vâng, có vấn đề gì sao? "

" Ha, rốt cuộc Cố thị đang làm cái quái gì vậy, thế nào lại tuyển một nhỏ quê mùa này bề làm nhà thiết kế, đây là đang coi thường tôi sao!

" Kha Nhượng Vũ điên tiết hét lên.

Sở dĩ Kha Nhượng Vũ ngang ngược như bây giờ là vì hai bên Cố thị cùng Kha thị cũng đã kí kết hợp đồng lâu dài, với lại việc làm ăn của Kha thị gần đây không hiểu sao lại phát lên như điều gặp gió, giá cổ phiếu cũng tăng lên vùn vụt, đứng cao trên thị trường chứng khoán, chính là hơn hẳn so với các tập đoàn khác.

Mà trong thời gian ngắn đạt được như vậy, đều là nhờ một thế lực bí ẩn nào đó an bài, Kha Húc không biết đó là ai, chỉ cảm thấy rằng bản thân đang được quý nhân phù trợ.

Lục Kiều Kiều vẻ mặt vẫn điềm nhiên : " Kha tiểu thư, vậy bây giờ chúng ta xem mẫu được chưa! "

Kha Nhượng Vũ liếc Lục Kiều Kiều qua một lượt, cuối cùng là thỏa hiệp : " Ha, được thôi, để tôi xem kẻ thấp hèn như cô có thể làm ra được thứ rẻ rách gì! "

Lục Kiều Kiều như bỏ ngoài tai mấy lời khó nghe đó, cô đúng là phải tán thưởng bản thân vì đã tự rèn luyện cho mình thành một tấm khiên miễn nhiễm với mấy lời châm chọc.

Lục Kiều Kiều đưa ra mấy bản thiết kế, sau đó ôn tồn giải thích từng kiểu dáng, từ màu sắc, chất liệu đến ý nghĩa.....!Ngược lại, Kha Nhượng Vũ nghe như đấm vào tai, căn bản chẳng hiểu gì cả, cô ta càng dâm ra giận cá chém thớt : " Mấy cái quái quỷ này mà cô cũng dám để tôi mặc sao.

"

" Nếu Kha tiểu thư có gì không vừa lòng, cô có thể để lại ý kiến để tôi sửa lại! "

" Có chắc là cô muốn làm tôi hài lòng không? "

Lục Kiều Kiều gật đầu.

" Vậy cởi quần áo ra, tôi cho gọi mấy tên to khỏe làm cô sung sướng sau đó quay video đăng lên mạng! "

" Xin lỗi, tôi sẽ không làm gì ngoài công việc! "

Nhìn ánh mắt của Lục Kiều Kiều, Kha Nhược Vũ lại nhớ đến hôm đó, cô ta sôi máu điên lên : " Lục Kiều Kiều, mày chính là con khốn, tất cả là do mày, là do mày mới khiến tao rơi vào tay của tên béo hôi hám kia, còn làm tao mất hết mặt mũi trước người khác.

Đáng ra người ở đó phải là mày mới đúng.

Thằng béo hôi hám đó đúng thật ghê tởm!!! " đáy mắt Kha Nhược Vũ hằn lên những tia đỏ căm hận nhìn cô..

Chương 23: Chương 23

" Tôi chỉ là tự vệ chính đáng! "

" Tao phi, cái thể loại rẻ rách như mày không xứng đứng trong xã hội này! Được tao dâng lên cho ông Vương kia chính là phúc của mày.

Mày cũng chỉ là con đ* cho đám đàn ông mua vui thôi! "

Kha Nhược Vũ được nước lấn tới, càng nói càng hăng, nhưng không ngờ lại bị Lục Kiêu Kiêu thẳng tay tát một cái đau điếng lên mặt.

Kha Nhược Vũ gắt gao lườm Lục Kiêu Kiêu : " Con khốn này mày lại dám tát tao? Mày nghĩ mày cùng đẳng cấp với tao ư! " Kha Nhược Vũ gào lên, toan định xông tới đã bị Lục Kiêu Kiêu thẳng tay hất ngược lại ngã ra phía sau.

Lục Kiêu Kiêu ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống Kha Nhược Vũ : " Kha Nhược Vũ, đừng quá đáng như vậy, đúng là tôi và cô không cùng đẳng cấp, bởi vì thân thể cô đã bị đàn ông dùng qua, còn tôi tuy không có thân phận cao quý như cô nhưng ít ra tôi vẫn còn sạch sẽ và không dùng những thủ đoạn đê tiện, bẩn thỉu để hãm hại người khác giống cô! "

" Con đ**m này, mày là cái đ*o gì chứ, tao nhất định, nhất định không tha cho mày, mày có biết chỉ cần một lời nói của tao là mày sẽ triệt để bị bài trừ trong xã hội này không! Dù tao có chửi mày, có đánh mày, ném mày cho bọn đàn ông gặm nhấm, mày cũng chỉ có thể cam chịu mà tuân theo, sao mày dám phản kháng! "

" Vậy tôi chờ ngày bị cô dí vào đường cùng, trách nhiệm lần này tôi không nhận được, dù có phải bồi thường thiệt hại tôi nhất quyết không bao giờ thiết kế phục trang cho loại người như cô " nói rồi Lục Kiêu Kiêu hiên ngang xoay người rời đi một cách tiêu sái.

" Mày cút đi, cút đi, cấm mày xuất hiện trước mặt tao nữa, con đ**m khốn nạn, chết tiệt!!! " Kha Nhượng Vũ la hét không ngừng.

Minh tinh hạng A cái quái gì chứ.

Ra đến bên ngoài, Lục Kiều Kiều tự đập vào đầu một cái : Trời ơi, Lục Kiều Kiều, sao mày lại mạnh mẽ như thế chứ, biết Kha Nhượng Vũ chắc chắn nói được làm được, mày sẽ sớm bị đuổi khỏi Cố thị thôi.

Mà thôi chết vinh còn hơn sống nhục, không làm ở đây thì làm ở chỗ khác!

Lục Kiều Kiều vừa quay đầu thì đã thấy Cố Tiểu Vy xuất hiện lù lù ngay trước mặt.

" Ui trời, cha mẹ, ông bà, tổ tiên ơi, hết hồn cái hồn còn nguyên.

Tiểu Vy, sao cậu đột ngột đứng ở đây vậy, làm tớ giật cả mình! "

Cố Tiểu Vy cau mày nhìn Lục Kiều Kiều chăm chăm.

" Sao vậy, trông mặt cậu căng thẳng thế? "

" Bị Kha Nhượng Vũ mắng chửi như vậy mà cậu chỉ tát cô ta có một cái thôi hả, nếu tớ là cậu thì sớm đáng bầm dập cái mặt cô ta ra rồi! "

" Cậu nghe thấy hết rồi hả? "

" Chứ gù nữa, biết khách hàng đó là Kha Nhượng Vũ, nên tớ tức tốc chạy đến đây xem cậu thế nào, không ngờ Kha Nhượng Vũ lại máu chó như vậy, đúng là tức chết tớ rồi, tớ phải xông vào cho cô ta một bài học mới được! "

Lục Kiều Kiều vội ngăn lại : " Cậu trông còn bé hơn cô ta, làm sao địch nổi chứ! "

" Này nhé, tớ chỉ mỗi thân hình nhỏ bé thôi chứ Cố Tiểu Vy tớ không ngán ai bao giờ đâu nha! Tớ quyết phải dạy cho Kha Nhượng Vũ một bài học! "

" Ấy, ấy thôi mà, đừng làm lớn chuyện này, tớ cũng xin từ không thiết kế cho cô ta rồi, nên thôi đừng xé chuyện thêm to! "

" Tớ không giỏi chịu đựng như cậu đâu.

Nhưng cha cũng thiệt là, tại sao tớ đã thông báo lên là muốn cho Kha

Nhược Vũ vào danh sách đen nhưng ông ấy lại không thông qua chứ, lại còn để Kha Nhược Vũ làm khách hàng.

Không được, tớ phải nói với cha cho rõ, cậu đi cùng tớ! "

Không để Lục Kiều Kiều kịp nói gì, Cố Tiểu Vy đã túm chặt bàn tay cô kéo đi, chạy như bay trên hành lang.

Đến khi Lục Kiều Kiều nhận ra mình đang ở đâu thì đã ngồi trong phòng Cố chủ tịch rồi, đây là lần thứ hai cô tới đây, nhưng vẫn thấy ngỡ ngàng quá.

" Vậy, hai con tới đây là có chuyện gì? "

" Cha, tại sao người không thông qua danh sách đen mà con đưa, tại sao vẫn để Kha Nhược Vũ làm khách vip? "

" Xảy ra chuyện gì? "

" Cha cũng biết là tính cách Kha Nhược Vũ kiêu ngạo, ngang ngược như thế nào mà, cô ta căn bản coi thường người khác, không xứng làm khách hàng ở Cố thị chúng ta.

chuyện ngày hôm đó ở cửa hàng, chính cha cũng biết qua camera thôi còn gì! "

" Ta hiểu rồi, ta không thông qua là bởi vì, Cố Tiểu Vy con là người công tư không phân minh! "

" Ý cha là sao? "

" Việc con đuổi giám đốc Vương và cô nhân viên kia là hoàn toàn đúng, do bọn họ làm việc không có trách nhiệm, coi thường khách hàng, hành vi đó đương nhiên nên bị đuổi đi.

Nhưng Kha Nhược Vũ là khách vip của chúng ta, đối với Lục Kiều Kiều chỉ là hành vi tranh chấp giữa các khách hàng, điều đó không đủ để cho vào danh sách đen.

Huống hồ Kha thị là công ty giải trí lớn, các minh tinh, idol lớn nhỏ của họ đều kí hợp đồng nhận thiết kế riêng từ Cố thị chúng ta, đây là thương vụ làm ăn lâu dài.

Nếu chỉ vì chút chuyện đó mà đắc tội với Kha Nhược Vũ, Kha Húc chắc chắn không bỏ qua.

Cuối cùng Cố thị chúng ta vẫn là chịu tổn thất lớn, con có gánh nổi không? "

" Nhưng....!" Cố Tiểu Vy định nói thêm nhưng bị Lục Kiều Kiều ngăn lại : " Cố chủ tịch nói đúng đó tiểu Vy.

"

" Nhưng Kha Nhược Vũ đã xúc phạm Kiều Kiều như vậy, làm sao chịu nổi chứ! "

" Ta biết, nhưng nếu muốn đứng vững trong xã hội này phải biết nhẫn nhịn hướng chi Lục Kiều Kiều mới chỉ là nhà thiết kế nhỏ bé chưa danh tiếng, còn nếu muốn phản kháng, bản thân càng phải mạnh mẽ đi lên vị trí cao hơn.

Con nói xem, nếu cha làm theo lời con, Cố thị có thể bị ảnh hưởng tới mức nào, lại nói Kha Húc chính là con cáo chuyên bịt mắt giới truyền thông chứ! "

Cố Tiểu Vy trầm mặc, quả thật cha cô nói không hề sai, cái xã hội bị tiền làm mờ mắt này, muốn ngay thẳng, tốt bụng cũng khó : " Vâng, con biết rồi.....!"

" Còn Nhà thiết kế Lục Kiều Kiều, có phải cô đã đơn phương chấm dứt hợp đồng với Kha tiểu thư? "

" Vâng.

"

" Vì cô gây ra tổn thất này nên cô biết mình sẽ phải chịu trách nhiệm rồi chứ? "

" Vâng, tôi đã biết thừa Cố chủ tịch! "

" Được, nếu không còn việc gì nữa thì hai người có thể lui! "

Cố Tiểu Vy cùng Lục Kiều Kiều cúi nhẹ đầu rồi rời đi.

Ra bên ngoài, Cố Tiểu Vy cuối cùng vẫn là không chịu được mà khóc nức lên.

Lục Kiều Kiều lơ lửng hỏi han : " Cậu sao thế tiểu Vy? "

" Xin lỗi Kiều Kiều, đã không giúp được gì cho cậu rồi mà cậu còn phải chịu phạt! "

" Không phải lỗi của cậu đâu, là tờ đơn phương chấm dứt nên phải chịu trách nhiệm cũng phải thôi! Cậu đừng lo, tờ rất mạnh mẽ đó! "

" Kiều Kiều! "

Cố Tiểu Vy nhảy lên ôm chặt Lục Kiều Kiều.

Còn Lục Kiều Kiều nói vậy thôi chứ cô đang thờ dài trong lòng rồi..

Chương 24: Chương 24

Lục Kiều Kiều mấy ngày gần đây chăm chỉ làm việc.

Chỉ là cảm thấy sóng yên biển lặng quá, Kha Nhược Vũ từng tuyên bố sẽ không tha cho cô, như vậy đây chỉ là ngày yên bình trước giông bão thôi.

Ngó nghiêng gì đó, cô cầm điện thoại lên và gọi : “ Tiểu Vy, tớ đến quán café đó rồi, cậu đang ở đâu?”.

Nghe ngóng gật gật với chiếc điện thoại.

Sau đó, đang đưa ra khỏi tai tất máy thì bỗng sau lưng có hai người đàn ông cao lớn bịt mảnh vải trắng vào mũi cô.

Vài giây sau, khi cô chưa kịp định hướng được tình hình ra sao thì vội vã ngất lịm.

Khi tỉnh giấc cũng là lúc trời đã tối, Lục Kiều Kiều lơ mơ thấy mình đang nằm trên một chiếc giường xinh đẹp.

Loay hoay ngồi dậy, lắc lư chiếc đầu để nó được tỉnh táo hơn.

Lục Kiều Kiều giật mình nhẹ “Đây là đâu?” cô tự hỏi, và nhìn xung quanh căn phòng nhỏ.

Chúng được trang trí rất đẹp và cầu kỳ bắt mắt.

Cô vội vã bước xuống giường đi ra cánh cửa, nhưng dù nhấn mở cỡ nào nó cũng không chịu mở ra.

Lúc đó cô mới biết bản thân đã thực sự bị nhốt trong căn phòng này.

Cô ngồi sụp xuống cánh cửa.

Một hồi, khi đã thực sự định hình được tâm trạng của bản thân, Lục Kiều Kiều nghĩ đến chiếc điện thoại của mình.

Cô loay hoay tìm kiếm nó cả buổi.

Lật tung mọi thứ trong căn phòng cũng không tìm ra được tung tích của chiếc điện thoại.

Lục Kiều Kiều thở dài, cũng phải, mình đã bị bắt cóc rồi thì có gì bọn kia lại ngu ngốc đến độ để lại chiếc điện thoại chứ.

Mà khẳng định chắc chắn chủ mưu là Kha Nhược Vũ chứ làm gì còn ai khác.

Cô ta lại định dùng cách cũ để hãm hại cô đây mà.

Về mặt Lục Kiều Kiều lại bình tĩnh đến kì lạ, cô không khóc, không kêu gào, không cầu cứu, bởi cô biết, có làm vậy thì cũng chẳng có ai nghe thấy mà tới cứu cô đâu.

Hồi nãy đã nói với Cố Tiểu Vy là cô đã đến quán cafe, nếu không thấy cô, chắc chắn Cố Tiểu Vy sẽ nghi ngờ mà ngay lập tức tìm cô, chỉ là không biết đây là nơi nào nữa.

Lục Kiều Kiều đi ra phía cửa sổ bị đóng chặt bởi các thanh thép, qua khe hở cô nhìn ra ngoài, lại là một cảnh tượng quen thuộc, đây chắc là căn nhà ở sâu trong rừng rồi, lần này xác định cô không thể trốn được rồi.

Một hồi sau, cánh cửa tự động có tiếng động.

Lục Kiều Kiều giật mình quay lại.

Quả nhiên là Kha Nhược Vũ, theo sau còn có ba người đàn ông.

Kha Nhượng Vũ về mặt nham nhở tiến lại gần : " Chà, chà, tỉnh rồi sao! "

Lục Kiều Kiều không trả lời, nhìn chăm chăm Kha Nhượng Vũ.

Thấy mình bị ngó lơ, Kha Nhượng Vũ đâm ra bực tức : " Mau trói cô ta lên giường! " giọng nói cô ta nghe có chút chói tai.

Ba người đàn ông kia liền xông tới, Lục Kiều Kiều phản kháng, dẫy dụa, nhưng sức của cô là sao địch nổi với ba tên to con, khỏe mạnh, sau một hồi giằng co, Lục Kiều Kiều vẫn là yếu thế hơn, bị ném phắt lên giường, hai tay bị trói chặt bởi dây thừng vào đầu giường : " Kha Nhượng Vũ, có bản lĩnh thì đừng dùng những thủ đoạn bẩn thỉu như vậy! " Lục Kiều Kiều phẫn nộ lườm Kha Nhượng Vũ.

Kha Nhượng Vũ bỗng bật cười lớn : " Ha, đúng là điếc không sợ súng, cô yên tâm, sắp tới cô sẽ được sung sướng lên tận trời mây, ba tên này là tôi đặc biệt chọn cho cô bởi kĩ thuật rất tốt đó nha ~ "

" Tôi khinh, vậy là cô cũng đã bị tên đó chơi qua nên mới biết kĩ thuật của bọn họ rất tốt.

"

" Con đ**m chết tiệt! " Kha Nhượng Vũ xông tới tát mạnh vào má Lục Kiều Kiều, bởi vì ngón tay cô ta dài và sắc, " vô tình " in lại lên má Lục Kiều Kiều những vết xước dài rỉ máu.

Ánh mắt Lục Kiều Kiều đăm đăm nhìn người trước mặt, tuổi cũng không gọi là lớn, vậy mà thủ đoạn lại hèn hạ và ác độc như vậy.

" Ai nha, tôi vô tình làm xước khuôn mặt xinh đẹp này rồi.

Đúng là đáng đời, ai cho phép cô trở nên xinh đẹp hơn tôi? Đúng là con đ* dùng khuôn mặt để quyến rũ đàn ông.

Nhưng mà, yên tâm đi, tôi chưa vội hủy hoại gương mặt này của cô đâu, nếu làm thế thì mất hứng của ba tên sói đang đói bụng kia mất!

"

Kha Nhượng Vũ cười khúc khích nhìn con mồi đáng thương đang dẫy dụa trong vô vọng ở trên giường, đúng rồi, đây mới chính là đáng về

của Lục Kiều Kiều mà cô ta nhìn thấy, đáng vẻ bị cô ta bắt nạt, hăm hại mà không thể phản kháng.

" Có giỏi thì đấu tay đôi! Đừng có dùng cách bắn thiu như vậy! " Lục Kiều Kiều hét lên.

" Ha, đấu tay đôi? Mà mà cũng xứng, tao không muốn trực tiếp động vào mày, bắn tay lăm, cứ để ba người đó làm mày, mày rất nhanh sẽ hưởng thụ mà không muốn dừng lại đâu! "

Kha Nhượng Vũ xoay người đi đến chỗ camera, cô ta chỉnh cho cam chiếu thẳng vào người Lục Kiều Kiều : " Ra tay đi! "

" Vậy tôi không khách sáo nữa nha! "

" Ai mà ngờ được vị khách hôm nay vừa xinh đẹp lại sở hữu cơ thể quyến rũ như vậy.

"

" Phải, phải, đảm bảo sẽ rất mê người, yên tâm, bọn anh sẽ làm em sung sướng! "

Toàn là những lời lẽ kinh tởm phát ra từ những cái mồm bắn thiu, Lục Kiều Kiều thật muốn buồn nôn.

Một tên lao tới, vừa định động vào người cô, Lục Kiều Kiều đã nhanh chân đạp thẳng vào cậu em của ông ta, người đàn ông đó lập tức nằm quằn quại ra đất, kêu rên những tiếng đau khổ.

Lục Kiều Kiều liên tục tung cước đá lên không trung ngăn hai người còn lại, đạp đâu trúng đó.

Kha Nhượng Vũ tức điên hét lên : " Phế vật, chỉ là một con đàn bà nhỏ bé mà cũng không chơi được, mau giữ chân cô ta lại! "

Cả ba người trực tiếp xông tới, tên giữ chân, tên giữ người Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều dấy giụa : " Mau rút ra, mấy tên điên này, tôi mà thoát được, tôi sẽ đạp nát mấy cậu em của các người! Mau rút ra! "

" Hehe, cô em càng phản kháng anh càng thích "

Lớp áo ngoài của Lục Kiều Kiều cứ thế bị xé toạc ra một cách dễ dàng, Lục Kiều Kiều cố vươn tới cản mạnh vào tay của một tên, tên kia liền dùng sức hất ra rồi tát mạnh vào mặt cô : " Con đàn bà điên

này, tao nhất định phải chơi chết mày! "

" Đúng, đúng, cứ như vậy để tôi bắt trọn khoảnh khắc này, Lục Kiều Kiều rồi cuộc đời của mày từ đây cũng chấm dứt! " Kha Nhược Vũ cười khà.

" Cút ra, mau cút ra! "

Ngay khi tên kia vươn tay tới định xé lớp phòng hộ cuối cùng trên người Lục Kiều Kiều, cánh cửa một lần nữa bị một người một cước đá bay ra trúng người một tên..

Chương 25: Chương 25

Mộ Tư Thần tiêu sái đứng sừng sững trước cửa.

Kha Nhược Vũ giật bản mình, ở chỗ này ngoài cô ta ra thì không có ai biết hết, làm sao mà xuất hiện một người đàn ông ở đây, lại, lại còn đẹp trai như vậy : " Anh, anh là ai? "

Mộ Tư Thần không trả lời, ánh mắt đánh sang, nhìn thấy Lục Kiêu Kiêu bị trói chặt trên giường, còn có hai tên to béo đang đè lên, trên người, quần áo cũng bị xé rách, nếu không phải còn lớp bảo hộ cuối cùng kia, cơ thể tuyệt mỹ của cô đã sớm bị mấy tên bản thủ kia nhìn thấy hết.

Mộ Tư Thần trầm mặc, ánh mắt sớm hằn lên tia máu, cả cánh tay siết chặt lại nhìn rõ gân chằng chịt như dây điện, cả người anh tỏa ra khí thế áp bức đếm khó chịu.

" Tư Thần.

" nghe thấy giọng nói yếu ớt của Lục Kiêu Kiêu, Mộ Tư Thần mới hồi thần, anh nhanh chóng xông tới.

" Mau, mau giữ anh ta lại, không được để anh ta phá hỏng kế hoạch!

" Kha Nhược Vũ hốt hoảng, giọng nói lớn dần.

Một tên lao ra đã bị anh nhẹ nhàng dùng tay hất văng ra, đi đến gần hai tên còn lại, anh dùng sức ném ra, sau đó điên cuồng đập cho ba tên kia một trận như từ, đến thân tàn ma dại.

Hung hăng giật đứt dây thừng ra, bọc cô trong chiếc áo khoác rồi ôm trọn vào lòng.

" Tôi đến rồi.

" Mộ Tư Thần ghé vào tai Lục Kiều Kiều, nhẹ nhàng nói.

Đến giờ phút này, Lục Kiều Kiều thực sự đã không thể chịu nổi nữa, cô bật khóc, rúc vào người anh : " Mộ Tư Thần, tôi sợ lắm.....!"
Mộ Tư Thần vừa nhìn thấy gương mặt Lục Kiều Kiều, liền thất thần, một bên bị cào xước đến chảy cả máu, một bên bị lằn vết năm ngón tay đỏ lừ đến sưng, nước mắt cũng lăn dài trên gò má, nhìn đáng thương voi cùng, cô nhóc hẳn là rất sợ hãi.

Mộ Tư Thần trấn tĩnh hôn nhẹ lên trán cô : " Không sao, tôi đến rồi! "
Kha Nhược Vũ thấy một màn anh hùng cứu mỹ nhân còn ân ân ái ái, lại tức nổ mắt : " Rốt cuộc anh là ai, vì sao lại xuất hiện ở đây phá hỏng kế hoạch của tôi? Mau để Lục Kiều Kiều ở lại rồi rút đi! Nếu không...!"

" Nếu không? " Mộ Tư Thần lạnh lẽo nhìn Kha Nhược Vũ, giọng nói trầm thấp, khác một vực so với hồi nãy nói với Lục Kiều Kiều, anh siết chặt người trong lòng hơn.

Nếu anh không tới kịp, chẳng phải Lục Kiều Kiều sẽ bị mấy tên dơ bẩn kia làm nhục rồi sao, đúng là không thể tha thứ, bọn họ dùng tay để chạm vào người cô, anh liền chặt đứt tay của bọn họ.

" Anh, anh.....!Anh biết tôi là ai không, tôi chính là Kha Nhược Vũ, con gái của Kha Húc, tiểu thư duy nhất của Kha gia.

Tôi thấy anh rất đẹp trai, chi bằng theo tôi, tôi sẽ cho anh mọi thứ, đừng để bị Lục Kiều Kiều làm liên lụy! "

Mộ Tư Thần đưa mắt rời đi, nếu còn đặt lên người phụ nữ ác độc này, sẽ làm bẩn mắt anh.

Nhìn thấy người trong lòng thờ d/ốc, Mộ Tư Thần càng gấp gáp hơn, anh xoay người ra phía ngoài cửa, trước khi đi anh nán lại một câu :

" Nếu cô đã thích chơi như vậy thì để ba người bọn họ chơi cùng cô.

Còn nữa, để tôi biết ba người không làm cô ta thỏa mãn thì cũng đừng mong sống nữa! " sau đó Mộ Tư Thần cũng rời đi.

" Này đứng lại đó cho tôi, ai cho phép anh đi! " Kha Nhượng Vũ định chạy đuổi theo, nhưng ba người đàn ông kia đã ngầm hiểu ý của Mộ Tư Thần, nếu không phải vì Kha Nhượng Vũ này, bọn họ sẽ không bị đánh đến tơi tả như vậy, chi bằng để cô ta giúp bọn họ sung sướng đi.

Kha Nhượng Vũ đột nhiên lạnh sống lưng, cô vừa xoay người lại thì nhìn thấy mấy vè mặt kính tởm kia, cảm thấy có điều gì đó không ổn, cô ta toan định chạy đi nhưng đã bị tóm lại.

" Ấy, định chạy đi đâu thế, cô phải ở lại dọn tàn cuộc chứ! "

" Cút, mau bỏ tôi ra, bỏ cái bàn tay dơ bẩn đó ra! " Kha Nhượng Vũ hét trong vô vọng, bị ba người đàn ông kia nắm tóc giật ngược lại, ném thẳng lên giường, váy áo cứ thế bị xé toạc ra, lộ hai cặp v* đồ sộ trắng nõn, càng kích thích mấy tên đàn ông đáng sợ kia.

Mặc cho cô ta la hét xin tha đến mấy cả giọng, ba người kia vẫn không ngừng sung sướng trong cuộc vui.

Chuyện sau đó tiếp theo như nào, không nói cũng biết, chiếc máy quay mà cô ta dày công chuẩn bị cho Lục Kiều Kiều, giờ đây lại quay lại chính cảnh xuân của cô ta, mà Mộ Tư Thần trước khi rời đi đã sai người tới mang đi sau khi kết thúc cuộc chơi của bốn người.

Biệt thự của Mộ Tư Thần.

Mộ Tư Thần nhẹ nhàng đặt Lục Kiều Kiều xuống giường, suốt cả đường đi, anh cứ ôm chặt cô không buông mà Lục Kiều Kiều cũng ngủ thiếp đi trong lòng anh lúc nào không hay.

Vừa định xoay người rời đi thì bị Lục Kiều Kiều kéo lại, bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt đuôi áo anh : " Đừng, đừng bỏ tôi, tôi sợ lắm! "

Nhìn Lục Kiều Kiều khóc, Mộ Tư Thần lại thấy đau lòng, anh vội ngồi xuống để cô ngồi tựa vào lòng, vuốt ve mái tóc cô, nhẹ nhàng an ủi : " Không sao, tôi ở đây với em! "

Sau một hồi trấn tĩnh lại, Lục Kiều Kiều mới hỏi : " Làm sao anh biết tôi ở đó! "

" Tôi đã lên gài định vị vào điện thoại của em, sau khi nghe Ngôn Dật báo cáo em mất tích, tôi liền tức tốc đi tìm em.

"

" Vậy sao...!"

" Em không giận tôi sao? "

" Vì sao tôi lại giận? "

" Bởi vì tôi thâm nhập quyền riêng tư của em mà không báo trước! "

" Tôi không có giận, nhờ đó mà anh mới tìm thấy tôi và cứu tôi, cảm ơn anh! "

"!"

" Cái đó.

vì sao lại đối tốt với tôi như thế, đến cha mẹ tôi cũng chưa bao giờ quan tâm tôi giống như anh.

"

Mộ Tư Thần in nhẹ lên trán Lục Kiều Kiều một nụ hôn sau đó để cô nằm xuống : " Chuyện đó là bí mật, giờ thì em cần ngủ một giấc, yên tâm, ở đây rất an toàn.

Ngủ ngon! "

" Cảm ơn anh.....!" Lục Kiều Kiều từ từ nhắm mắt, lần nữa dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Nét mặt Mộ Tư Thần liền thay đổi khi vừa rời khỏi phòng.

" Ngôn Dật.

"

" Có tôi! "

" Không bảo vệ tốt cho Lục Kiều Kiều, trở về nhận phạt! "

" Tôi đã hiểu! "

" Còn nữa, tâm trạng tôi không tốt, cho Kha thị phá sản đi, đoạn video đó cũng đăng lên mạng! "

" Đã rồi.

"

" Giờ thì lui đi! "

Chương 26: Chương 26

Sáng hôm nay, bên phía Kha gia.

Kha Húc vừa mới mở mắt đã nhận được báo cáo tỉ lệ giảm cổ phiếu đang trầm trọng, xuống dốc không phanh, từ cổ đông cho tới các viên chức cấp cao, nhân viên trong công ty gọi điện cho ông ta liên tục, cứ chốc lại đổ chuông, đều là những lời mắng chửi thậm tệ dành cho ông, còn nói rằng sẽ kiện công ty của ông, nếu cứ trên bờ vực này, chẳng mấy Kha thị của ông sẽ phá sản mất.

Các nghệ sĩ không thay nhau đơn phương chấm dứt hợp đồng, các công ty khác cũng đơn phương hủy bỏ hợp đồng hợp tác, chỉ vùn vện một buổi sáng, ông ta đã hoàn toàn mất hết tất cả.

Kha Húc sợ hãi bấm số gọi cho người bí ẩn kia.

" Mau, mau giúp tôi với, mau cứu công ty của tôi.....!" ông ta cứ cho rằng đây là quý nhân phù trợ, chỉ cần ông ta mở lời, người kia chắc chắn sẽ đồng ý.

Nhưng hiện thực trái ngược, từ trong điện thoại, âm thanh phát ra lạnh lẽo sang cả đầu dây bên này.

" Cảm giác đứng trên đỉnh cao sau đó liền rơi xuống đáy vực là thế nào? "

" Sao.....! vì sao.....? "

" Hỏi con gái ông, cô ta dám động vào người của Mộ Tư Thần tôi, tôi liền không tha, giờ các người chỉ còn đường chết thôi! " nói rồi cúp máy luôn.

" Alo....alo....! chết tiệt! " Kha Húc tức muốn nổ phổi, thẳng tay ném vỡ chiếc điện thoại, người bên kia nói chuyện này có liên quan đến con gái ông Kha Nhược Vũ.

Mà hồi nãy ông nghe thấy, người bên kia nói tên là Mộ Tư Thần.

Mộ Tư Thần? Không lẽ là người đó? Kha Húc đột nhiên kinh hãi.

Được biết Mộ Tư Thần - đồng sáng lập tập đoàn Mộ thị, chính là con quỷ hút máu của giới kinh doanh, chỉ cần cậu ta nhúng tay vào, khẳng định chỉ có đường chết.

Thế mà đưa con gái ngu ngốc kia của ông, chộc ai không chộc lại đi chộc vào vị này.

Cũng vừa lúc đó, bên trên chuyển lên âm thanh chói tai, là của Kha Nhược Vũ.

Tối hôm qua, cô ta cùng một lúc bị ba tên to béo chơi cho đến thân tài ma dại, đem thân xác đầy vết hằn, vết đánh, vết bầm tím trở về nhà, cũng chỉ cuốn bên ngoài một tấm chăn mỏng rách tươm, Kha Nhược Vũ thất thần đến điên dại trở về Kha gia, khóc lóc ầm ĩ nói với Kha Húc, bảo ông nhất định phải thay cô ta báo thù Lục Kiều Kiều. Vốn yên tâm vài phần mà ngủ thiếp đi.

ai ngờ vừa mới sáng mở mắt, cô cầm lên chiếc điện thoại, kinh hãi nhìn cả cộng đồng mạng đăng tràn lan video cô bị ba tên kia cưỡng hiếp, còn có rất nhiều scandal về nhân cách của cô, chỉ trong một đêm, cô lên top 1 hotsearch, lời ra tiếng vào chửi rửa, cười cợt cô, ném gạch đá cô, kêu cô cút đi, kêu cô là thảm họa, mặt xấu, áp đủ thứ biệt danh tục tĩu lên người cô.

Kha Nhược Vũ kinh hoàng lướt qua từng bài luận chỉ trích mình, cô ta sợ hãi la toáng ầm nhà lên.

Kha Nhược Vũ hốt hải chạy xuống dưới nhà : " Cha, cha, sao cha nói là xử lí cho con mà, tại sao mấy thứ này đều bị đào lên, tại sao cha nói cha an bài tất cả cho con rồi cơ mà!!! " Kha Nhược Vũ la hét, hành động không khác nào kẻ điên.

Sở dĩ đã rất đầu đầu bởi đồng chuyện rùm beng khi không ập tới rồi, lại nghe thấy Kha Nhược Vũ la hét ầm ĩ, và lại chính đưa con gái này

lại là nguyên nhân gây ra mọi chuyện, Kha Nhượng Vũ vả thật mạnh vào gương mặt vốn đã trầy xước của Kha Nhượng Vũ, Kha Nhượng Vũ mất quán tính ngã sõng soài ra sàn : " Mày có cảm mồm vào không! " Kha Nhượng Vũ thất kinh nhìn Kha Húc, từ nhỏ tới giờ cô chưa từng bị cha đánh, vì sao bây giờ lại, gặp chuyện này, cha cô không phải là người đầu tiên an ủi cô sao? : " Sao cha lại đánh con? Trước khi mẹ mất mẹ đã nói gì với cha, cha không được đánh con, vì sao bây giờ cha lại làm thế? " Kha Nhượng Vũ hét vào mặt Kha Húc, cô bắt đầu khóc lóc.

" Mày xem bản thân đã đắc tội với ai, gây ra chuyện gì! " Kha Húc máu dồn hết lên não rồi.

Ông thật muốn điên đầu với đứa con gái này.

Bởi vì vợ ông mất sớm, nên ông càng phải yêu thương, chiều chuộng hơn, cô muốn cái gì cô thích cái gì, ông đều cho.

Nhưng chính vì thế, Kha Nhượng Vũ càng lớn càng đâm ra ỷ lại, tính tình ngạo mạn, kênh kiệu, lúc nào ông cũng phải ở sau cô dọn dẹp hậu quả, mà Kha Nhượng Vũ căn bản không biết điều, giờ nhìn xem cô con gái ông yêu chiều hết mực đã dùng cách gì để trả ơn cho ông đây?

" Ý, ý cha là sao, con làm gì? "

" Mày còn hỏi tao à? " Kha Húc ném thẳng chiếc điện thoại vào mặt Kha Nhượng Vũ.

Cảm nhận một đợt đau điếng nhưng Kha Nhượng Vũ không quan tâm, cô nhìn lên màn hình điện thoại, không xem thì thôi, xem ra mới hoảng sợ, toàn bộ giá cổ phiếu Kha thị đều giảm tới mức tối thiểu, rất nhiều lời chỉ trích, phàn nàn, mắng chửi của những người đã mua cổ phiếu ở công ty họ, rất nhiều đơn kiện cáo gửi đến cho họ, phá sản rồi, họ thật sự phá sản rồi, không những vậy, còn có một món nợ lớn đang đón chờ họ, nhà, xe, công ty, tất cả đều bị tịch thu hết.

Kha Nhượng Vũ tuyệt vọng ngồi thất thần một chỗ.

" Cha, chuyện này là sao, sao lại như vậy? "

" Mày còn hỏi tao? Người thần bí kia chính là Mộ Tur Thần, nói mày đắc tội với người của cậu ta nên giờ phải nhận lại như vậy.

Nói, mày đã gây ra chuyện gì? "

" Con, con không có đắc tội với ai hết, không có, gần đây không có tiếp xúc với ai.....!Ngoại trừ.....!" Kha Nhược Vũ đột nhiên im lặng, gần đây cô chỉ tiếp xúc với duy nhất Lục Kiêu Kiêu, không lẽ người chống lưng cho Lục Kiêu Kiêu lại là Mộ Tur Thần.

Tại sao, rốt cuộc Lục Kiêu Kiêu đó có gì tốt, có gì hơn cô mà được người đàn ông cường thế kia sủng ái, vậy người tối hôm qua cứu cô ta chính là Mộ Tur Thần? Phải rồi, lúc đó, Lục Kiêu Kiêu đã gọi tên Mộ Tur Thần, chết tiệt, tại sao cô lại không nhận ra chứ.

Thật đáng hận, tại sao Lục Kiêu Kiêu lại luôn may mắn như thế, tại sao lại là Lục Kiêu Kiêu, chẳng phải so với Lục Kiêu Kiêu thì Kha Nhược Vũ cô tốt hơn à, tại sao người kia lại mù quáng đi chọn Lục Kiêu Kiêu chứ.

" Ngoại trừ? "

" Cha, là Lục Kiêu Kiêu, chính là Lục Kiêu Kiêu, Mộ Tur Thần chính là người đứng sau Lục Kiêu Kiêu, chết tiệt, tạo sao, con rõ ràng tốt hơn cô ta! "

" Mày im mồm, giờ không phải lúc mày nên để tâm tới chuyện đó! Cái con ngu này, mày xem bây giờ mày đã thành cái gì, còn xứng với Mộ thiếu sao? Mày như thế nào lại đắc tội với người của cậu ta, còn không mau tới cầu xin, mày muốn Kha thị nợ nần chồng chất, muốn cha mày tức đến nhập viện luôn thì thôi à! "

" Cha, cha nói gì thì con nghe, con nhất quyết không đi cầu xin hạng người thấp kém đó đâu! "

" Câm mồm, mày còn không bằng một phần của người ta, mau cút đi, cút đi cầu xin người ta.

Không thì mày biến khỏi cái nhà này, mau biến đi! "

" Cha, cha vì cô ta mà đuổi con gái đi ư? "

" Tao là vì cái nhà này, công sức tao gầy dựng bao nhiêu năm, công sức tao nuôi nấng, cho mày tiền đi học mà mày ngu thế này à? Mày muốn ra đường làm ăn mày mới chịu đúng không! "

Kha Nhượng Vũ không hiểu tại sao mình lại phải hạ mình đi cầu xin đứa quê mùa Lục Kiều Kiều kia? Tất cả những chuyện mà gia đình cô đang gặp phải đều là lỗi của cô ta, nếu không phải cô ta không làm đúng kế hoạch của cô, làm sao chính cô là người bị cưỡng ép? Nếu không phải Lục Kiều Kiều, Mộ Tư Thần cũng không vì cô ta mà trực tiếp ra tay với Kha thị nhà cô ta, khiến nhà cô ta phá sản, lâm vào bước đường cùng? Nếu không phải vì con hồ ly tinh đó quá may mắn, làm sao cô lại trở nên lu mờ.

Đúng tất cả đều do lỗi của Lục Kiều Kiều gây ra, chính cô ta mới là thủ phạm gây ra mọi chuyện, con hồ ly đó đã mê hoặc Mộ Tư Thần của cô, khiến anh ta quay lưng lại với cô, nếu không có sự xuất hiện của Lục Kiều Kiều, Kha Nhượng Vũ cô ta mới là nữ hoàng được yêu thích nhất, và Mộ Tư Thần cũng thuộc về cô ta.

Đáng hận, là do Lục Kiều Kiều đã cướp hết tất cả mọi thứ của cô, tất cả những gì cô ta đang có, đáng ra phải nên thuộc về cô.

Ánh mắt Kha Nhượng Vũ mờ mịt..

Chương 27: Chương 27

Lục Kiều Kiều từ từ mở mắt, tay cô vô thức nắm lại, cảm nhận được vật gì đó ở tay, cô nhìn sang thấy Mộ Tư Thần đang ngồi bên cạnh đọc sách, tay anh bị cô nắm chặt, Lục Kiều Kiều vội buông ra, ngồi dậy.

" Sao không ngủ nữa đi, tôi xin nghỉ phép giúp em rồi! "

Lục Kiều Kiều ngượng ngùng : " À, tôi ngủ đủ rồi, tôi....!vẫn luôn nắm tay anh như vậy sao? "

" Đúng vậy, suốt cả đêm hôm qua em dính chặt tôi không buông.

"

" Xin, xin lỗi, chắc anh giữ nguyên tư thế đó cũng mệt lắm, anh, anh không ngủ à.....? "

" So với việc đó, thì tôi lo cho em hơn! "

Lục Kiều Kiều lập tức xấu hổ, tảng băng lớn cũng có lúc ấm áp mà nói ra mấy lời sến súa như vậy sao?

" Tôi, tôi đi vào vệ sinh cá nhân trước! " Lục Kiều Kiều nhanh chân chạy đi, cô đúng là, vậy mà lại bị vẻ đẹp trai của Mộ Tư Thần mê hoặc, Lục Kiều Kiều vỗ vỗ hai má, đứng trước gương.

Gương mặt của cô đã được băng bó cẩn thận, chắc là Mộ Tư Thần đã giúp cô, đúng là người chu đáo.

Một lúc sau khi trở ra, cô vẫn thấy Mộ Tư Thần vẫn đang ngồi đợi cô trên ghế.

" Lại đây, tôi thoa thuốc rồi giúp em thay băng! "

Lục Kiều Kiều thế mà lại ngoan ngoãn đi tới.

Mặt đối mặt, mặt cô đặt gần sát với mặt Mộ Tư Thần, hai má Lục Kiều Kiều đỏ ửng lên.

Còn Mộ Tur Thần rất nghiêm túc mà thoa thuốc cho cô, Lục Kiều Kiều hơi nhăn mày lại, thuốc thoa lên ở chỗ xước, đúng là xót thật.

" Em đau à? "

" Không đau! "

Mộ Tur Thần an tâm tiếp tục giúp cô.

" Tại sao anh lại đối tốt với tôi như thế, dù là người thân ruột thịt cũng chưa từng đối với tôi tốt như vậy! "

" Đó là- "

" Không được bảo là bí mật, anh phải trả lời tôi! " Lục Kiều Kiều theo phản xạ phồng má.

Nhìn cô như vậy cũng có chút đáng yêu.

" Bởi vì....!"

" Vì? "

" Tôi yêu em! " Mộ Tur Thần cũng bừa bừa xử lý xong, anh đứng dậy rời khỏi phòng, để lại một Lục Kiều Kiều ngồi ngây ngốc.

Yêu? Lục Kiều Kiều mặt đờ đẫn, từ lúc ở nhà, tới khi ngồi trên xe, kể cả khi đã đến công ty, trong đầu cô vẫn luôn văng vẳng ba từ Tôi yêu em của Mộ Tur Thần.

Anh nói anh yêu cô? Cô có phải nghe lầm rồi không, yêu....!yêu....yêu cô á??? Không thể nào, Lục Kiều Kiều cô với anh sống chung với nhau còn chưa tới một tháng, làm sao mà anh đã yêu cô được? Không lẽ là tình yêu sét đánh? Ày, chắc chắn không phải, Mộ Tur Thần không phải kiểu người dễ yêu, vậy làm sao tình cảm với cô??? Đúng rồi, còn một khả năng, Mộ Tur Thần chắc chắn là trêu cô rồi! Nhưng....!đầu óc Lục Kiều Kiều cả ngày nay đều bị phân tâm bởi ba cái chữ kia, tại sao Mộ Tur Thần lại làm cô bối rối như thế chứ? Trời ơi, Lục Kiều Kiều không tài nào tập trung vào các thiết kế được. Đột nhiên từ đằng sau, một bàn tay đập lên vai cô.

" Ui trời ơi!!! Tiểu Vy? Sao cậu cứ thích hù tở như thế, bộ cậu muốn tở đứng tim luôn hay gì? "

" Kiều Kiều! Hôm qua tới quán cafe không thấy cậu, tớ rất lo lắng a ~

sau đó liền gọi cho trợ lý Ngôn, cậu có sao không? Mà mặt cậu bị làm sao thế này? " Cố Tiểu Vy lao đến ôm chặt Lục Kiều Kiều, khóc òa lên.

Lục Kiều Kiều cười mím, vỗ vai Cố Tiểu Vy : " Tớ không sao rồi, xin lỗi đã làm cậu lo lắng! Mặt tớ cũng chỉ bị xước nhẹ thôi.

"

" Vậy thì tốt quá.

Mà cậu đã xem tin tức mới chưa? "

" Tin gì? " Lục Kiều Kiều vẫn chưa kịp đăng nhập lên mạng xem tin tức, tối hôm qua sợ quá nên cô đã ngủ một mạch luôn tới sáng, với cũng vì chuyện kia mà làm cô bị phân tán.

" Trên mạng đang đăng tin hot rần rần về Kha Nhược Vũ kia, không những vậy, còn có thông báo về Kha thị đã phá sản rồi! "

Lục Kiều Kiều ngạc nhiên, làm sao mới một buổi tối mà đã xảy ra nhiều chuyện đến vậy, không lẽ Mộ Tư Thần đã giúp cô xử lý bọn họ? Lục Kiều Kiều lấy điện thoại ra, cộng đồng mạng đúng là nổ tung rồi, đến giờ độ hot vẫn chưa giảm mà xu hướng càng tăng lên.

Đều là những lời mắng chửi thậm tệ về nhân cách Kha Nhược Vũ, cô ta đang bị bạo lực mạng.

Lục Kiều Kiều trầm mặc lướt điện thoại, đúng là đáng đời, tại sao lúc bắt đầu lại không nghĩ đến hậu quả để mà nhận lại kết cục như vậy.

" Hừ đúng là đáng đời, loại người như cô ta nên nhận kết cục này mới đúng! " Cố Tiểu Vy cười hả hê, cô chính là không vừa mắt Kha Nhược Vũ ngay từ đầu gặp mặt rồi, cha còn nói cô công tư không phân minh, không biết suy nghĩ, giờ thì ông ấy đã thấy rồi đây, còn chủ động rút hợp đồng với Kha thị, nếu nghe lời cô sớm hơn, cũng không chịu tổn thất!

Lục Kiều Kiều lắc đầu : " Ác giả ác báo, nhưng ác báo này quá nặng đối với một cô gái chỉ mới 20 tuổi như Kha Nhược Vũ, cô ta chắc chắn không vượt qua nổi cú sốc này! "

" Còn trẻ thì càng phải biết sợ đời! "

Lục Kiều Kiều bật cười : " Ha ha, cậu nói cứ như cậu đã già rồi ấy, cậu cũng chỉ hơn cô ta có 2 tuổi! "

" Tớ đã tốt nghiệp Đại học rồi nên tớ có quyền! "

Lục Kiều Kiều đứng là buồn cười với cô bạn thân này, trông nhỏ con mà máu giang hồ thế không biết.

" À, gần công ty có quán cơm mới mở ấy, nghe nói cơm ở đó ngon lắm, chúng ta đi ăn thử đi! "

Lục Kiều Kiều gật đầu đồng ý liền, sau đó hai người bấm thang máy đi xuống dưới tầng.

Vừa ra đếm sảnh, hai người đã bắt gặp bóng dáng rất thân quen, là Kha Nhược Vũ.

Vet mặt lẫn hành động của cô ta đều rất lạ, giống như là một người điên vậy, Lục Kiều Kiều cũng biết, Kha Nhược Vũ bị bạo lực mạng như vậy cũng không tránh khỏi tinh thần có vấn đề.

Trông thấy cô, Kha Nhược Vũ liền đi thẳng tới, Cố Tiểu Vy cảm thấy không ổn, đứng ra chắn trước : " Cô muốn làm gì, mau đi đi nếu không tôi kêu bảo vệ đuổi cô đi! "

" Tôi muốn nói chuyện với Lục Kiều Kiều! "

" Không được, ngộ nhớ cô lại làm chuyện xấu với cậu ấy thì sao! "

" Không sao, để tớ nói chuyện với Kha Nhược Vũ, cậu tới quán cơm kia ngồi trước đi! "

" Nhưng mà.....!" Cố Tiểu Vy lo lắng nhìn Lục Kiều Kiều.

" Không sao, ở đây là nơi công cộng, nếu cô ta làm gì, sẽ có bảo vệ xông tới ngay! "

" Vậy cậu nhớ cẩn thận! " Cố Tiểu Vy đi qua không quên liếc xéo Kha Nhược Vũ một cái.

" Kha Nhược Vũ, cô tới đây là muốn làm gì? "

" Mà, tại sao mà mày luôn may mắn như thế! " Kha Nhược Vũ đê thấp giọng, giọng nói cô ta khàn khàn.

" Thứ lỗi cho tôi, nếu cô chỉ muốn nói với tôi mấy lời này thì tôi không tiếp! "

" Tại sao mà mày luôn được chú ý, tại sao mà mày luôn được yêu thích?

Đáng ra tao từ lâu phải phá hủy cái gương mặt hồ ly tinh ấy của mày đi, nhìn nó thật ngứa mắt, tại sao Cố Tiểu Vy lại thiên vị mày, để mày làm việc ở nơi tốt lành như vậy, tại sao mày lại được lọt vào mắt xanh của Mộ Tư Thần, lại được anh ấy yêu thương, bảo vệ như vậy? Mày là cái quái gì chứ, tao rõ ràng xinh đẹp hơn mày, gia thế tốt hơn mày, cái gì tao cũng đều hơn mày, vì sao Mộ Tư Thần lại chọn mày? Anh ấy là của tao, đáng ra phải là của tao! Nếu mày không xó ở trên đời thì Mộ Tư Thần là của tao, mãi mãi là của tao! Hahaha "

Thấy biểu hiện của Kha Nhược Vũ không đúng, Ngôn Dật đứng khuất từ xa cảm thấy không ổn, anh kiên xông ra, nhưng đã muộn mất rồi.

Kha Nhược Vũ từ trong người lấy ra một con dao, nhắm thẳng ngực trái của Lục Kiều Kiều mà đâm xuyên.

Cả quá trình diễn ra quá bất chợt, Lục Kiều Kiều không kịp tránh, cô cứ thế hứng trọn cán dao kia xuyên thẳng vào ngực mình, Lục Kiều Kiều từ từ ngã ra phía sau

" Phu nhân!!!! " Mộ Tư Thần mau chóng chạy ra khống chế Kha Nhược Vũ lại, các bảo vệ bên ngoài thấy tình hình bên trong cũng mau chóng chạy vào giúp Ngôn Dật một tay, khống chế Kha Nhược Vũ.

Kha Nhược Vũ cười như điên : " Hahaha, mày chết đi, mau chết đi, Mộ Tư Thần mãi mãi là của tao, hahaha "

" Mau bắt cô ta lại, cô ta có vấn đề về thần kinh, đưa cô ta vào đồn chờ xét xử! " Ngôn Dật quát lớn chạy ra đỡ Lục Kiều Kiều lên.

Thanh âm Ngôn Dật gọi bên tai Lục Kiều Kiều khuất dần, khuất dần, cả khung cảnh xung quanh cũng mờ dần đi, tối đen như mực, Lục Kiều Kiều dần chìm vào hôn mê.

Cố Tiểu Vy từ quán cơm bên kia chứng kiến một màn này, sợ hãi, cuống cuống chạy tới chỗ Lục Kiều Kiều : " Kiều Kiều, mau tỉnh lại, Kiều Kiều! Mau, mau gọi cấp cứu, cấp cứu! "

Ngôn Dật liền nhanh chóng lấy điện thoại ra bấm số gọi cấp cứu, sau đó liền gọi đếm số của Mộ Tư Thần, chỉ nghe thấy bên kia tiếng điện

thoại rơi xuống đất, sau đó túttt một tiếng dài rồi tắt luôn.

Mộ Tư Thần lái xe với tốc độ bàn thờ đi tới trước công ty Cổ thị, anh nhanh chóng bế Lục Kiều Kiều lên để vào trong xe, Cố Tiểu Vy cùng Ngôn Dật cũng đi theo, về một cái anh đã tới trước một bệnh viện lớn nhất thành phố.

Các y bác sĩ nhanh chóng đưa cô vào phòng cấp cứu.

Không khí bên ngoài cả ba người đều vô cùng căng thẳng xen lẫn sợ hãi..

Chương 28: Chương 28

Cố Tiểu Vy rất lâu sau đó mới bình tĩnh hơn được một chút, cô quay qua nhìn người đàn ông lạ mặt kia : " Anh là ai, có quan hệ gì với Kiều Kiều? "

" Mộ Tư Thần, chồng của cô ấy! "

" Mộ Tư Thần? Không lẽ.....!là vị đó? "

Mộ Tư Thần trầm mặc không nói gì, ra hiệu cho Ngôn Dật đi theo.

Đến góc khuất hành lang : " Tại sao lại để Kha Nhược Vũ tiếp cận cô ấy? " ánh mắt Mộ Tư Thần đen cả mảng, không thể nhìn ra ý vị gì.

" Phu nhân đã ra hiệu kêu tôi dừng tới gần, cô ấy sẽ cùng Kha Nhược Vũ nói chuyện, là do tôi thất trách đã không quan sát kĩ, tôi tự nhận hình phạt nặng nhất! "

" Hình phạt thì để sau, đưa Kha Nhược Vũ về ngục tối, dùng mọi cực hình, đừng để cô ta chết là được! "

" Tôi đã rõ.

"

" Còn nữa, chuyện ngày hôm nay kín tiếng, không được để truyền ra ngoài! "

Ngôn Dật gật đầu tuân lệnh sau đó rời đi luôn, còn Mộ Tư Thần cũng sải bước chân dài trở về phòng cấp cứu, vẫn thấy Cố Tiểu Vy lo lắng, sợ hãi mà run rẩy lên, đi đi lại lại trước phòng cấp cứu.

" Xin lỗi Kiều Kiều, đáng ra tớ không nên để cậu ở lại một mình với kẻ ác độc đó, nếu cậu có mệnh hệ gì, tớ nhất định không tha thứ cho bản thân! Huhu.

" Cố Tiểu Vy ngược mắt lên nhìn, chỉ có Mộ Tư Thần quay lại còn Ngôn Dật không thấy đâu, nhưng bây giờ cô cũng chẳng cò.

tâm trí để quan tâm mấy chuyện này nữa rồi, người bạn thân của cô đang phải đương đầu với sinh tử trong kia, cô không thể làm gì, chỉ có thể ngoài này cố vũ cô ấy chiến đấu.

" Cố tiểu thư, cô về đi! " giọng nói Mộ Tư Thần có chút lạnh lẽo.

" Vì sao, tôi muốn ở đây chờ cậu ấy tỉnh dậy! "

" Cố thị chắc chắn xảy ra hậu họa, cô về giải quyết đi! "

Đúng rồi, bởi vì quá lo lắng cho Lục Kiều Kiều mà cô cũng quên bém mất chuyện này, mà cô không nhớ rồi Lục Kiều Kiều.

Nhưng hiện tại chồng cô ấy làm cho đang ở đây, cô ấy chắc chắn an toàn, ánh mắt Cố Tiểu Vy kiên định : " Vậy khi nào cô ấy tỉnh dậy, anh phải mau chóng báo cho tôi, đây là điện thoại của Kiều Kiều! " nói rồi Cố Tiểu Vy cũng nhanh chóng rời đi, cô phải nhanh nhanh giải quyết cho xong chuyện rồi quay trở về với Lục Kiều Kiều của cô. Mộ Tư Thần nhận chiếc điện thoại, nắm chặt nó trong tay.

Ánh mắt đục ngầu nhìn đăm đăm vào cánh cửa phòng cấp cứu. Mấy tiếng sau, đèn phòng cấp cứu chuyển đỏ, các y bác sĩ lần lượt ra ngoài, theo đó còn đẩy xe, Lục Kiều Kiều đang nằm ở đó, Mộ Tư Thần vội chặn lại một người : " Vợ tôi sao rồi? "

" Anh là người nhà cô ấy? Cũng may mũi dao đâm lệch khỏi tim, nhưng cũng ở vị trí rất sát, bây giờ bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, mấy ngày nữa sẽ tỉnh lại và cần tắm bổ nhiều hơn.

Lưu ý, bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, không nên hoạt động nhiều cũng không được để bệnh nhân gặp cú sốc quá lớn! "

" Tôi đã hiểu, cảm ơn bác sĩ! "

" Chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân đến phòng hồi sức, anh nhà có thể đến đó thăm bệnh! "

Nghe vậy, Mộ Tư Thần vội đi đến phòng hồi sức, ngồi xuống bên cạnh Lục Kiều Kiều, nắm chặt bàn tay cô.

Lục Kiều Kiều nhắm mắt, nằm an tĩnh ở đó trong bộ đồ bệnh nhân, hơi thở vẫn đều đặn.

Mộ Tư Thần áp tay Lục Kiều Kiều lên mặt : " Lục Kiều Kiều, em mau tỉnh dậy cho tôi, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho em! "

Mấy ngày sau.

Cố Tiểu Vy ngồi bên cạnh giường Lục Kiều Kiều, chọt các khớp ngón tay của Lục Kiều Kiều khẽ động, cảm nhận được, Cố Tiểu Vy vui mừng, nhanh chóng chạy ra ngoài : " Bác sĩ, Kiều Kiều, cậu ấy tỉnh rồi, bác sĩ! "

Sau đó, Cố Tiểu Vy kéo về một nữ bác sĩ, vị bác sĩ ấy tiến hành làm kiểm tra tổng quát cho Lục Kiều Kiều.

" Bệnh nhân đã tỉnh nhưng vẫn chưa hồi phục được hoàn toàn, cần chú ý nghỉ ngơi, ăn uống điều độ! "

" Cảm ơn bác sĩ! "

Cố Tiểu Vy nhào tới bên Lục Kiều Kiều : " Kiều Kiều! "

" Tiểu....!Vy? " Lục Kiều Kiều khó khăn ngồi dậy, chớp chớp đôi mắt nhìn.

" Ấy, cậu cứ nằm nghỉ đi, để tớ đi canh gà cho cậu, uống bồi bổ cơ thể.

"

" Cảm ơn.

" Lục Kiều Kiều cánh môi khô khốc, chất giọng khản đặc, nghẹn ứ lại ở cổ họng.

Cố Tiểu Vy bỗng đôi mắt rưng rưng, òa khóc : " Huhu, Lục Kiều Kiều, cậu tỉnh lại rồi, thật may quá, cậu không biết mấy ngày qua tớ đã lo lắng cho cậu đến như nào đâu! "

" Tớ....!" Lục Kiều Kiều nhớ rồi, cô bị Kha Nhược Vũ dùng dao đâm, rồi mất đi ý thức, những chuyện sau đó cô đều không biết : " Vậy còn Kha Nhược Vũ? "

" Cậu còn nhắc đến cô ta? Kha Nhược Vũ đã bị cảnh sát mang đi rồi, tớ xin lỗi Kiều Kiều, đáng ra lúc đó tớ không nên để cậu một mình với bà điên đó! "

" Bà điên? "

Cố Tiểu Vy gật đầu : " Kha Nhược Vũ bị chẩn đoán là mắc chứng tâm thần, giờ cô ta chắc không khác gì một bà điên đâu! Trợ lý Ngôn đã

nói như vậy với tớ đó.

"

Về mặt Lục Kiều Kiều bình thản, cô cũng đoán ra, bởi lúc đó Kha Nhược Vũ nét mặt đáng sợ như người điên, còn nói nhăng nói cuội, cái gì mà Mộ Tur Thần đáng lẽ phải là của cô ta, nếu không có cô, Mộ Tur Thần cũng không bị cướp.

Ngộ nghĩnh thật, cô ta ngay từ đầu còn chẳng biết Mộ Tur Thần, mà Mộ Tur Thần cùng cô đã sớm trở thành vợ chồng, Kha Nhược Vũ nói như thể cô là người thứ ba chen chân vào cuộc hôn nhân này vậy.

Nghĩ đến đây, Lục Kiều Kiều không khỏi lắc đầu ngao ngán, Kha Nhược Vũ đã hai lần liên tiếp dùng thủ đoạn bỉ ổi với cô, sau đó còn thẳng tay đâm cô bằng con dao sắc nhọn, tốt nhất là nên bị pháp luật trừng trị, loại người như vậy, Lục Kiều Kiều tuyệt đối không bao giờ tha thứ!

" Được rồi, cậu mau uống canh gà rồi tiếp tục nghỉ ngơi đi! "

" Cảm ơn tiểu Vy! "

Khi trời chưa tắt nắng, bầu trời cao xanh, từng đàn chim đang bay liệng giữa tầng không.

Ánh nắng nhạt của buổi chiều trải khắp căn phòng, nơi Lục Kiều Kiều đang yên ổn nằm nghỉ.

Cô từ từ mở mắt, đón lấy ánh chiều tà của buổi chiều yên ắng.

" Dậy rồi sao? " giọng nói trầm ấm quen thuộc cất lên, Lục Kiều Kiều đưa mắt ra phía cửa sổ, một thân ảnh cao lớn đang đứng quay ngược ánh sáng.

" Mộ Tur Thần.

"

Mộ Tur Thần tiến đến đỡ Lục Kiều Kiều ngồi dậy, để cô tựa vào người mình.

" Anh ở đây bao lâu rồi? Sao không gọi tôi? "

" Tôi không phá hỏng giấc ngủ của người bị bệnh! "

" Anh giận sao? "

" Lục Kiều Kiều, sao em lại không chút đề phòng, lại để Kha Nhược Vũ tiếp cận như vậy? Em phải biết là cô ta đã làm rất nhiều chuyện xấu với em để mà tránh xa ra chứ! "

" Nhưng bây giờ tôi đã không sao rồi mà! "

" Em có biết quý trọng mạng sống của bản thân không vậy, ngộ nhỡ....!em xảy ra chuyện gì thì tôi phải làm sao? "

" Tôi xin lỗi mà, lần sau tôi hứa sẽ cẩn thận hơn.

"

" Còn có lần sau? Từ giờ tôi không cho phép em rời khỏi tầm mắt của tôi! "

Lục Kiều Kiều phụng cười.

" Em còn cười? "

" Tôi chỉ là thấy anh giống mấy tổng tài bá đạo y như trong phim vậy.

"

" Lúc này mà em còn đùa được? "

" Khụ, xin lỗi, vậy Kha Nhược Vũ thì sao? "

" Tôi đã nhốt cô ta lại, chờ ngày em xuất viện, cho em toàn quyền xử lý cô ta! "

" Trời ơi, không lẽ anh tra tấn Kha Nhược Vũ đó à? Cô ta cũng là bệnh nhân đó.

"

" Không thể vì hoàn cảnh của bản thân mà làm hại đến người khác.

Em muốn xử lý cô ta thế nào? "

Lục Kiều Kiều im lặng một hồi rồi mới nói : " Chỉ cần đưa cô ta tránh xa khỏi tôi, càng xa càng tốt, đừng để Kha Nhược Vũ xuất hiện trước mặt tôi nữa! "

" Được, theo ý em.

"

Ngày ngày hôm sau, Kha Nhược Vũ bị đưa đến trại tâm thần ở một hòn đảo bỏ hoang, cách thành phố Lục Kiều Kiều sinh sống nửa vòng Trái Đất, còn Kha Húc, bởi vì nợ nần chồng chất nên cũng biệt tăm không thấy bóng dáng.

Kha thị đứng vững trên thương trường mấy chục năm, cuối cùng bị vùi dập cho tan thành mây khói.

Thế mới thấy Mộ Tư Thần ra tay tàn nhẫn đến mức nào..

Chương 29: Chương 29

Hai tháng sau, Lục Kiều Kiều xuất viện.

Mộ Tư Thần còn nói cô nên tĩnh dưỡng thêm, nhưng mà nếu ở lâu hơn, cô sẽ ỷ lại vào sự chăm sóc của anh mất.

Mộ Tư Thần thực chu đáo, bên ngoài trông lạnh lùng vậy thôi chứ đối với cô rất ấm áp, luôn đem lại cảm giác an tâm dựa dẫm, cảm giác mà trước đây chưa từng có ai đem lại cho cô.

Lục Kiều Kiều tự hỏi rằng bản thân trước đây đã gặp qua Mộ Tư Thần bao giờ chưa, bởi cô tìm thấy sự thân thuộc kì lạ mỗi khi ở cạnh người đàn ông này.

Nhưng sau đó chính mình cũng phủ định, Mộ Tư Thần cường thế như vậy, còn cô trước đây chỉ có ru rú trong nhà, nghe lời cha mẹ, làm sao gặp qua anh.

" Kiều Kiều, mừng cậu xuất viện! " Cố Tiểu Vy bổ nhào về phía Lục Kiều Kiều.

" Ừm.

"

" Haizzz, thời gian qua vắng bóng cậu, Cố thị đúng là thiếu đi một nhân tài! "

" Xàm, không có tớ, Cố thị vẫn chẳng có gì khác! "

" Ờ hay, tớ nói thật à nha, cậu khiêm tốn thế làm gì, chẳng phải khi mới là thực tập sinh, cậu đã cho ra một bộ sưu tập làm vang dội cả giới thời trang đó sao, chỉ trong mấy ngày các mẫu thiết kế đã sold-out, không phải cây cột trụ vững nhất thì là gì! "

" Thôi đi cô nương, đừng tăng bốc tở lên quá! "

" Nói cho cậu biết, mấy mẫu thiết kế mà Kha Nhược Vũ từ chối lần trước ấy, nó không bị bác bỏ đâu mà còn được tung ra quảng bá cơ, giờ đang rất hot trên thị trường! "

" Thật sao? " Lục Kiều Kiều vui mừng nhảy cẫng lên.

" Đương nhiên, tất cả chúng đều mang phong cách mới lạ, Lục Kiều Kiều cậu đúng là báu vật, với cương vị là giám đốc Cố thị, tở ra lệnh cho cậu phải làm ở Cố thị vô thời hạn, không được chuyển tới các công ty khác! "

" Vâng, vâng, tôi xin tuân lệnh sếp! Haha.

"

Cả hai cứ thế ngồi cười sặc sụa cả buổi, sau cùng Cố Tiểu Vy đột nhiên nhớ ra việc gì đó, gương mặt ngay lập tức nghiêm túc lại : "
Còn nữa, suýt thì tở quên mất một việc vô cùng quan trọng.

"

Lục Kiều Kiều nuốt ực một ngụm nước bọt, Cố Tiểu Vy nói vậy, tự dưng cô cũng thấy sắp có điềm : " Việc, việc gì? "

" Top hotsearch đó, Lục Mộng Kỳ cùng Dương Nhất Hàn sắp tổ chức hôn lễ! "

Lục Kiều Kiều à một tiếng, hóa ra là chuyện này, cũng đâu có gì ghê gớm, cô biết thế nào cũng có chuyện này thôi mà.

" Nhưng mà, trọng điểm không phải cái này.

Tở nghe cha nói thông qua nghị quyết, Cố thị chúng ta sẽ phụ trách trang phục cô dâu và chú rể cho Lục Mộng Kỳ và Dương Nhất Hàn! "
Lục Kiều Kiều ngạc nhiên : " Nhưng không phải Lục thị cũng là công ty đầu quân về ngành thời trang, thế nào lại đồng ý cho Lục Mộng Kỳ tới làm váy cưới bên công ty chúng ta? Mặc dù nói Lục thị cùng Cố thị có hợp tác, nhưng chung quy vẫn là thâm đấu đá nhau trên thương trường! "

" Việc đó tở cũng không rõ, nhưng còn có việc sốc hơn, đó là Lục Mộng Kỳ đã đích thân chỉ điểm cho cậu tới làm nhà thiết kế chính của cô ta! "

Lục Kiều Kiều đập bàn đứng phắt dậy : " Cái quái? " Hết Kha Nhược

Vũ rồi lại đến Lục Mộng Kỳ, ông trời còn muốn thử thách cô tới bao giờ nữa.

Lần trước Kha Nhược Vũ phát điên đâm cô một nhát, lần này có phải sẽ bị ăn một phát đạn của Lục Mộng Kỳ không? Lục Kiều Kiều thật muốn điên đầu, tại sao cô đã rời đi rồi, vì sao vẫn không chịu buông tha cho cô?

" Việc đó, tớ không làm có được không, thật chẳng muốn nhìn mặt Lục Mộng Kỳ chút nào! "

" Tớ rất tiếc nhưng mà đây là do chính cô ta đã chỉ định, nếu không đồng ý, ít nhiều công ty cũng bị ảnh hưởng! Mà cậu đừng lo, Kiều Kiều, đích thân giám đốc Cố Tiểu Vy tớ đây sẽ trở thành vệ sĩ bảo vệ cậu, không để Lục Mộng Kỳ có bất kì cơ hội nào giờ trò với cậu! "

" Vây....!được rồi, cảm ơn cậu! " Lục Kiều Kiều thở dài, thôi thì đây cũng là công việc, phải có trách nhiệm chút.

Đứng trước cửa phòng, Lục Kiều Kiều hít một hơi rồi nở một nụ cười công nghiệp bước vào : " Lục tiểu thư, tôi là Lục Kiều Kiều, là người phụ trách chính phần thiết kế áo cưới của cô lần này! "

Lục Mộng Kỳ mỉm cười đáng yêu, lâu rồi gặp lại, Lục Kiều Kiều thấy nụ cười này vẫn giả tạo như ngày nào.

" Kìa chị, chỉ mới hơn 3 tháng không gặp thôi, làm sao lại trở nên xa cách như vậy? "

" Lục tiểu thư chú ý xưng hô, tôi đã không còn quan hệ gì với Lục gia, cũng không còn là chị em của Lục tiểu thư.

Chúng ta không có thân thiết như vậy! "

" Ô mô, chết thật, xem em đăng trí chưa nè, chị đã vợ của người ta rồi, đúng rồi, ba tháng qua, chị với chồng chị sống với nhau tốt chứ? Ông ta có yêu thương, chiều chuộng chị không? Về phương diện đó của ông ta thế nào, có làm chị thỏa mãn không vậy? " Lục Mộng Kỳ cười cong mắt.

" Mọi thứ đều ổn, tất cả đều nhờ phước ban ơn của Lục tiểu thư! " Lục Kiều Kiều không hiểu sao thấy Lục Mộng Kỳ thật đáng thương, nếu cô ta biết người đàn ông đó là Mộ Tư Thần, vừa trẻ khỏe, đẹp

tra còn giàu có, chắc cô ta sẽ tiếc chết mất.

Bỏ một cục phẩm để đi lấy tên tra nam bản thiêu, chắc, chắc, chắc, nếu không phải đáng thương thì còn gì, vậy mà bây giờ còn ở đây chế giễu cô.

" À, hóa ra chị đang sống rất hạnh phúc nhỉ, em thật mừng cho chị nha, mà chị xem hôm nào dẫn chồng chị ăn cơm một bữa với gia đình, chị biệt tăm suốt 3 tháng, cha mẹ đều rất nhớ chị a ~ "

Lục Mộng Kỳ thật nực cười, cha mẹ mà nhớ thương cô cái nỗi gì, còn hận không thể đem bán cô lấy tiền sớm hơn sao, đối với kiểu máu mủ ruột thịt đó, Lục Kiều Kiều cô không cần.

" Tôi đã nói rồi, chúng ta không có quan hệ gì nữa, bữa cơm gì đó thì không cần đâu.

Hãy tạm dừng nói chuyện riêng tư ở đây đi, chúng ta bắt đầu vào công việc thôi! "

" Chị đúng thật là lạnh lùng mà ~ "

Lục Kiều Kiều bỏ qua câu nói của Lục Mộng Kỳ, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề : " Đám cưới của cô tổ chức theo phong cách gì? Tôi sẽ nói luôn giúp cô một kiểu phù hợp, Lục tiểu thư nên chọn váy xòe công chúa, rất thích hợp với dáng người của cô, phom dáng cổ điển, phần thân trên ôm sát sẽ khoe trọn vòng eo nhỏ, cổ áo sẽ làm hình trái tim sẻ sâu một chút, đính thêm chút đá làm nổi bật, phần tay áo bông làm bằng vải voan trắng nhìn xuyên thấu, bên dưới tạo thêm tầng váy để có độ bông bênh.

Váy sẽ được làm từ vải chiffon.

Lục tiểu thư thấy có được không? "Lục Kiều Kiều nói liến thoắng làm Lục Mộng Kỳ chẳng hiểu nổi, mặc dù gia đình cô ta làm trong ngành thời trang nhưng Lục Mộng Kỳ lại theo ngành kinh tế nên đương nhiên chẳng lọt tai một chữ.

Lục Mộng Kỳ đưa tới trước mặt Lục Kiều Kiều một tấm thiệp : " Đây là thiệp cưới của em, đám cưới sẽ được tổ chức ở nhà thờ, hôm đó chị nhớ đưa theo cả partner là anh rể nha, em mãi mãi mong chờ! "

Lục Kiều Kiều bất lực, vậy là từ nãy giờ cô nói gì, Lục Mộng Kỳ cũng không thèm nghe, làm cô thật tổn công, thôi vậy cứ thiết kế ra vài bộ rồi để cô ta lựa chọn.

" Vậy nha, em đi trước, chị hôm đó nhớ tới! "

Lục Kiều Kiều khó hiểu, ủa vậy là tới đây để xem thiết kế váy hay là đưa thiệp mời cô tham dự lễ cưới?.

Chương 30: Chương 30

" Em đang cầm cái gì? " Mộ Tư Thần ngồi trên bàn làm việc đọc sách nhìn về phía Lục Kiều Kiều đang nằm lăn lộn trên giường.

Từ khi Lục Kiều Kiều xuất viện, anh đã chuyển bàn làm việc tới phòng ngủ với lý do là trông chừng cô.

Ban đầu Lục Kiều Kiều khá ngượng ngùng, nhưng chỉ thấy anh ấy cứ đứng đến 10 giờ sẽ tự khắc rời phòng, lặp lại nhiều lần cũng trở thành thói quen nên Lục Kiều Kiều cũng không còn thấy ngại nữa mà cảm thấy là lẽ bình thường.

" Thiệp cưới của Lục Mộng Kỳ, cô ta mời tôi tới tham dự...!" Lục Kiều Kiều ngừng lại, đột nhiên lại cảm thấy tức giận : " Thật là, cướp vị hôn phu của chị gái, còn tỏ vẻ thành tựu như vậy cho ai xem chứ! " Mộ Tư Thần nhướn mày : " Em ghen? "

" Hầy, tôi nào ghen, tại sao ai cũng nghĩ là tôi thích tên Dương Nhất Hàn kia chứ.

Rõ ràng hắn mới là người theo đuổi rồi đòi cưới tôi cho bằng được, cái tên chó chết đó, có cho tôi cũng không thèm đâu! "

Khóe miệng Mộ Tư Thần nhếch nhẹ, không hiểu sao trong lòng anh lại thấy vui vẻ.

" Vậy tại sao lại thấy tức giận? "

" Tất nhiên là bởi vì lòng tốt của tôi đã bị đám người đó chà đạp rồi, thật uổng công tôi đối tốt với Lục Mộng Kỳ, thế mà nó lại dùng cách này để đáp trả, thật không biết tính nó giống ai mà xảo trá như vậy! "

" Hồ phụ sinh hồ tử.

"

Nghe vậy Lục Kiều Kiều vội bật dậy : " Nhưng mà tôi cũng là con gái ruột của họ nha! "

" Em khác.

Vậy em có tính đi không? "

" Tôi còn có thể không đi? Nếu không thấy mặt tôi, khẳng định Lục Mộng Kỳ sẽ cho người tôi bắt tôi đi.

Mộ Tư Thần, anh có muốn đi với tôi không? Kì này tôi nhất định cho Lục Mộng Kỳ bẽ mặt, để cô ta biết, người cô ta đẩy sang cho tôi là người cực phẩm thế nào, cô ta nhất định sẽ tiếc đến chết! "

" Em là khen tôi? "

" Thì đúng mà, anh vừa đẹp trai, giàu có, tôi lấy anh đúng là vớ phải hũ vàng mười.

" Lục Kiều Kiều cười trêu chọc : " Vậy anh có muốn đi cùng tôi tới đó không, từ chối cũng được, tôi không ép.

"

" Được, đều nghe em.

"

" Oke, anh hứa rồi đó nha! "

" Ừm.

"

Lục Kiều Kiều cười vui vẻ tiếp tục lướt màn hình điện thoại, cong Mộ Tư Thần, ánh mắt anh vẫn luôn đặt trên người Lục Kiều Kiều : " Em có muốn trả thù bọn họ không? "

Lục Kiều Kiều giật mình : " Hả? Ai, gia đình tôi á? Anh hỏi tôi là muốn trả thù họ không ấy hả? "

Mộ Tư Thần gật nhẹ.

" Không đâu, họ là người thân của tôi mà, cho dù họ làm gì tôi thì tôi cũng không có ý định trả thù đâu, với cả cho tới giờ, mấy người đó vẫn chưa làm gì quá đáng với tôi.

"

" Là do em quá tốt bụng.

"

" Không phải, là do tôi nhìn thấy cách làm của anh với Kha gia, rất đáng sợ, cũng may người đắc tội với anh không phải là tôi, nếu không tôi chết chắc! "

Mộ Tur Thần đứng dậy, tiến gần đến Lục Kiều Kiều, đặt nhẹ môi lên mu bàn tay cô : " Sẽ không, dù em có giết tôi, tôi nhất quyết không làm phương hại đến em! "

" Anh lại nói linh tinh cái gì vậy chứ? " Lục Kiều Kiều cười gượng.

" Tôi nói thật, em là ngoại lệ của tôi! "

" Vì sao? "

" Vì tôi yêu em! " Mộ Tur Thần ánh mắt không gợn sóng nhìn cô.

Lại là câu nói này, lần trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, Mộ Tur Thần không thể nào có tình cảm với cô được, Lục Kiều Kiều khẳng định chắc nịch luôn.

Tất nhiên là không có lý do nào Mộ Tur Thần lại yêu cô, ban đầu cô kết hôn với anh cũng chỉ là trùng hợp, bởi vì Lục gia trùng hợp gặp chuyện rồi nhận sự giúp đỡ của anh, Lục Mộng Kỳ trùng hợp phải gả cho anh, và Lục Kiều Kiều cô trùng hợp chỉ là gả thay do quyết định bất chợt của Lục Hải.

Với lại, chính anh còn đưa ra bản hợp đồng hôn nhân, thời hạn là 2 năm sau sẽ kết thúc.

Chỉ trong thời gian ngắn sống chung, Mộ Tur Thần con người lạnh lùng, vô tình, không thể nào thấy vừa ý cô.

Lục Kiều Kiều bối rối : " Mộ Tur Thần, anh đừng đùa tôi nữa! "

" Lục Kiều Kiều, rồi em sẽ sớm biết lời tôi nói là thật hay đùa.

Ngủ sớm đi mai còn đi làm! " Mộ Tur Thần xoa nhẹ đầu Lục Kiều Kiều rồi rời đi, vừa tầm đồng hồ điểm 10 giờ.

Lục Kiều Kiều giữ nguyên tư thế ngồi ngẩn ngơ, mai cho đến rất lâu sau đó, cô mới hồi thần, lời nói vừa rồi của Mộ Tư Thần là có ý gì? Sao cô không hiểu! Lục Kiều Kiều vùi mặt xuống giường, mặt cô ngóng ran, vành tai phơn phớt đỏ, lại vậy nữa rồi, Mộ Tư Thần lại tiếp tục làm cô ngượng ngùng, sao anh cứ luôn nói mấy câu làm phân tán suy nghĩ của cô thế nhỉ.

Lục Kiều Kiều xin thề là không có bị anh mê hoặc đâu....!có lẽ vậy, hoặc không....

" Ài ...!không biết đâu....!"

Sáng hôm nay, Lục Kiều Kiều trực tiếp đưa nguyên một cuốn thiết kế váy cưới dày cộp đến trước mặt Lục Mộng Kỳ.

" Lục tiểu thư cứ xem đi, sau đó thích cái nào nói với tôi! "

" Chị, chị đã mời anh rể chưa, hai người nhất định phải đến tham gia đám cưới của em nha! "

" Chúng tôi sẽ đi nên làm ơn cô tập trung vào chuyên môn hộ cái! "

" A thật tốt quá, nếu cha mẹ thấy chị dẫn anh rể về nhà, họ sẽ rất vui đấy, em còn muốn giới thiệu về hai người cho những người khác biết nữa đấy! "

" Vậy cô thích mẫu nào? "

Lục Mộng Kỳ tự nhiên đứng dậy làm Lục Kiều Kiều không hiểu gì, chỉ thấy cô ta nở nụ cười nham nhở rồi nói : " Để chị vất vả rồi, em sớm đã đặt thiết kế váy riêng ở Lục thị rồi, đến đây chỉ là để đưa thiệp mời cho chị thôi.

"

" Cô??? "

" Chị nghĩ sao mà tôi lại giao cho công ty đối thủ của Lục thị làm váy cưới cho tôi chứ, đám cưới của tôi với Hàn ca ca là đám cưới thế kỉ, sẽ có rất nhiều người giới thượng lưu lui đến, chiếc váy cưới do chính Lục thị thiết kế ra sẽ giúp tôi trở nên nổi bật! "

Để lại một Lục Kiều Kiều mặt ngơ ngác chưa kịp tiêu hóa, trước khi đi Lục Mộng Kỳ còn ném lại một câu : " À, chị đã hứa là tới rồi nha, đừng có nuốt lời.

Tạm biệt ~ "

" Chuyện là thế đó.

"

" Aiss, chết tiệt, cái con nhỏ láo xược này, dám cả gan lừa chúng ta một vố? " Cố Tiểu Vy bóp chặt lon cafe trên tay.

" Thật không ngờ Lục Mộng Kỳ đó lại lơn lẹo như vậy, đúng là cùng một giuộc với Kha Nhược Vũ, ném công sức của tó xuống thùng rác...!haizz "

" Yên tâm, tó đã có kế hoạch để sử dụng bộ sưu tập mới của cậu rồi.

À mà, cậu thật sự cùng Mộ Tư Thần đến tham dự đám cưới của cô ta à? "

" Ừm.

"

" Khẳng định Lục Mộng Kỳ đó không có ý gì tốt! "

" Dù không biết Lục Mộng Kỳ định làm gì nhưng tó sẽ không để cô ta toại nguyện đâu! ".

Chương 31: Chương 31

Thành phố S được biết tới là thành phố sầm uất, nhộn nhịp bậc nhất.

Mà lý do tại sao lại như vậy, là bởi thành phố S chính là cái nôi tạo ra những bậc kỳ tài, những con sói đầu đàn trong ngành kinh doanh, song song với việc đó, thành phố S còn là điểm hội tụ của rất nhiều tin tức giải trí, drama siêu hot, dành cho những quần chúng thích ăn dưa.

Ví như gần đây, tin tức Kha gia bị phá sản, minh tinh hạng A Kha Nhược Vũ đồng thời là tiểu thư Kha gia một lần cùng ba tên đàn ông vui sướng lăn lộn trên giường, còn bị tung clip cận cảnh lên mạng xã hội, đưa thẳng lên top 1 hotsearch, tin tức đó trực tiếp làm bùng nổ cả cộng đồng mạng.

Độ cộ nhiệt còn chưa giảm nhiệt sau 2 tháng, thì tiếp tục bùng lên tin tức Dương Nhất Hàn cùng Lục Mộng Kỳ tổ chức hôn lễ, nhưng điều đáng chú ý để bàn tán đó là, Lục Kiều Kiều mới thực sự là cô dâu, không biết vì sao lại bị đổi thành Lục Mộng Kỳ, cô em gái ruột.

Nói tóm gọn chính là hai chị em ruột của Lục gia cùng lúc có dây dưa với Dương Nhất Hàn, con trai duy nhất của Dương gia, ba người này có mối quan hệ không rõ ràng, theo lẽ thường đương nhiên sẽ hiểu theo người tới sau là kẻ thứ 3, nói cách khác Lục Mộng Kỳ là người chen chân vào.

Nhưng khổ nỗi Lục Mộng Kỳ sớm nổi tiếng từ nhỏ là cô bé đáng yêu, hiền lành, cơ thể yếu đuối, làm sao lại dám làm chuyện đó, vả lại còn một điều chứng minh Lục Mộng Kỳ chắc chắn không sai, mà thực ra thì cũng không biết ai đã đăng tin tức này, nói rằng Lục Kiều Kiều bên ngoài đã qua đêm với đàn ông và phải kết hôn với người đó, cô đã

phản bội vị hôn phu của mình, vì vậy Lục Mộ Dung Kỳ “ phải ” thay người chị gái hư hỏng kia cứu vớt danh dự cho cả hai bên, chính là một thiên sứ tốt bụng thực thụ, hi sinh hạnh phúc của bản thân để suy nghĩ cho gia tộc.

Như là ta cũng chỉ đồn đoán như vậy, lễ cưới được tổ chức ngày hôm nay sẽ thỏa mãn sự tò mò của mọi người.

Lễ cưới trong nhà thờ được trang trí trang nghiêm, lịch sự bởi toàn dải lụa, hoa, bóng bay màu trắng và hồng nhạt, bên ngoài bài trí đẹp mắt với các bàn tiệc, chính là được trang hoàng giống với đám cưới của các vị công chúa thời xa xưa.

Bên trong phòng thay đồ cách nơi đó không xa, Lục Mộ Dung Kỳ trong bộ váy cô dâu bằng bông dài thướt tha, gương mặt nhỏ xinh đẹp được trang điểm càng trở nên tinh xảo và lộng lẫy hơn, điểm nổi bật thu hút sự chú ý chính là chiếc váy cưới mà Lục Mộ Dung Kỳ đang mặc trên người, cô chắc chắn rằng bản thân sẽ càng làm nên thương hiệu thời trang cho Lục thị, bởi cô chính là người dẫn đầu xu hướng thời trang.

Lục Mộ Dung Kỳ ngồi trước bàn trang điểm, thích thú nhìn bản thân trong gương, từ bé đến giờ cô vẫn luôn là người xinh đẹp nhất, và ngày hôm nay vòng hào quang trên người cô sẽ càng tỏa sáng hơn.

Nhưng điều làm cho Lục Mộ Dung Kỳ càng vui sướng hơn bao giờ hết là sự có mặt của chị gái cô – Lục Kiều Kiều.

Lục Mộ Dung Kỳ cho rằng Lục Kiều Kiều vẫn nhu nhược như xưa, ngây thơ mà đồng ý tới tham dự lễ cưới của cô ta, còn đi cùng với lão chồng già nua, xấu xí kia nữa, đến lúc đó, Lục Mộ Dung Kỳ sẽ tha hồ có đầy đủ lý do để chà đạp Lục Kiều Kiều.

Lục Mộ Dung Kỳ cô được gả cho người chồng đẹp trai, giàu có, nổi tiếng trong ngành kinh doanh, còn Lục Kiều Kiều tuy cũng được gả cho người giàu có, nhưng cũng chỉ là lão già béo mập, hói đầu thôi, đây chính là sự khác biệt của hai người.

Đúng như lời Lục Kiều Kiều nói, thật không biết Lục Mộ Dung Kỳ lấy đâu ra tự tin chiến thắng khi mà những gì cô ta có được trong tay lại là thứ

cướp được từ Lục Kiều Kiều.

Lục mộng Kỳ đang vui vẻ ngân nga một đoạn ca khúc thì Dương Nhất Hàn tiến vào trong : “ Vợ của anh, hôm nay em thật xinh đẹp! ”

“ Đáng ghét, còn chưa làm đám cưới, anh gọi ai là vợ? ” Lục Mộng Kỳ đánh nhẹ vào người Dương Nhất Hàn, nhưng càng khiến hắn ta nổi lên hứng thú, hắn ta tiến đến ôm chặt lấy Lục Mộng Kỳ cười ranh mãnh : “ Đã làm với anh thì là người của anh rồi! ”

“ Không biết xấu hổ.

À, hôm nay chị Kiều Kiều cũng sẽ đến tham dự chúc mừng chúng ta a ~”

Nghe đến cái tên Lục Kiều Kiều, Dương Nhất Hàn đâm ra tỏ ra chán ghét : “ Sao cô ta cũng tới? Không lẽ còn muốn bám theo anh? ”

“ Dù sao cũng là chị gái em, cũng nên mời chị ấy tới chứ, chị ấy còn nói sẽ đưa cả anh rể đi cùng nữa, em tha thiết nóng lòng nha, suốt 3 tháng không gặp rồi mà, cả cha mẹ cũng rất nhớ chị ấy.

”

“ Được, anh cứ tò mò không biết chồng mới của cô ta thế nào, phải chứng kiến cô ta sống khổ sở bên ngoài chứ.

”

Lần trước để bản thân bị Lục Kiều Kiều lăng nhục, hắn vẫn còn tức, bây giờ có cơ hội lật lại, càng phải moi hết mọi thứ.

Trong khi cặp đôi tra nam tiện nữ đó còn cảm thấy hả hê trong lòng thì bên phía Lục Kiều Kiều, cô vẫn còn nhả nhả thưởng thức tách café đón chào nắng sớm, mặc dù là người và cảnh có chút không thích hợp.

Uống café với tâm trạng thoải mái, trước mặt là rừng cây hoang vu, trơ trọi, đằng sau là tòa biệt thự âm u, tối tăm, đúng là chỉ có Lục Kiều Kiều mới khác người như vậy.

“ Em không chuẩn bị để đi à? ”

“ Không cần gấp, đến muộn một chút cũng không sao.

Dù sao thì tôi cũng chẳng hứng thú với mấy nơi vô bổ như vậy đâu.

”

Lục Kiều Kiều đã từng mong được thấy Lục Mộng Kỳ khoác lên bộ váy cưới và tiến vào lễ đường, đúng là suy nghĩ ngu ngốc, giờ thì sắp được trông thấy rồi nhưng trong lòng lại chẳng có cảm xúc gì.

Nhưng cô cũng là phải cảm ơn Lục Mộng Kỳ, nhờ cô ta mà cô không rước về một “túi rác”.

Lục Mộng Kỳ gian xảo nhưng cũng thật ngây thơ, Dương Nhất Hàn là tên tra nam đều cáng, đã phản bội một lần, chắc chắn sẽ có lần thứ hai rồi thêm nhiều lần khác nữa, với người đàn ông tham lam như hắn ta, không yêu ai nhiều hơn ngoài bản thân hắn ta đâu, rồi Lục Mộng Kỳ cũng sớm bị vứt bỏ thôi..

Chương 32: Chương 32

Cuối cùng cũng tới giờ cử hành hôn lễ, Lục Hải dắt tay Lục Mộng Kỳ tiến vào lễ đường, ông đứng thẳng phải từng bước hiên ngang lướt qua mọi ánh nhìn, tự mình cũng thấy kiêu ngạo khi đưa con gái bảo bối ông ta yêu quý được gả vào hào môn.

Không chỉ Lục Hải, Lục Chu Mẫn ngồi phía trên quay ra nhìn cũng không khỏi tự hào.

Tiến vào lễ đường, Lục Mộng Kỳ tự tin ưỡn ngực, cô ta giờ phút này chính là người kiêu kì nhất, được mọi ánh mắt nhìn lên, trong lòng không khỏi reo hò mà hướng đôi mắt trong veo tới Dương Nhất Hàn. Âm nhạc cất lên trầm bổng, nhẹ nhàng, từng bước chân của hai người tiến vào theo nhịp chậm rãi.

Qua tấm voan trắng che trước mặt Lục Mộng Kỳ, người ngoài vẫn là thấy rõ được vẻ mặt tươi như hoa của cô ta, ánh mắt cong lại thành vầng trăng khuyết, gò má ửng hồng phơn phớt.

Đây có thật sự là biểu cảm của người phải chịu gả thay nên có không nữa.

Đứng trước toàn thể mọi người, cha xứ đọc lời tuyên thệ, sau đó Dương Nhất Hàn quỳ xuống trước Lục Mộng Kỳ, đeo cho cô ta một chiếc nhẫn, đó là chiếc nhẫn gắn kim cương 35 carat trị giá khoảng 10 triệu USD.

Nhìn thấy chiếc nhẫn nằm cố định trên ngón áp út của mình, Lục Mộng Kỳ không khỏi cảm thấy tim mình đập mạnh.

Cuối cùng hai người trao nhau một nụ hôn nồng thắm trước những

lời chúc phúc nồng nhiệt của toàn thể khách quan tới tham dự. Khởi phải nói, Lục Mộng Kỳ chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất ngày hôm nay, cô ta đưa mắt nhìn xuống dưới, chầm chậm nghĩ tới khuôn mặt ghen ghét của Lục Kiều Kiều, không dấu nổi sự thỏa mãn, nhưng có điều phải để Lục Mộng Kỳ thất vọng rồi.

Dù có nhìn vòng quanh thêm chục lần nữa, vẫn không thấy được gương mặt của Lục Kiều Kiều ở đâu cả.

Không lẽ vì thất vọng quá nên là rời đi trước rồi? Như vậy đâu có được, cô ta còn chưa có phúc phần xem mặt anh rể nữa cơ mà, nếu kết thúc như vậy thì quá chán rồi, cũng không như kế hoạch ban đầu của cô ta nha.

Còn khả năng khác là Lục Kiều Kiều chưa đến, vậy thì không được chứng kiến cảnh vừa rồi, quá lãng phí, quá lãng phí, Lục Mộng Kỳ cô đã phải dày công chuẩn bị bao lâu chứ.

Mãi cho tới lúc việc cử hành hôn lễ kết thúc, bữa tiệc giao lưu cũng khai tiệc, mà Lục Mộng Kỳ vẫn chưa định hình được vị trí của Lục Kiều Kiều đang ở đâu.

Hay là cô ta rén, không dám đến, hay là cô ta đang ở nhà khóc lóc thất vọng.

Trong đầu Lục Mộng Kỳ cũng chỉ toàn suy nghĩ buồn bực mà suy nghĩ tới chuyện đó, vậy mà Lục Kiều Kiều lại nuốt lời không tới, đúng là làm tức chết cô ta rồi.

Lục Mộng Kỳ đành đem theo tâm trạng khó chịu đi tiếp đãi các vị khách quan trọng, thấy vẻ mặt vài phần cau có của cô ta, Dương Nhất Hàn cũng để ý mà mấy lần hỏi han, nhưng gắng hỏi cô ta cũng chỉ trả lời qua loa nói không có gì, nên sau đó hắn cũng mặc kệ luôn. Xế chiều, không gian có chút yên tĩnh.

Ánh sáng hoàng hôn từ phía ngoài hắt vào bên trong phòng qua

những nhành cây trơ trụi, tạo thành những chỗ sáng tối.
Bước ra từ nhà tắm là thân hình của một người thiếu nữ xinh đẹp,
Lục Kiều Kiều mặc một chiếc váy màu đen ôm sát cơ thể làm nổi bật
lên đường cong quyến rũ.

Thời tiết Thành phố đã bắt đầu sang thu nên không khí cũng mát mẻ
dễ chịu hơn hẳn đối với cô thì một ngày mệt mỏi đã trôi qua, được
hòa mình vào làn nước cùng không gian nhà tắm quen thuộc cũng
làm tinh thần con người ta thư thái đến lạ, những mệt nhọc trong
ngày đều được tan biến.

Đôi chân trần trắng nõn bước trên nền đá vân gỗ, vài giọt nước được
rơi xuống nền từ tóc cô.

Lục Kiều Kiều đi bật đèn phòng lại giường rồi ngồi xuống, chiếc nệm
vì có lực tác dụng lên cũng lún nhẹ.

Bởi vì đến tối, bữa tiệc mới diễn ra cao trào nên cô giờ mới chuẩn bị,
liếc nhìn qua trên bàn, một chiếc hộp sẫm màu đã thu hút cô, Lục
Kiều Kiều tò mò mở ra, bên trong là một sợi dây chuyền kim cương,
sáng đến chói mắt, khẳng định là Mộ Tư Thần chuẩn bị cho cô rồi.

Nhìn lại vùng cổ trống trơn của mình, cảm thấy Mộ Tư Thần thật chu
đáo, rất biết cách chọn trang sức phù hợp với trang phục cô mặc trên
người.

Trong lúc Lục Kiều Kiều đang chật vật xoay sở không biết đeo chiếc
vòng lên thế nào thì một cánh tay vòng qua giúp cô.

Phản chiếu qua gương là bộ mặt nghiêm túc của Mộ Tư Thần đang
giúp Lục Kiều Kiều đeo dây chuyền.

" Cảm ơn anh.

"

" Em thích không? "

" Có, tôi rất thích, nhưng chắc nó rất đắt, tôi cũng không đeo thường
xuyên, lãng phí.

"

" Không đắt, những thứ dành cho em đều không phí.

Em hôm nay rất xinh đẹp! "

" Haha, cảm ơn anh.

Anh mặc vest trông cũng rất bảnh.

"

Mộ Tư Thần thường ngày chỉ mặc áo somi, hôm nay khoác lên mình bộ vest, trông càng nam tính, chẳng chặc.

" Chúng ta đi thôi! "

" Được.

"

Mấy phút sau, chiếc xe dừng lại ở bãi đỗ, Lục Kiều Kiều mở cửa xe xuống trước, : " Anh đi đỗ xe đi, tôi vào trong chờ anh! "

" Được.

" Mộ Tư Thần liền tìm một chỗ trống đáng xe vào.

Còn Lục Kiều Kiều, có nhẹ nhàng tiến vào trong hội trường, nơi diễn đang ra bữa tiệc.

Vừa trông thấy cô, Lục Mộng Kỳ mừng rỡ xách váy chạy đến, ngó quanh Lục Kiều Kiều mấy vòng rồi hỏi : " Chị, anh về đâu? "

" Chị gái cô đến mà cô không mong, mong anh về làm gì? Anh ấy đang tìm chỗ đỗ xe, lát nữa mới vào! "

" Ài, tại em trông ngóng lâu quá thôi, sao giờ chị mới tới? Đã qua lễ cử hành từ rất lâu rồi.

"

" Tôi còn phải trang điểm và chuẩn bị phục trang nữa chứ, làm sao mà tới nhanh được.

"

Nghe cô nói, Lục Mộng Kỳ lúc này mới để ý nha, gương mặt Lục Kiều Kiều thực xinh đẹp, không có trang điểm đậm, chỉ tùy ý vẽ vài đường cơ bản lên mặt, mắt phượng mày ngài, đôi môi căng mọng hồng hào, mặc trên mình bộ váy body ôm sát cơ thể, đường cong quyến rũ được phô ra một cách hoàn hảo, chính là toát ra khí thế hoàn toàn lấn át được Lục Mộng Kỳ cô.

Còn có chiếc dây chuyền trên cổ Lục Kiều Kiều làm cô chú ý suốt từ nãy, nó quá tinh xảo đi, chắc chắn không phải đồ giả.

Lục Mộng Kỳ cắn môi, cô ta mới là nhân vật chính, vì sao Lục Kiều Kiều còn cố trang bị xinh đẹp làm gì.

"À....!em, em dẫn chị tới chỗ cha mẹ....!"

"Được."

"

Lục Kiều Kiều điềm tĩnh đi theo sau Lục Mộng Kỳ, cũng không biết đã chú ý bao nhiêu ánh nhìn tò mò của mấy tên công tử.

họ cứ ngỡ nhân vật chính hôm nay đã quá rực rỡ rồi, ai ngờ từ đâu lại có thêm một thiên thần thể này, vài ba người tự động vuốt lại tóc, chỉnh lại cà vạt, huýt sáo như thể mời gọi cô.

Nhưng Lục Kiều Kiều căn bản chẳng thèm liếc nhìn một cái, từng bước vẫn theo chân Lục Mộng Kỳ.

"Cha, mẹ, chị Kiều Kiều tới rồi."

"

Nhìn hai người trước mặt, Lục Kiều Kiều cũng chỉ gật nhẹ một cái, không nói gì thêm.

"Nhìn thấy cha mẹ mà không biết mở mồm ra chào à? Mà càng ngày càng không có giáo dục."

"

"Lục tổng, tôi nhớ chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi, với lại hôm nay cũng là ngày trọng đại của con gái ông, đừng làm gì để tự

khiến bản thân mất mặt.

"

" Màyyy? " "

" Cha, cha đừng tức giận, hôm nay không được! "

Bên phía Dương Nhất Hàn, hắn ta hồi nãy đang trao đổi vui vẻ cùng đám công tử, ánh mắt cũng sớm đánh lên người Lục Kiều Kiều rồi.

Mới đầu còn tò mò không biết là ai, tự hỏi Lục Mộng Kỳ còn có người bạn xinh đẹp như tiên nữ giáng trần như kia, sau nhìn thấy cô ta dẫn Lục Kiều Kiều tới chỗ Lục Hải và Lục Chu Mẫn, hắn ta mới sực người ra, đó lại là Lục Kiều Kiều? Lục Kiều Kiều ba tháng trước và Lục Kiều Kiều ngày hôm nay như thể hai người hoàn toàn khác nhau, Lục Kiều Kiều bây giờ xinh đẹp, khí chất, hoàn toàn làm lu mờ Lục Mộng Kỳ đứng bên cạnh.

Chỉ mới ba tháng không gặp, một người liền thay đổi lớn như vậy sao?

Dương Nhất Hàn vẫn là không chiến thắng nổi máu sục sôi trong lòng, cũng đánh người về hướng 4 người Lục gia mà tiến tới.

" Lục Kiều Kiều? "

Lục Kiều Kiều nghe lại giọng nói quen thuộc, vẫn thấy kinh tởm như trước, từ từ quay đầu lại.

Phút chốc, Dương Nhất Hàn thất thần đứng người.

Ánh mắt cô lơ đãng, phấn má hồng nhạt tạo hiệu ứng say khướt, chính là làm thức tỉnh con mãnh thú thèm khát trong lòng mấy tên đàn ông như hắn.

Thấy biểu hiện của Dương Nhất Hàn, Lục Mộng Kỳ cảm thấy không đúng, cô ta liền đi tới khoát tay hắn : " Kìa Hàn ca ca, giờ anh đã là chồng của em, cũng nên gọi chị ấy một tiếng chị dâu, sao mà lại trực tiếp gọi tên chị ấy như vậy? "

Dương Nhất Hàn bị giọng nói của Lục Mộng Kỳ làm cho hồi thần, mới ậm ừ vài tiếng.

Lục Kiều Kiều tặng bọn họ một cái cười xã giao : " Không dám nhận, tôi cũng không còn là người Lục gia, đừng tỏ ra thân thiết chi cho mệt.

"

" Ô mô, em quên mất, chị cũng là vợ của người ta rồi mà nhĩ.....!"
Đương nhiên lời nói của Lục Mộng Kỳ không phải không có hàm ý.

Mục đích là đánh cho Dương Nhất Hàn tỉnh ra về lại hiện thực, nói thẳng ra chị ta đã ngủ với người đàn ông khác, anh còn mơ tưởng làm cái quái gì?

Độc được ý vị của Lục Mộng Kỳ, Lục Kiều Kiều cười chê nha, tên Dương Nhất Hàn đó phản bội cô mà bây giờ lại tơ tưởng đến cô ư, đúng là chuyện nực cười.

" Phải rồi, Lục Mộng Kỳ nói con có dẫn cả chồng theo, vậy ông ta đâu? " Lục Chu Mẫn ngó quanh.

" Anh ấy đi đỗ xe, lát vào.

".

Chương 33: Chương 33

" Khụ, thời gian qua sống thế nào? "

Lục Hải đây là đang quan tâm cô? Suốt 3 tháng qua, đến một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi, cô suýt bị đâm chết nằm liệt trong bệnh viện, ông ta đến một lời hỏi thăm, đến một lần vào nhìn cô một cái cũng không có.

Bây giờ lấy tư cách gì để quan tâm cô?

Lục Kiều Kiều cười nửa miệng : " Tôi sống rất tốt, cũng nhờ Lục tổng tìm cho tôi một người đàn ông tốt giàu có nên tôi cũng không phải lo lắng về chuyện cơm áo gạo tiền! "

" Như vậy thật tốt quá nhỉ cha, mẹ? Có người lo cho chị rồi thì em cũng yên tâm, thật tốt khi chị lấy được một người chồng tốt.

"

Ừ thì người chồng tốt mà Lục Mộng Kỳ nói, chẳng phải chính là do Lục Mộng Kỳ đã đẩy cho cô sao, giờ lại còn giả vờ thánh mẫu nhân từ, như thể quan tâm cô lắm vậy.

" Đúng vậy, tôi cảm thấy bản thân thật tốt phước mới được cô nhường cho.

" Lục Kiều Kiều he hé mắt qua Dương Nhất Hàn, quả nhiên hắn ta nghi ngờ rồi, còn Lục Mộng Kỳ vẫn là đáng vẻ bình tĩnh : " Haha, chị, chị thật biết đùa, em còn chưa từng gặp anh rể một lần nào, chuyện nhường gì đó mà chị bảo, lấy đâu ra! "

" Mọi người cứ nói chuyện mãi về người anh rể đó, có gì đặc biệt sao? " Dương Nhất Hàn cũng tham gia vào cuộc trò chuyện.

" À, thực ra cha mẹ với cả em cũng chưa từng nhìn qua anh ấy, cơ may anh ấy giúp đỡ nhà em, chỉ có thư ký của anh ấy tới trò chuyện

cùng cha em, nghe thư kí đó nói, anh ấy tuy đã có tuổi rồi nhưng cũng gọi là giàu có, vì để trả ơn mà chị gái em đã đồng ý gả đi.

"

Lục Kiều Kiều giờ mới hiểu ra vì sao một nhà ba người Lục gia này cứ cho là Mộ Tư Thần là lão già xấu xí rồi, hóa ra nguồn cơn mọi chuyện đều từ cái miệng người thư kí này, nếu Mộ Tư Thần biết thư kí ăn rồi báo, chắc chắn không bỏ qua cho anh ta.

" Em nghe nói ông ta hình như cũng tầm 50 60 tuổi, có phải không chị? "

" Cái gì? Vậy cũng đáng tuổi cha mẹ rồi còn gì, Lục Kiều Kiều, cô cũng chơi lớn thật đấy.

"

Lục Mộng Kỳ với Dương Nhất Hàn đúng là cặp đôi bài trùng, kẻ xướng người họa.

Lục Kiều Kiều thầm than trong lòng, biết vậy cô cứ chờ Mộ Tư Thần rồi cùng tiến vào, không biết anh đỗ xe tận đâu mà lâu thế.

Sau đó, từ bên ngoài, một thân ảnh cao lớn bước tới, người mặc vest đen, tóc vuốt lên gọn gàng, gương mặt góc cạnh, ngũ quan hoàn hảo tỷ lệ vàng, đúng là vẻ đẹp chết người.

Mộ Tư Thần mặt lạnh như băng chậm chậm đi tới.

" Ô, ô, mau nhìn kia, người đàn ông kia đẹp trai quá! Là minh tinh sao? "

" Từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ tôi chưa từng thấy người nào đẹp trai như vậy! "

" Lúc trước nói Dương Nhất Hàn là người đẹp trai nhất trong lòng, giờ tôi xin phép tự vả miệng.

"

Đều là những lời ca thán của các cô tiểu thư danh môn chạc tuổi Lục Mộng Kỳ.

Không khí như bùng nổ khi Mộ Tư Thần xuất hiện, giống như một idol được tung hô giữa một hậu cung toàn fan cuồng.

Mộ Tư Thần sai đôi chân dài bước tới bên Lục Kiều Kiều, vòng tay qua ôm eo cô : " Em đợi có lâu không? "

" Một chút.

"

" Xin lỗi, xe gặp chút trục trặc, anh liền đổi xe mới.

"

Lục Mộng Kỳ ánh mắt nhìn thẳng Mộ Tư Thần, nhìn đến ngây ngốc, người đàn ông cường thế này là ai, cô ta trước giờ nhìn qua rất nhiều đàn ông nhưng chưa bao giờ nhìn thấy anh, nếu đã gặp qua người nào bá khí như anh, tuyệt đối khắc cốt ghi tâm, không thể nào quên.

Hồi trước mới gặp qua Dương Nhất Hàn, cô ta liền chọn trúng hần, cho rằng hần là phiên bản tốt nhất rồi, nhưng đến hôm nay, ngay khoảnh khắc này, người đàn ông trước mặt rõ ràng hoàn hảo hơn, thậm chí Dương Nhất Hàn còn không bằng một phần mười.

Và tại sao người đàn ông này lại tỏ ra quen biết với Lục Kiều Kiều? Hai người còn thân thiết tới mức như vậy, trong lòng Lục Mộng Kỳ đã sớm nhen nhóm sự đố kỵ.

" Chị, chị.....!đây là ai? " Lục Mộng Kỳ không giấu nổi biểu tình tò mò trên mặt.

Thậm chí còn làm Dương Nhất Hàn đứng bên cạnh còn phải thấy nghi ngờ.

" Thì là người đàn ông em mong chờ nhất đó! Anh rể của em.

"

" Tôi là Mộ Tư Thần.

"

Cả ba người Lục gia và Dương Nhất Hàn đi hết bất ngờ này sang bất ngờ khác.

Đầu tiên là việc làm sao từ một lão già xấu xí, lại trở thành một chàng trai trưởng thành, lịch lãm như vậy.

Sau đó, lại nghe thấy anh ta giới thiệu tên là Mộ Tur Thần? Mộ Tur Thần, là Mộ Tur Thần, chính là con quỷ hút máu trong truyền thuyết? Nghe đồn chỉ cần một cái búng tay của anh ta, công ty bị nhìn chúng liền biết mất sau một đêm, theo điều tra, Kha thị bị phá sản cũng là do Mộ Tur Thần chỉ thị, một con quỷ đáng sợ thực thụ.

Chỉ là anh ta chưa bao giờ xuất hiện mà chỉ thấy thuộc hạ đứng ra thay mặt.

Không ngờ tới người trước mặt lại là Mộ Tur Thần? Mộ Tur Thần còn trở thành chồng của Lục Kiều Kiều? Nhận được tin tức này, Lục Mộng Kỳ sốc đến tận óc.

Cả hội trường nhanh chóng bùng nổ, rì rầm, xôn xao to nhỏ, có người còn thuận tiện chụp lại khoảnh khắc thú vị này.

" Mộ Tur Thần, thật sự là Mộ Tur Thần đó sao? "

" Nghi ngờ tôi? " Mộ Tur Thần nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo quét qua.

" Không, không tuyệt đối không! " Lục hải run rẩy, khí thế áp bức người như vậy, không thể sai được.

" Giới thiệu với anh, đây là Lục tổng, Lục phu nhân, con gái họ Lục Mộng Kỳ, kia là chồng cô ấy Dương Nhất Hàn.

"

" Hầy con bé này, cứ như người xa lạ vậy đấy, chúng ta là gia đình mà.

" Lục Chu Mẫn cười vui vẻ đi tới nắm tay Lục Kiều Kiều.

Nếu thật sự đây là Mộ Tur Thần, Mộ Tur Thần là con rể Lục gia, tin tức này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ làm bùng nổ giới truyền thông.

Lần này Lục gia bọn họ đúng là lời lớn rồi.

Đứa con gái mà họ luôn cho là vô tích sự, chẳng giúp được việc gì, vậy mà lại gả được cho một người cường đại thế này, Lục gia bọn họ đúng là nở mày nở mặt với bên ngoài.

" Hình như Lục phu nhân đã quên, chúng ta đã cắt đứt quan hệ từ 4 tháng trước rồi, bây giờ chúng ta chỉ là người đứng, mong phu nhân đừng tỏ ra thân thiết như vậy! " Lục Kiều Kiều gạt tay Lục Chu Mẫn ra.

" Cái con bé này, nói gì vậy hả? "

Mộ Tư Thần kéo Lục Kiều Kiều về phía mình, giọng nói trầm thấp không kiên nhẫn : " Vợ tôi đã nói không quen mấy người, muốn sang bắt quàng làm họ? "

Chứng kiến toàn bộ, Lục Mộng Kỳ tức muốn nổ phổi, vậy mà lại ném cho Lục Kiều Kiều cơ hội quý giá như thế.

Chết tiệt, nếu ngay từ đầu bọn họ nói là người của Mộ Tư Thần thì cô ta cũng đâu phải thoái vị mà đổ cho Lục Kiều Kiều chứ, để bây giờ phải gả cho tên Dương Nhất Hàn kém cỏi này, làm sao mà Lục Kiều Kiều lại luôn may mắn như thế, nếu biết trước người đàn ông đó là Mộ Tư Thần, Lục Mộng Kỳ cô nhất quyết nắm chặt, không để tụt tay, vậy mà lại để vụt cơ hội tốt như vậy.

Lại nhìn qua Dương Nhất Hàn, cô ta càng thấy không thuận mắt. Đố kị, ghen ghét, căm hận, tất cả cảm xúc tiêu cực đang chạy dọc cơ thể Lục Mộng Kỳ như muốn bóp nghẹt hơi thở cô ta, Lục Mộng Kỳ đột nhiên khụy người xuống, thở dốc.

Cả Lục Hải, Lục Chu Mẫn và Dương Nhất Hàn đều lo lắng vây lấy cô ta hỏi thăm, nhưng là tâm trí Lục Mộng Kỳ đã đặt hết lên người Mộ Tư Thần, cô ta len lén nhìn thử xem phản ứng của anh.

Ấy thế mà gương mặt vẫn một biểu cảm, lạnh đến thấu xương, ánh mắt không thêm bố thí cho cô ta một cái mà từ đầu đến cuối vẫn chăm chăm vào Lục Kiều Kiều, thế quái nào khi nhìn Lục Kiều Kiều, chân mày Mộ Tư Thần liền giãn nở ra, rõ ràng là ánh mắt tỏ ra yêu

chiều.

Tại sao, tại sao khi nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn, diễm đạm, đáng yêu như cô mà anh ta lại không cảm thấy xót thương, mà dành hết sự chú ý qua Lục Kiều Kiều?

Cầm ghét Lục Kiều Kiều đến tận xương tủy, nhưng Lục Mộng Kỳ không biểu hiện ra, cô ta vẫn quỳ rạp trên nền đất, những giọt nước trong veo bắt đầu rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp, Lục Mộng Kỳ khóc sụt sùi, như một chú thỏ nhỏ đáng thương cần được bảo vệ : " Hức, Mộ Tư Thần, đột nhiên em thấy khó chịu quá! " Lục Mộng Kỳ từ chối sự giúp đỡ của Dương Nhất Hàn nhưng lại quay qua cầu cứu Mộ Tư Thần.

Lục Kiều Kiều cảm thấy thật kì diệu.

" Chúng ta về thôi.

" Mộ Tư Thần trực tiếp ngó lơ Lục Mộng Kỳ, nhìn người mình siết chặt trong lòng, đáy mắt Mộ Tư Thần trùng xuống.

" Nếu Lục tiểu thư cảm thấy không khỏe thì tiệc cũng nên tàn rồi nhỉ? Chúng tôi đi trước nhé! "

Lục Mộng Kỳ chấn kinh nhìn đăm đăm vào Mộ Tư Thần như muốn xuyên thấu qua anh, mãi cho đến khi hình bóng hai người khuất hẳn, Mộ Tư Thần cũng không thèm liếc cô ta một cái.

Từ trước giờ chỉ cần cô bày ra dáng vẻ này, 100% không có ai là không ngủi lòng mà chạy ngay tới bên cạnh cô, thế nào Mộ Tư Thần lại tuyệt tình đến mức một cái ánh mắt cũng không thèm nhìn một cái.

Lục Mộng Kỳ phẫn nộ, siết chặt tay thành nắm đấm, chỉ hận không thể gào lên ngay lúc này.

Còn Dương Nhất Hàn bên cạnh thì vẫn lo lắng hỏi han : " Kỳ Kỳ, em có sao không, chúng ta về nghỉ nhé, hay là anh đưa em tới bệnh viện? "

Lục Mộng Kỳ rất muốn đẩy tên kém cỏi này ra nhưng trước ánh mắt

của bao nhiêu người, cô ta chỉ có thể đè nén xuống mà gật nhẹ một cái.

Sau đó bữa tiệc cũng kết thúc, nhà ba người Lục gia với Dương Nhất Hàn trở về với tâm trạng còn chưa hết sốc.

Trên đường trở về, Lục Kiều Kiều cứ cười khúc khích không ngớt, khẳng định là thấy vẻ mặt ba người Lục gia vừa rồi cô thấy rất hả dạ.

Đúng kiểu khinh thường người khác và cái kết.

" Mộ Tư Thần, hồi nãy anh tuyệt ghê đó, vậy mà từ chối được Lục Mộng Kỳ, anh có thấy vẻ mặt tức giận của cô ta không, đúng y như dự đoán của tôi mà! "

" Không thấy, tôi chỉ nhìn em.

"

" Thú vị như vậy mà anh không thấy à, tiếc lắm nha.

Mà cả cách hành xử của cha mẹ tôi nữa, thay đổi 180°, khác hẳn so với lúc trước.

"

" Họ đối xử không tốt với em? "

" Không hẳn, chỉ là trước họ coi tôi như không khí, giờ biết tôi là vợ của Mộ Tư Thần, lại đâm ra giả thân thiết, nực cười thật.

"

" Về sau không cần họ, bởi vì em đã có tôi rồi! "

" Haha, anh đừng nói mấy lời thả thính kiểu đó, nó không hợp với gương mặt nghiêm túc của anh đâu.

"

"! "

Chương 34: Chương 34

Ngày mới lại bắt đầu, thành phố được dịp thay một lớp áo mới.

Nhưng đối với thành phố S, không bao giờ có chuyện sóng yên biển lặng dù chỉ một ngày.

Trên mạng xã hội, tin tức bùng nổ, không phải tiếp tục bàn tán về lễ kết hôn của Lục Mộng Kỳ với Dương Nhất Hàn nữa, mà quần chúng chuyển hướng dư luận sang sự có mặt của Mộ Tư Thần, hơn nữa điều chấn kinh hơn, đó là vợ của Mộ Tư Thần lại là Lục Kiều Kiều, đại tiểu thư Lục gia, người được cho là thoát hôn với Dương Nhất Hàn để đi theo nhân tình bên ngoài.

Chuyện này đúng là không thể lường trước được.

Cầm điện thoại trên tay, bàn tay Lục Mộng Kỳ run run, cô ta đập thẳng chiếc điện thoại xuống nền, vỡ tan tành, giờ chỉ còn là đồng sắt vụn nằm rải rác trên nền sàn lạnh lẽo : " Chết tiệt, chết tiệt, không thể nào, không thể nào! "

Lục Chu Mẫn từ bên ngoài nghe thấy tiếng hét của Lục Mộng Kỳ vọng ra, bà lo lắng chạy vào : " Kỳ Kỳ, con sao vậy, mẹ nghe thấy tiếng động từ bên ngoài.

"

Lục Mộng Kỳ khôi phục dáng vẻ điềm đạm vốn có : " Huhu, mẹ ới, con có gì không tốt mà Mộ Tư Thần lại không chú ý đến con chứ.

"

Lục Chu Mẫn vội bịt miệng Lục Mộng Kỳ rồi ngó xung quanh, không thấy ai, bà mới an tâm thở phào : " Kỳ Kỳ, con nói gì vậy, bây giờ con đã là vợ Dương Nhất Hàn, thiếu phu nhân Dương gia, làm sao lại nói

ra những lời như vậy được, để người ngoài nghe thấy thì chết.

Tại sao con còn muốn Mộ Tư Thần chú ý đến? "

" Mẹ, còn không phải con thay Lục Kiều Kiều giả cho Dương Nhất Hàn ư, chứ từ lâu con đã thầm mến mộ Mộ Tư Thần rồi, con thực sự rất thích hẳn, vì sao ban đầu hẳn lại không để lộ thân phận của mình ra chứ, nếu biết đó không phải lão già mà là Mộ Tư Thần, con tuyệt đối không từ chối! Làm sao có thể nhường cho Lục Kiều Kiều cơ hội tốt như vậy! " Lục Mộng Kỳ khóc lóc than trách.

" Nhưng Dương Nhất Hàn cũng tốt mà, đẹp trai, thiếu gia nhà tài phiệt, còn có tài kinh doanh, nó cũng yêu thương, chiều chuộng con, đến như vậy rồi mà con vẫn còn chưa hài lòng sao? "

" Trời ơi, mẹ không có hiểu đâu, Dương Nhất Hàn một phần cũng không thể sánh được với Mộ Tư Thần, dù sao con vẫn thích Mộ Tư Thần, mẹ phải nghĩ cách cho con! "

" Vậy còn Dương Nhất Hàn ? "

" Anh ta là hôn phu từng theo đuổi Lục Kiều Kiều mà, đẩy anh ta lại cho Lục Kiều Kiều, mẹ tìm cách tạo cơ hội để con được ở bên cạnh Mộ Tư Thần thật nhiều, có như vậy Mộ Tư Thần mới sinh ra cảm giác hứng thú với con.

"

" Không được, chuyện đó không đơn giản, nó còn ảnh hưởng tới danh dự gia tộc.

"

" Mẹ!!! Chẳng lẽ mẹ muốn con gái mẹ tức đến bệnh chết trên giường luôn à? Đi mà mẹ, nghĩ cách giúp con, gọi Lục Kiều Kiều mang theo Mộ Tư Thần về đây chơi nhiều hơn, con muốn gần gũi với anh ấy hơn, con xinh đẹp, đáng yêu hơn Lục Kiều Kiều, nhìn thấy dáng vẻ của con Mộ Tư Thần không lẽ nhắm mắt làm ngơ.

Nếu Mộ Tư Thần trở thành chồng con, làm con rể của Lục gia, chẳng phải danh tiếng và địa vị sẽ càng được nâng cao hơn sao? "

Lục Chu Mẫn nghĩ nghĩ, cho rằng Lục Mộng Kỳ nói không hề sai, nó

rất có lợi, vả lại, hạnh phúc con gái bà vẫn là quan trọng nhất, chỉ cần Lục Mộng Kỳ muốn, bà sẽ giúp con gái bà dành về.

Lục Chu Mẫn kết cục vẫn là thỏa hiệp.

Nhìn thấy con gái đáng thương thế này, Lục Chu Mẫn cảm thấy ngùi lòng, chứ bà không sao nở từ chối.

"Được, mẹ hiểu rồi, mẹ sẽ gọi Lục Kiều Kiều về đây thường xuyên rồi tìm cách tách hai đứa nó ra, con nhân lúc đó tiếp cận Mộ Tư Thần, sau đó mẹ sẽ nói lại cho cha con sau! "

Nghe thấy lời nói chắc như đinh đóng cột của Lục Chu Mẫn, Lục Mộng Kỳ thỏa mãn, vui sướng nhảy cẫng lên nhào tới ôm bà.

cô ta sau đó còn nở một nụ cười rất quý dị.

Lục Mộng Kỳ không tin, với các chiêu trò của mình, cô ta không tin không làm lung lay được trái tim Mộ Tư Thần.

Trong lúc Lục Mộng Kỳ đang náo loạn phía bên kia, báo đài truyền thông đưa tin ầm ỹ, cộng đồng mạng lan truyền bùng nổ, ngược lại với không khí nhộn nhịp ấy, Mộ Tư Thần vẫn đang ngồi ngắm Lục Kiều Kiều an tĩnh trong giấc ngủ, một tay anh lướt điện thoại, một tay chậm rãi vuốt ve mái tóc thẳng mượt của cô, mặt anh bình thản.

Lục Kiều Kiều bình thường trông nghiêm túc, trưởng thành, nhưng đáng vẻ khi ngủ ngược lại đáng yêu, khuôn ngực phập phồng, nhẹ nhàng hít thở, hệt như chú mèo ngoan ngoãn.

Đến giờ cô vẫn ngủ là bởi tối hôm qua lại thức để thiết kế trang phục, không biết vì sao cứ nhớ đến gương mặt tức giận của Lục Mộng Kỳ, đầu óc cô triệt để trực trào ý tưởng, muôn hình vạn trạng, thế là Lục Kiều Kiều bắt tay vào công việc để không lỡ mất cơ hội tốt.

Thành ra Lục Kiều Kiều gục luôn xuống bàn lúc nào không hay.

Vừa hay Mộ Tư Thần bước vào, trông thấy đáng vẻ vật vờ của Lục Kiều Kiều thì không nhìn được bế thốc cô lên đặt xuống giường, anh

" tiện thể tạm trú " tại đó luôn.

Để Lục Kiều Kiều gối đầu lên đùi mình, Mộ Tư Thần đem theo tâm trạng thư thái mà làm việc hết công suất xuyên cả đêm.
Sáng ra thấy cô ngủ rất ngon, không nở đánh thức nên cũng ngồi yên tại đó, không dám động dậy.

Khung cảnh hai người hài hòa đến lạ.

Và tiếng gõ cửa tiếp sau đã phá tan đi bầu không khí tuyệt vời đó : "
Cậu chủ, Kiều Kiều, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, hai người đã dậy chưa? "

" Tôi biết rồi, tôi ra ngay.

" Mộ Tư Thần từ từ nâng đầu Lục Kiều Kiều lên, không may làm cô tỉnh dậy : " Ưm ~ "

" Tôi làm em tỉnh? "

" À không, tôi quen giấc dậy vào giờ này rồi ấy mà.

Anh đã đưa tôi lên giường sao, cảm ơn nha, mà sao anh ở trong phòng tôi vậy? "

" Ai là người không cho tôi đi rồi gác đầu lên đùi tôi? "

" Thôi chết, xin lỗi anh nha, lúc ngủ tưởng tôi xấu lắm, ngoài cái đó ra tôi còn làm gì quá đáng hơn không? "

" Không có.

"

Lục Kiều Kiều thờ phào, nhẹ cả người, cô còn tưởng bản thân đã làm gì cơ thể của anh rồi chứ.

"

" Em chuẩn bị đi, tôi xuống trước.

"

" Ồ, được, cảm ơn anh đã đưa tôi lên giường ngủ nha.

"

"!"

" Sao vậy, xấu hổ hả ta? ".

Chương 35: Chương 35

Lục Kiều Kiều kéo theo tâm trạng vui vẻ đến công ty.

Vừa mới bước vào sảnh, cô đã cảm nhận được ánh nhìn kì lạ từ phía những người xung quanh, còn có vô vàn lời ra tiếng vào, nhưng Lục Kiều Kiều không biết họ nói gì, chỉ thoang thoảng nghe được trong đó có tên cô.

Nhưng Lục Kiều Kiều không để ý nữa, cô lướt ngang qua bọn họ đi thẳng đến phòng làm việc.

" Kiều Kiều.

"

" Cứ mỗi buổi sáng tớ đều thấy cậu xuất hiện ở phòng làm việc của tớ, sao vậy giám đốc Cố gần đây rất rảnh rỗi ~ "

Cố Tiểu Vy bẽn lẽn đi tới bên Lục Kiều Kiều, lén nhìn qua gương mặt của Ngôn Dật đứng sau, ài, vẫn là dáng vẻ đẹp trai ấm áp như thường ngày, Cố Tiểu Vy cười tủm tỉm : " Ài, tớ trốn việc để tới gặp cậu đó, đừng nói lời cay đắng vậy chứ! Với cả.....!"

Lục Kiều Kiều ngẫm hiểu ý của Cố Tiểu Vy, đây là cố tình tới để gặp Ngôn Dật chứ đâu phải cô, còn lấy lý do.

" À mà công ty có chuyện gì sao, sáng nay thấy mọi người bàn tán, có tin hot à, tớ tối cổ quá! "

" Đây nói tới chuyện này tớ mới nhớ, cậu thật sự không biết à? Tên của cậu và Mộ Tư Thần đã được đưa lên bảng top 1 hotsearch, chính là đưa tin hai người là vợ chồng, còn xuất hiện trong đám cưới của Lục Mộng Kỳ và Dương Nhất Hàn.

"

Thì ra là chuyện đó, bảo sao cô cứ nghe thấy mấy người bọn họ réo tên mình, nhưng mà Lục Kiều Kiều cũng không mấy ngạc nhiên gì cho cam, bởi cô đã sớm lường trước được chuyện này khi cô đưa Mộ Tư Thần tới trước đám đông, chỉ là không ngờ anh lại có sức hút lớn tới vậy.

" Mà đó cũng không phải chuyện quan trọng, tới hôm nay tới đây báo với cậu tin vui, bộ sưu tập váy cưới cậu thiết kế cho Lục ấy đã được Cố chủ tịch thông qua rồi, sắp tới sẽ được tung ra thị trường và đề tên của cậu! "

" Thật sao!! "

" Tất nhiên rồi, cậu đúng là báu vật của Cố thị mà, chỉ mới gần 4 tháng mà cậu đã có trong tay ba bộ sưu tập thiết kế rồi, mỗi bộ lại theo một phong cách khác nhau, trời ơi, chả mấy mà Cố thị có thể vươn lên thị trường quốc tế đâu! "

" Được rồi, đừng tăng bốc tới quá không tới lại tưởng bỏ đâm ra kiêu ngạo, chỉ là gần đây chó ngáp phải ruồi, gặp vận may liên tục nên mới có nhiều ý tưởng thôi.

"

" Giỏi thì quá quyền kiêu ngạo thôi! Cậu nhìn xem, tới thế mà vẫn chưa đạt được thành tựu gì đây này, cứ bị Cố chủ tịch đưa lên bàn cân so sánh với cậu mãi thôi....!hầy....!"

" Sao vậy, bí ý tưởng hả? "

" Tới có ý tưởng rồi, sắp tới valentine, nên hướng theo phong cách tình nhân, mà khổ nỗi chưa yêu đương bao giờ thì làm sao mà biết....!"

Lục Kiều Kiều cười khanh khách gật đầu, sau đó quay sang phía Ngôn Dật : " Trợ lý Ngôn, anh xem thế giúp cậu ý đi, trông Cố giám đốc tội nghiệp chưa kìa.

"

Ngôn Dật bị réo tên lập tức thẳng lưng : " Nhưng tôi đâu có biết gì về lĩnh vực thời trang đâu...!có muốn giúp cũng không thể giúp....!"

" Ý tôi là anh đưa Cố giám đốc đi đây đó cho biết cảm giác yêu đương là thế nào, từ đó cô ấy sẽ có nhiều ý tưởng thôi! "

" Nhưng tôi....!" Ngôn Dật bối rối liếc sang Cố Tiểu Vy, bắt gặp ánh mắt của đối phương, cả hai người đồng thời tránh đi.

Thấy biểu hiện đáng yêu của cả hai, Lục Kiều Kiều lại rất buồn cười, cô ho khụ một tiếng : " Đây là mệnh lệnh, anh không được phép từ chối, còn việc phải làm sao thì tôi cũng không biết, hai người cứ từ từ tìm hiểu.

"

" Tôi hiểu rồi thưa cô Lục.

"

Lục Kiều Kiều huých nhẹ khuỷu tay vào người Cố Tiểu Vy, nói nhỏ : " Giúp cậu lần này, nhớ biết nắm giữ cơ hội! "

" Cảm ơn nhiều nha, lần này tớ quyết không để anh ấy chạy mất đâu!

"

" Vậy hai người mau chuẩn bị đi, còn tớ thu xếp công việc một chút, trợ lý Ngôn, cậu hộ tống giám đốc Cố đi! "

" Tôi đã rồi.

"

Sau đó Ngôn Dật cùng Cố Tiểu Vy rời đi, Lục Kiều Kiều cười rộ, sắp tới chắc cô phải chuẩn bị váy dành cho phù dâu rồi, mong sao hai người đó sớm đến với nhau một chút.

* Reng, reng, reng *

Tiếng chuông điện thoại vang lên inh ỏi ở trên bàn, nhìn vào cái tên hiển thị trên màn hình, Lục Kiều Kiều chán ngán nhấn chấp nhận.

" Alo.

"

" Kiều Kiều à.

"

" Lục phu nhân, không biết bà gọi cho tôi có chuyện gì? "

" Kiều Kiều, sao con lại xưng hô xa cách như vậy, mẹ là mẹ của con

mà, ít nhất cũng nên gọi một tiếng mẹ chứ! "

" Lụa phu nhân, chắc bà đã quên, cái ngày tôi tuyên thệ cắt đứt quan hệ với Lụa gia, bà không có ngăn cản, như vậy là ngầm đồng ý rồi, bây giờ hai chúng ta là người đứng, không phải mẹ con.

"

" Kiều Kiều.

"

" Nếu bà không có chuyện gì quan trọng thì tôi cúp máy đây.

"

" Khoan, khoan đã.

Thực ra mẹ gọi cho con là muốn mời con về ăn một bữa cơm gia đình, cả cha, mẹ và Kỳ Kỳ đều rất nhớ con, mấy tháng qua chúng ta đã không gặp nhau rồi, có thể hẹn khi nào tới ăn cơm được không? "

Lụa Kiều Kiều im lặng một hồi, cô biết vì sao thái độ Lụa Chu Mẫn lại thay đổi lớn như vậy mà : " Được, tối gặp.

Không còn gì nữa thì tôi cúp máy.

"

" Chờ, chờ một chút, còn nữa, con đưa theo cả con rể Mộ về nữa nhé, đông đủ mới vui, chúng ta muốn trò chuyện, trao đổi, để biết nhiều hơn về con rể ấy mà.

"

Giờ thì triệt để lộ rõ mục đích rồi, đây không phải là nhớ thương cô và muốn cùng ăn bữa cơm gia đình ấm áp gì cả, rõ ràng đều dồn hết sự chú ý và tâm cơ lên người Mộ Tư Thần, đây là bòn rút anh mà.

Lụa Kiều Kiều quá khinh thường với những người tham lam chưa bao giờ biết đủ này.

" Muốn Mộ Tư Thần đi chung? "

" Đúng, đúng, con nói với con rể một câu.

" Lục Chu Mẫn nhanh nhẩu đáp.

" Tôi sẽ nói với anh ấy một câu, nhưng không chắc anh ấy sẽ đồng ý.

"

" Được, được, vậy con nhớ gọi lại cho mẹ sớm! "

" Tôi biết rồi.

" sau đó Lục Kiều Kiều cúp máy luôn, cô biết rằng chắc chắn bên kia Lục Mộng Kỳ đang hò reo vui sướng cả rồi.

Mà quả thật là như vậy, không biết có phải là chị em tương thông không, nhưng Lục Mộng Kỳ thực sự đang nhảy nhót vì vui sướng, khi biết tin Mộ Tư Thần sẽ tới.

Lục Mộng Kỳ rất mong chờ, không được, mấy bộ váy trong tủ đã cũ quá rồi, không thể lấy ra chưng diện trước mặt Mộ Tư Thần được, cô ta liền nài nỉ Lục Hải cho tiền mua đồ mới.

Tất nhiên là con gái bảo bố nói dối, ông ta liền đồng ý mà không do dự..

Chương 36: Chương 36

Xế chiều, thời điểm tan làm nên xe cộ qua lại nườm nượp.
Lục Kiều Kiều sau khi thu dọn xong đồng sổ sách, vừa định đưa tay xoay nắm cửa, tiếng cạch cửa đã vang lên đẩy ra.

Đứng trước mặt là Ngôn Dật với vẻ mặt ngại ngùng.

Không lẽ Cố Tiểu Vy không nhận được nữa mà đã xuống tay với cậu ta rồi sao?

"Trợ lý Ngôn với giám đốc Cố đã làm gì vậy?"

"Không, không có chuyện gì quan trọng đâu thưa cô Lục."

"

"Anh không muốn nói thì thôi vậy, tôi cũng không ép."

Nhưng ở bên giám đốc Cố có thích hơn khi đứng cạnh tôi làm việc không?"

"Hai cái đó không thể so sánh được, thứ lỗi cho tôi."

"

Ngôn Dật trông nghiêm túc nhưng cũng không che giấu nỗi sợ xấu hổ, đúng là làm Lục Kiều Kiều cười chết.

Cặp đôi này chèo có vẻ dễ đây, nhìn biểu hiện của Ngôn Dật là biết, chắc chắn anh ta cũng có tình ý với Cố Tiểu Vy, nhưng không biết có gì làm rào cản mà Ngôn Dật cứ mãi từ chối như vậy.

Chiếc xe đứng đỗ lại trước căn biệt thự của Mộ Tư Thần.

Lục Kiều Kiều vừa bước xuống, hình ảnh Mộ Tư Thần ngồi uống café, đọc sách, chill cùng với khung cảnh nên thơ bên ngoài, đã đập thẳng vào mắt cô.

" Anh làm gì ngoài này thế? "

" Tôi đợi em.

"

" Mộ Tư Thần, tôi nghe nói anh là chủ tịch Mộ thì gì đó, công việc chắc chắn rất bận bịu đúng không, vì sao trông anh rảnh vậy? "

" Trông tôi rất rảnh rồi? "

"!"

Rất giống là đằng khác, Lục Kiều Kiều chưa bao giờ thấy Mộ Tư Thần rời khỏi biệt thự đi làm cả, đi làm cô cũng không thấy anh chuẩn bị gì, tan làm về nhà thì đã thấy anh đợi cô, ngày nào cũng thế, Lục Kiều Kiều rất tò mò làm sao anh ở nhà nhiều như thế vẫn kiếm ra được nhiều tiền.

À đúng rồi, Lục Kiều Kiều cảm thấy bản thân thật ngốc, Mộ Tư Thần là chủ tịch, anh ta làm hay không làm, làm việc lúc sáng sớm hay đêm muộn thì cũng đâu có ai dám nói gì.

Nhưng sao Mộ Tư Thần cứ mang việc về nhà làm mãi thế nhỉ, bộ ở lì một chỗ trong căn biệt thự giữa một khu rừng hoang vu như này, không cảm thấy bí bách hay sao?

" Thím Lý cũng nấu ăn xong hết rồi, sao anh không ăn trước đi mà còn đợi tôi làm gì? "

" Tôi muốn cùng em ăn bữa tối.

"

" Hả, vì sao? "

" Không lẽ cả ngày em đã bận công việc, đến tối còn không dành thời gian cho tôi được à? "

" Ngô, không nghĩ tới anh còn lãng mạn như vậy sao? Mộ Tư Thần, anh đối tốt với tôi như vậy, có muốn tôi làm chút gì đó đền đáp lại cho anh không? "

" Chỉ cần em dành nhiều thời gian hơn cho tôi là được! "

" Chuyện đó quá đơn giản, tôi làm được.

Nhưng anh có chắc là chỉ cần như vậy thôi không? "

" Đúng vậy.

"

" Thôi được, tôi hiểu rồi! À đúng rồi, hồi nãy Lục phu nhân gọi điện cho tôi.

"

Ánh mắt Mộ Tư Thần tức khắc thay đổi, khó chịu nhíu mày : " Bà ta gây khó dễ với em? "

" À không, Lục phu nhân nói bà ấy muốn mời em với anh tới ăn một bữa, ý anh thế nào, có muốn đi không? "

" Theo ý em.

"

Lục Kiều Kiều để ý thấy, cứ mỗi lần cô đưa ra quyết định thì Mộ Tư Thần đều nói câu này.

" Đây là tôi hỏi ý kiến anh, tôi muốn biết anh thật sự muốn gì, chứ không phải phụ thuộc vào quyết định của tôi.

"

" Thế em có chấp nhận lời mời của họ không? "

Lục Kiều Kiều gật gật.

" Em đi thì tôi cũng đi.

"

" Anh chắc chứ? Anh thừa biết là mấy người Lục gia đó tham lam đến mức nào mà, họ là đang định bày mưu tính kế rồi, nên mới gọi nhắc khéo tôi để nói chuyện với anh.

"

" Tôi không ngu ngốc đến mức để mấy con bọ đó tính kế lên người đâu.

"

Phải rồi nhỉ, Mộ Tư Thần đường đường là tổng tài cao cao tại thượng, đứng trên đỉnh cao, làm sao lại dễ dàng bị người khác tính kế được.

Chỉ có cô là lo lắng mấy thứ không đâu.

" Được rồi vậy tôi sẽ gọi thông báo cho họ.

"

Trông thấy Lục Kiều Kiều cười khúc khích, Mộ Tư Thần không đè nén được cảm xúc tò mò trong lòng : " Em vui lắm à? "

" Tôi chỉ là cảm thấy nếu như thật sự có một bảng xếp hạng về những người chồng yêu chiều và sủng vợ lên tận trời, có lẽ tôi có thể đề bạt anh lên hạng nhất luôn được rồi đấy.

Anh rõ ràng không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài giống như những người khác nói, tôi cho là ngược lại mới đúng! "

Cái này kiểu như là tàn nhẫn với cả thế giới nhưng chỉ dịu dàng với một mình em.

Mộ Tư Thần không nói gì nhưng có lẽ trong lòng cũng sớm nháy nhót.

Sau ăn xong, Lục Kiều Kiều bấm số gọi điện đến máy tổng bộ của Lục gia.

" Alo? Ai vậy? " Thanh âm phát ra trong trẻo, ngọt ngào, khiến con người ta lên tường đến một tiểu bạch thỏ điềm điềm đáng yêu.

" Lục Kiều Kiều.

" Lục Kiều Kiều trả lời hời hợt.

Không hiểu sao nghe lại giọng nói này, cô lại cảm thấy như đắm vào lỗi tại.

" Có chuyện gì? " nghe thấy đầu dây bên kia là Lục Kiều Kiều, Lục Mộ Kỳ cau mày lại nhưng vẫn phải trả lời.

Cô ta cho đến giờ vẫn tức cái vụ hôm đám cưới, thế mà lại bị Lục Kiều Kiều Kiếm chọn Spotlight, hơn nữa Lục Mộng Kỳ là muốn đề bệp dí Lục Kiều Kiều với ông chồng già nua, ai ngờ người chồng bí ẩn kia lại chính là Mộ Tư Thần cường thế.

" Nghe giọng của cô thì có vẻ như là không muốn chào đón tôi lắm thì phải, Nếu không phải vì lục phu nhân hạ mình gọi điện cho tôi mời ăn một bữa thì làm sao tôi lại rảnh rỗi gọi điện vào giờ này để phản hồi chứ.

"

Nghe đến chuyện này Lục Mộng Kỳ lập tức sáng mắt, vậy thì chẳng phải cô có cơ hội gặp lại Mộ Tư Thần rồi sao, Lục Mộng Kỳ nhanh chóng chỉnh lại giọng : " À, vậy anh Tư Thần có đến không ạ? "

Quả nhiên người khởi xướng chuyện này là Lục Mộng Kỳ, cô ta lại gấp gáp muốn gặp Mộ Tư Thần đến như vậy, lại còn gọi tên Tư Thần thân mật nữa chứ.

Vừa mới hôm trước gả cho người ta, trở thành vợ của người ta, xong hôm nay đã tơ tưởng đến người đàn ông khác, lại còn là chồng của chị gái mình.

Đúng là mặt dày hết sức.

Không biết sao, Lục Kiều Kiều tự dừng lại cảm thấy tức giận thế nào, cô hắng lại giọng : " Có, ngày mai cả hai chúng tôi sẽ tới! "

Nói xong liền cúp máy luôn, không để cho Lục Mộng Kỳ có cơ hội gieo hò vui sướng ở đầu dây bên kia nữa.

Lục Kiều Kiều khinh khỉnh đi về phòng..

Chương 37: Chương 37

Sáng sớm, một nhà ba người Lục gia đã đứng đợi sẵn trước cửa, tâm trạng phấn khởi đợi chờ sự xuất hiện của vị khách đặc biệt. Một lúc sau, từ bên ngoài, một chiếc Maybach Exelero đang tiến vào.

Lục Mộng Kỳ phải choáng ngợp trước độ xa xỉ này, cô ta vui vẻ đi tới gần.

Bước xuống xe, Mộ Tư Thần thân ảnh cao lớn, chỉnh trang lại bộ vest trên người, khuôn mặt lãnh đạm đi sang phía xe bên kia, cũng là nơi Lục Mộng Kỳ đang đứng, cô ta đưa tay lên định khoác vào tay Mộ Tư Thần : " Anh Tư Thần, chúng ta vào nhà thôi! "

Mộ Tư Thần gương mặt vẫn không biến sắc, cánh tay rời đi lên chốt cửa xe, mở ra : " Vợ à, đến nơi rồi.

"

Lục Kiều Kiều đón lấy bàn tay anh, bước khỏi xe, trên người cô mặc chiếc áo somi đóng thùng với chiếc quần tây, nhìn qua có vẻ không có gì đặc sắc, nhưng lại khiến Lục Mộng Kỳ chú ý, bởi vì rõ ràng Lục Kiều Kiều với Mộ Tư Thần đây là đang mặc đồ đôi.

Bị Mộ Tư Thần ngó lơ, lại còn chứng kiến cảnh họ tình cảm như vậy, Lục Mộng Kỳ đúng là ghen ghét, nếu Lục Mộng Kỳ thành công kéo được Mộ Tư Thần về phía cô ta, người bước xuống xe kia sẽ là Lục Mộng Kỳ cô, chứ không phải Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều ngược đầu lên nhìn : "Ồ, còn ra đón chính tôi nữa à, có vẻ Lục gia rất hiếu khách đây! "

" Kìa Kiều Kiều, con cũng là người Lục gia, đâu phải khách, Mộ Tư Thần là chồng con, cũng là con rể chúng ta, thì cũng chính là người nhà Lục gia rồi.

" Lục Hải cười gượng.

Có vẻ như mấy người bọn họ coi lời cô nói như gió thoảng ngoài tai thôi nhỉ, không biết đã bao lần cô nhắc đi nhắc lại, nhấn mạnh nhiều lần là cô đã không còn quan hệ gì với bọn họ nữa rồi, tại sao cứ cố chấp nặng nề gọi cô là người Lục gia?

Mà Lục Kiều Kiều cũng chẳng còn hơi đâu mà nhắc thêm làm gì, cô định đi, nhưng bàn tay Mộ Tư Thần vẫn nắm chặt lấy cô, có vẻ anh không có ý định buông ra, đề phòng bọn họ không nghi ngờ hai người là hôn nhân hợp đồng, Lục Kiều Kiều cũng không có nhắc anh, ngược lại nắm chặt tay anh, để anh đi ngang cùng mình.

Lục Mộng Kỳ lại một lần nữa sáp lại gần Mộ Tư Thần, nhưng bị anh triệt để tránh xa.

Mộ Tư Thần khó chịu nhăn mày.

Thấy thần sắc của anh, Lục Kiều Kiều chẳng lại hỏi : "Anh sao thế? "

Lục Mộng Kỳ cũng nhanh nhẩu chen mồm vào : " Anh Tư Thần, anh mệt à, cần em đưa anh lên phòng nghỉ không? "

Khí tức tỏa ra từ người Mộ Tư Thần quá mức lạnh lẽo, áp bức như tạo ra một bức tường không để ai tiến lại gần.

Bước chân Lục Mộng Kỳ trùng lại, tay cô vô thức siết lại, đổ mồ hôi lạnh, cảm tưởng chỉ cần tiến thêm một bước nữa thôi, khí tức xung quanh Mộ Tư Thần sẽ bóp nghẹt hơi thở cô.

" Cút xa tôi ra, mùi trên người cô thật khiến tôi ghê tởm.

"

Gương mặt xinh đẹp của Lục Mộng Kỳ tức khắc biếc sắc, cứng đờ lại, hốc mắt trợn ngược lên.

Lục Mộng Kỳ chính là vì ngày hôm nay bỏ ra biết bao nhiêu công sức sửa soạn, từ trang phục thuộc thương hiệu xa xỉ, cao cấp nhất, gọi cả thợ trang điểm giỏi nhất thành phố đến, dùng kĩ thuật cao siêu mà trang điểm theo cách tự nhiên nhất, tôn lên khuôn mặt trắng nõn, hồng hào, đáng yêu của cô ta, sau đó còn tốn bao nhiêu tiền để lựa

ra được loại nước hoa đặc biệt, mang mùi hương quyến rũ thu hút cánh đàn ông.

Lục Mộng Kỳ tự tin cho rằng không ai có thể không gục ngã trước cô ta ngay lúc này.

Ấy vậy mà bao công sức của cô ta lại bị sỉ nhục một cách quá đáng trước người đàn ông này, bao nhiêu sự tự tin của cô ta phút chốc bị vùi nát tươm bởi hai chữ "ghê tởm" mà người đàn ông kia phát ra. Lục Mộng Kỳ như pho tượng, đứng bất động tại chỗ.

Vẻ mặt xoay chuyển như chong chóng với muôn màu cảm xúc của Lục Mộng Kỳ, khiến Lục Kiều Kiều phải nấn bật cười trong lòng.

"Hửm, sao vậy? Em thấy hương nước hoa trên người Lục tiểu thư rất đặc- biệt- đó!" Lục Kiều Kiều châm chọc, như càng rắc thêm muối ớt vào vết thương của Lục Mộng Kỳ, làm cô ta xuýt xoa đau đớn.

Để giảm bớt bầu không khí ngượng ngùng, Lục Chu Mẫn lên tiếng: "Chúng ta vào nhà trước, có gì nói chuyện, chứ ở bên ngoài như này, có vẻ không thích hợp....!"

Lục Hải cũng phụ họa: "Đúng, đúng, mời con rể Mộ vào nhà.

"

Lục Kiều Kiều khoác tay Mộ Tư Thần tiến vào nhà, theo sau ngay đó là Lục Hải.

Thấy Lục Mộng Kỳ biểu tình méo mó đứng như trời trồng, Lục Chu Mẫn đi tới nói khéo: "Kỳ Kỳ, con cần phải điều chỉnh lại trạng thái, không thể để Mộ Tư Thần nhìn thấy vẻ mặt này thêm được.

"

Lục Chu Mẫn nói không sai, Lục Mộng Kỳ cô là ai chứ, không thể bị hạ gục trước Lục Kiều Kiều kém cỏi kia được, cô nhất định phải để Mộ Tư Thần nhận ra rằng, cô xuất sắc hơn Lục Kiều Kiều kia nhiều.

Lục Mộng Kỳ hít sâu một hơi, gương mặt liền khôi phục dáng vẻ đàng yêu thường ngày, mỉm cười vui vẻ, thẳng vai ưỡn ngực đi vào

trong.

Trên chiếc ghế sofa, Lục Kiều Kiều thoải mái ngồi tựa vào Mộ Tur Thần.

Lục Hải thấy đứa con gái Lục Kiều Kiều này có thể thân thiết với Mộ Tur Thần như vậy, đúng là không uổng phí công sức ông ta nuôi dưỡng cô suốt bao nhiêu năm qua.

Nếu Lục Kiều Kiều mà nghe thấy được tiếng lòng này của ông, chắc thấy buồn cười vỡ bụng mất.

" Biết hôm nay con rể Mộ ghé qua nên đã chuẩn bị rất nhiều sơn hào hải vị, mong hợp khẩu vị của con rể Mộ.

"

" Lục tổng, chú ý cách xưng hô của ông đi.

" giọng Mộ Tur Thần trầm thấp.

Ngay lập tức, Lục Hải ngồi thẳng lưng theo quán tính : " Không biết, con rể....!à, à ngài nói vậy là có ý gì? "

" Ông không còn là cha của vợ tôi, có tư cách gì mà xưng hô như vậy? Với lại nhớ không lầm thì Kiều Kiều đã rất nhiều lần nhắc về mối quan hệ đã chấm dứt này rồi, có vẻ mấy người chỉ để ngoài tai? " Nói câu dài như vậy, chứng thực Mộ Tur Thần rất không thoải mái. Cơn gió lạnh chạy dọc sống lưng Lục Hải, ông ta bây giờ không khác gì con mồi đang bị Mộ Tur Thần nhắm đến.

Quả thực là lúc Lục Kiều Kiều cắt đứt, ông không hề có ý định ngăn cản, ngược lại vui mừng trong lòng, nhưng nào ngờ, người chồng bí ẩn kia của Lục Kiều Kiều lại là Mộ Tur Thần cơ chứ, miếng ngon dâng đến tận miệng còn không ăn thì đúng là đồ ngu.

Vì thế mà ông ta mới cùng Lục Chu Mẫn cứu vãn tình hình.

Nhưng giờ phút này đây, nếu còn cố chấp thì chắc chắn kết cục nhận lại sẽ rất thảm, Lục Hải không muốn bản thân và Lục thị phải chịu

cảnh giống người bạn Kha Húc kia của ông đâu.

" Tôi, tôi hiểu rồi thưa Mộ tổng! "

Lục Kiều Kiều cười nhẹ, nói thầm với anh : " Mộ Tư Thần, anh ngẫu thật đó nha! " còn nghịch ngợm nháy mắt với anh một cái.

Mà cảnh này đã lọt hết vào đôi mắt Lục Mộng Kỳ, cô ta vẫn luôn dõi theo hai người họ, cứ nhìn thấy hai người ân ân ái ái, anh anh em em là cô ta lại tức điên lên.

" Con, con đói rồi....!chúng ta có thể dùng bữa được không? " Lục Mộng Kỳ đứng dậy đột ngột, cô ta thật muốn xông đến tách hai người kia ra khỏi.

" À, à đúng rồi, chúng ta mau ăn thôi....!đồ ăn sẽ nguội mất.

"

" Mộ tổng, mời.

"

Lục gia kia đúng là rất cố gắng.

Thấy Lục Kiều Kiều đứng dậy, Mộ Tư Thần cũng đứng dậy đi theo cô, bàn tay anh vẫn yên vị trên eo cô.

" Anh không cần kè kè cạnh tôi mãi như vậy đâu! "

" Ở bên cạnh em tôi mới thấy dễ chịu.

Không khí ở đây đúng là khiến người khác không khỏi buồn nôn.

"

" Vậy sao anh lại còn đồng ý theo tôi tới đây? "

" Tôi không muốn để em một mình chống lại đám người này.

"

" Cảm ơn anh.

"

Chương 38: Chương 38

Suốt cả bữa ăn, Mộ Tư Thần không hề động đũa mà anh chỉ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang ăn một cách từ tốn ở bên cạnh. Thấy anh vẫn chưa dùng món, người nhà Lục gia đâm ra lo lắng toát ra mồ hôi lạnh.

" Mộ tổng, không hợp khẩu vị của ngài sao? " Lục Hải lúng túng trước tình thế khó xử này.

Cảm thấy bản thân như bị làm phiền, Mộ Tư Thần tỏ rõ thái độ khó chịu ra mặt, nhìn thấy rõ khí tức tỏa ra xung quanh một mảng màu đen sì, Lục Hải tự động khóa miệng, không nói thêm câu nào nữa.

" Ngon không? "

Lục Kiều Kiều quay sang, ngón tay chỉ vào bản thân, đôi mắt tròn lên, miệng vẫn đang nhai thức ăn, ám thị " Anh đang hỏi tôi sao? "

Lục Kiều Kiều nhanh chóng nuốt thức ăn xuống, lấy giấy lau miệng : " Không bằng thím Lý nấu, nhưng bọn họ có công chuẩn bị, chả nhẽ mình lại không ăn? "

" Đút cho anh.

"

" Hả, nhưng anh cũng có đũa mà! " Lục Kiều Kiều khó hiểu nghiêng đầu.

Nhưng Lục Mộng Kỳ lại tinh ý hiểu ngay, cô ta nhanh chóng dùng đũa của mình gấp lên miếng thịt đưa tới trước anh, mỉm cười dịu dàng, đáng vẻ sẵn sàng : " Anh Tư Thần, món thịt này là tụi em làm đó, anh ăn thử đi! "

Mộ Tư Thần cau mày : " Bẩn.

"

" Phụt.

" thấy mọi người xung quanh nhìn mình, Lục Kiều Kiều khôi phục vẻ mặt điềm tĩnh : " Khụ, tôi không cố ý cười đâu.

"

Mặt Lục Mộng Kỳ đỏ như trái ớt, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Mộ Tư Thần vậy mà không cho cô chút mặt mũi nào, thẳng tay hạ nhục cô như vậy.

Chê cô bẩn? Trước đây chưa từng có ai nói với Lục Mộng Kỳ cô như vậy.

" Em dứt cho anh! " Mộ Tư Thần vẫn mặt dày không chịu từ bỏ nói Lục Kiều Kiều dứt cho.

" Không sợ bẩn? "

" Nếu là em thì không! " Mộ Tư Thần kiên định, lời nói chắc như đinh đóng cột.

Lục Kiều Kiều thở dài đầy bất lực, đành miễn cưỡng gấp cho anh ăn.

Hàn động này của hai người trực tiếp tát thẳng mặt Lục Mộng Kỳ một cái đau điếng.

Mộ Tư Thần vừa chê cô bẩn thỉu khi cô có ý định gấp cho anh, ấy vậy mà một hai lại đòi Lục Kiều Kiều gấp cho ăn.

Lục Mộng Kỳ đổ kị muốn phát điên lên.

Vì sao lại dành cho Lục Kiều Kiều những đặc quyền đặc biệt như thế? Vì sao không thêm nhìn đến Lục Mộng Kỳ cô đến một cái? Vì sao tuyệt tình đến thẳng tay cắt đứt không cho cô bất cứ cơ hội nào? Mộ Tư Thần có còn là đàn ông không vậy?

Lục Mộng Kỳ tức muốn bật khóc.

Gương mặt Lục Mộng Kỳ nóng bừng, khí tràng tắc nghẹn tại cuống họng, biểu cảm méo mó.

Từ phần nộ, giận dữ, đến đổ kị muốn phát điên, lần đầu tiên Lục Mộng Kỳ cảm thấy không kiềm chế nổi nữa.

Móng tay sắc nhọn vô thức xuyên thẳng vào lớp da mềm mại khiến nó ứa máu ra, Lục Mộng Kỳ đau đớn rên rỉ : " Hức.

"

" Kỳ Kỳ, con có sao không? Sao đột nhiên tay lại chảy máu thế này? Đi, chúng ta về phòng, mẹ sơ cứu cho con! "

" Hức, anh Tư Thần, em đau quá....!" Hướng đôi mắt rưng rưng về phía Mộ Tư Thần, giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống trên má Lục Mộng Kỳ.

Lục Kiều Kiều phải choáng ngợp trước diễn xuất này của Lục Mộng Kỳ, tình thế nào rồi mà đầu óc cô ta vẫn không quên phải quyến rũ đàn ông trước.

Còn Mộ Tư Thần vẫn vô cảm, trừng mắt nhìn.

Ngay lúc đó, từ bên ngoài, giọng nói quen thuộc vang lên : " Kỳ Kỳ! "

Lục Mộng Kỳ giật mình, đó là Dương Nhất Hàn.

" Tại sao sau khi hôn lễ cử hành xong em lại quay trở về Lục gia, có biết cha mẹ anh đã không hài lòng thế nào không? Mà em sao vậy, tay em đang chảy máu kìa.

" Dương Nhất Hàn lo lắng lướt ngang qua mà không để ý tới hai người kia.

" Dương Nhất Hàn, sao anh lại tới đây? "

" Em nói gì vậy, anh tới nhà vợ anh còn phải báo trước à, đưa tay đây anh xem nào.

"

Lục Mộng Kỳ vốn đã bức tức, nhìn thấy mặt Dương Nhất Hàn lại càng tỏ ra chán ghét hơn, tại sao cái tên này lại xuất hiện phá đám chứ, cô ta rõ ràng đâu có gọi anh tới.

Mặt Lục Mộng Kỳ bí xị.

" Bữa cơm cũng nên kết thúc tại đây đi.

" Mộ Tư Thần đứng dậy, nắm lấy tay Lục Kiều Kiều.

Nghe thấy giọng anh, Dương Nhất Hàn mới phát hiện ra còn có người khác ở đây : " Mộ Tư Thần? Lục Kiều Kiều? "

Lục Kiều Kiều càng ngày nhan sắc càng thăng hạng, càng xinh đẹp, khiến người ta không nhìn nổi mà muốn ngắm nhìn, đương nhiên không ngoại lệ Dương Nhất Hàn háo sắc.

Mộ Tư Thần chắn trước mặt Lục Kiều Kiều : " Dương thiếu nhìn chằm chằm vợ người khác như vậy có phải không phải phép không? "

" À không, tôi đâu có.

"

Mộ Tư Thần đã mê muội Lục Kiều Kiều thì thôi đi, đến cả Dương Nhất Hàn cũng nhìn cô ta đến không chớp mắt, Lục Mộng Kỳ cảm thấy Lục Kiều Kiều đúng là hồ ly tinh, lại cùng lúc quyến rũ hai người đàn ông của cô : " Dương Nhất Hàn, có phải anh vẫn còn tơ tưởng đến Lục Kiều Kiều phải không! " Giờ phút này Lục Mộng Kỳ như bùng nổ mà không màng đến hình tượng bản thân hét lớn lên.

" Còn cô thì sao hả Lục Mộng Kỳ? Vừa gả cho tôi, trở thành người phụ nữ đã có chồng mà vẫn còn cười nói vui vẻ đến người đàn ông khác? "

Lục Kiều Kiều lắc đầu ngao ngán : " Thật ồn ào.

"

" Tôi đưa em về! "

" Được, đi thôi.

"

Trong lúc bọn họ cãi cọ, lời ra tiếng vào, không ai nhường ai, hai vợ chồng Lục Kiều Kiều ung dung nhàn nhã mà rời đi.

Còn Lục Hải và Lục Chu Mẫn khó xẻ không biết giải quyết thế nào, một bên là đứa con gái bảo bối họ cưng như công chúa, một bên là Dương thiếu gia, con rể quyền cao chức trọng của bọn họ.

Ngồi trong xe, Lục Kiều Kiều tâm tình thoải mái : " Ai nha, Lục Mộ Kỳ hôm nay chắc chắn là bị chọc cho tức chết rồi, bị anh nói cho thối mặt thế cơ mà, haha.

Với lại làm sao Dương Nhất Hàn xuất hiện đúng thời điểm thế nhỉ.

Lần đầu tiên tôi thấy hai người đó không hòa thuận nha.

"

" Em vui à? "

" Đương nhiên, giờ họ đã được cảm nhận tình cảnh tôi hồi trước phải trải qua, chỉ cần như vậy thôi, họ sẽ hiểu được cảm giác của tôi! "

Mộ Tư Thần sau đó im lặng không nói gì, tiếp tục tập trung lái xe về biệt thự ở ngoại ô..

Chương 39: Chương 39

" Mộ Tur Thần, anh có cảm thấy Lục Mộng Kỳ rất xinh đẹp, rất đáng yêu, khiến người khác muốn tiến gần để cưng chiều không? " Lục Kiều Kiều nằm bò trên giường, đôi chân thon dài đung đưa, thuận tiện lại nhón thêm một miếng bánh bỏ vào miệng.

" Tôi còn không nhìn ra dã tâm của cô ta? " Mộ Tur Thần tập trung vào chiếc máy tính trên bàn nhưng cũng không quên trả lời cô.

" Quả nhiên là người thông minh nên sớm nhìn ra nhỉ, haizz nếu tôi có tài quan sát như anh thì đã không bị lừa suốt nhiều năm qua rồi! "

" Em không ngốc.

" lời nói kiên định nhưng có vẻ nói sai thời điểm rồi.

Mộ Tur Thần không những có cái đầu lạnh mà trái tim cũng lạnh.

Đây thì được gọi là lời động viên gì chứ, đến Lục Kiều Kiều cô còn phải nói giảm nói tránh đi cái từ đó rồi, vậy mà anh lại an ủi cái kiểu đó.

Lục Kiều Kiều xoay lưng về phía anh, buồn bực mở miệng : " Vâng, vâng, cảm ơn lời động viên của anh Mộ! "

Các khớp ngón tay Mộ Tur Thần khựng lại, xoay cái đầu như khúc gỗ về phía cô, khó hiểu nhìn người phụ nữ đến cả mặt mình cũng không thèm nhìn nữa.

Mộ Tur Thần như rơi vào trầm tư, không biết mình đã nói gì sai mà cô lại tự dưng giận dữ như thế, anh đây là đang an ủi cô mà.

Về mặt Mộ Tur Thần căng thẳng, lại trông hệt như máy móc được lập trình sẵn : " Em giận tôi à? "

" Đâu có a, anh an ủi tôi thì tôi phải vui chứ! " Lục Kiều Kiều dù trả lời lại nhưng tâm cô vẫn hướng vào bức tường.

Mộ Tư Thần vẫn ngờ vực hỏi lại : " Em thật sự không giận? "

" Anh Mộ, tôi đã khỏi và xuất viện từ lâu rồi, chắc anh không cần phải làm việc ở đây canh chừng tôi nữa đâu! "

Quả nhiên là giận rồi.

Gọi anh Mộ, còn đuối khéo anh đi như vậy.

Mặt Mộ Tư Thần không biểu cảm nhưng trong lòng hoang mang đến cùng cực rồi, anh chưa từng biết cách an ủi người khác, cũng không biết làm sao để dỗ dành người đang giận dữ nữa.

Mộ Tư Thần gập máy tính lại, đi đến bên giường, nơi Lục Kiều Kiều đang nằm.

" Nếu tôi nói gì sai thì tôi xin lỗi, đừng ngó lơ tôi! " Mộ Tư Thần hôn nhẹ lên mái tóc bóng mượt của cô.

Đối diện với anh vẫn là tấm lưng lạnh lẽo của Lục Kiều Kiều, nhưng thực sự khi biết Mộ Tư Thần hôn lên tóc mình, Lục Kiều Kiều rung mình da thịt, gương mặt đỏ lựng, đầu xị khói bốc hơi lên nóng ran.

" Kiều Kiều? " thanh âm của anh trầm bổng gọi tên cô, ngược lại nghe rất hay, chỉ chút giọng nói này đã thâm nhập sâu hẫ vào tâm trí Lục Kiều Kiều.

Lại gọi tên cô lần nữa : " Kiều Kiều.

"

Lục Kiều Kiều mím môi ngồi bật dậy, dùng tốc độ nhanh nhất để lấy hai tay bịt miệng anh lại, thế nhưng lại bị anh phản ngược lại, Mộ Tư Thần hôn nhẹ lên lòng bàn tay cô, ánh mắt cuối cùng cũng thay đổi, mang theo một chút cảm xúc hối lỗi mà nhìn vào thẳng mắt cô : "

Kiều Kiều, xin lỗi! "

" Được rồi, được rồi, em tha thứ, anh đừng nói nữa.

" Lục Kiều Kiều xấu hổ lảng tránh đi ánh mắt của anh.

" Em không nhìn thẳng vào mắt anh, tức là còn giận phải không? "

" Tôi không có, anh đừng nói nữa.

"

" Em không thoải mái sao? "

" Không phải, trời ơi, làm ơn đừng dùng giọng điệu ấy, cũng đừng nhìn tôi bằng cái ánh mắt nóng bỏng ấy nữa.

"

" Đó làm em khó chịu sao, anh thật lòng xin lỗi em mà.

"

" Không phải đâu, xấu hổ, đúng rồi tôi đang rất ngại, nếu anh nói thêm thì cũng không có chỗ nào cho tôi cắm mặt xuống đâu! "

" Vậy em còn giận anh không? "

" Không, tôi không giận mà cũng không giận nữa, anh ngừng lại đi.

"

Mộ Tư Thần ngồi lúi lại, không nói gì, khôi phục dáng vẻ lạnh lùng ban đầu.

" Mà nè, anh học đâu ra cách dỗ dành kiểu vậy? " Lục Kiều Kiều thật muốn biết, rốt cuộc là tên nào đã dạy cho tảng băng lớn cách dỗ dành người khác kiểu vậy chứ, muốn làm con gái người ta ngại đến không có cái lỗ để chui sao?

" Trên tí vi.

" Mộ Tư Thần trả lời tình bơ.

Trời ạ, bộ gần đây mấy vị tổng tài băng lãnh này có xu hướng xem phim ngôn tình giống các chị em phụ nữ rồi sao.

Nhưng nghe đã thấy vô lý rồi, làm sao cái người này lại...!? Thật chẳng hợp chút nào.

Lục Kiều Kiều nghĩ cũng không muốn nghĩ nữa, cô lắc đầu phủ định, chuyện này còn đáng sợ hơn cả cái vẻ mặt tức giận khi ghen tức với

cô của Lục Mộng Kỳ nữa luôn ấy.

Lục Kiều Kiều nghiêm túc lại, vỗ vai anh : " Tôi khuyên anh thật lòng này, đừng xem mấy bộ phim đó, nó không hợp với anh đâu! "

" Nhưng anh lần đầu yêu đương, không có kinh nghiệm! "

" Anh cứ cứ xử như bình thường là một tảng băng lớn, như vậy là tuyệt vời nhất! "

" Thật sao? "

Lục Kiều Kiều bật cười, không nghĩ tới Mộ Tư Thần còn có bộ mặt " ngây ngô " như này, đáng yêu chết mất.

Mà khoan, đáng yêu cái gì cơ? Cô đây là đang suy nghĩ cái vớ vẩn gì vậy, sao tự dưng thấy Mộ Tư Thần đáng yêu, Lục Kiều Kiều cảm thấy bản thân đúng là điên thật rồi.

Nhưng Mộ Tư Thần vừa nói gì ấy nhỉ? Lần đầu yêu đương? Ý anh là sao, định trêu ghẹo Lục Kiều Kiều coi nữa chứ gì, cô đã miễn dịch với câu nói này của anh rồi đấy nhé, đừng hòng trêu cô.

Lục Kiều Kiều cố nhin cười : " Khụ, nếu anh nghiêm túc muốn học thì tôi có thể dạy! "

" Được.

Em dạy anh! "

" Anh nghiêm túc đấy à? "

Mộ Tư Thần vè mặt kiên định nhìn cô.

Mộ Tư Thần vậy mà thật sự nghiêm túc, Lục Kiều Kiều ơ là Lục Kiều Kiều, mà lại tự đào hói chôn mày rồi, có chết không cơ chứ.

Cũng chưa từng yêu ai, lấy đâu ra kinh nghiệm mà dạy người khác đây, đối phương lại còn Mộ Tư Thần tàn khốc, khó gần nữa chứ.

Chắc phải trích xuất hết tất cả tinh hoa phú quý từ mấy bộ phim tình cảm mà cô xem qua quá..

Chương 40: Chương 40

Thành phố S chìm dần vào ban đêm vắng lặng, đó là đối với ngoại thành - nơi Lục Kiều Kiều đang an ổn giấc ngủ thôi.

Còn tận sâu trung tâm thành phố, ban đêm mới là thời điểm cuộc chơi thực sự bắt đầu.
Không khí ồn ào, tấp nập.

Trên đường xe cộ vẫn qua lại động đức, ánh đèn từ các tòa chung cư, biệt thự soi sáng rực rỡ mọi ngõ ngách.

Biệt thự Lục gia nằm ở vị trí trung tâm sầm uất nhất, bởi vậy nên ở đây vẫn vô cùng náo nhiệt dù là ban đêm.

Ví như đôi vợ chồng trẻ mới cưới Lục Mộng Kỳ cùng Dương Nhất Hàn, đang cãi nhau um nhà lên.

Chuyện tình của hai người sẽ rất ngọt ngào và đắm thắm nếu như không xảy ra cái ngày Mộ Tư Thần cùng Lục Kiều Kiều xuất hiện. Hai người bọn họ đã liên tục cãi nhau trong suốt nhiều ngày, chỉ cần đụng mặt nhau là đã cảm thấy không ưa nổi đối phương rồi. Thậm chí là bọn họ mới chỉ trở thành vợ chồng chưa tròn một tháng nữa.

Ông bà Lục đương nhiên khó xử mà bị kẹt ở giữa.

Đáng nói hơn là đứa con gái bé bỏng, hiền dịu của bọn họ bây giờ lại không khác gì bà chằn, mở miệng ra là mắng người.

" Dương Nhất Hàn, anh đúng là cái đồ kém cỏi, làm việc gì cũng không nên hồn! " Lục Mộng Kỳ cảm thấy bản thân chịu đựng quá đủ

rồi, giờ cô ta không muốn đóng kịch trước mặt người đàn ông này nữa, bởi vì anh ta đã chẳng còn bất cứ giá trị nào trong mắt cô nữa rồi.

Cũng không có người ngoài ở đây, Lục Mộng Kỳ càng tự do oanh tạc.

" Cô thì hay ho lắm chắc, bản thân tìm được con mồi lớn thì liền vứt bỏ tôi? Vẫn là Lục Kiều Kiều tốt hơn, cô ấy so với cô xinh đẹp, hiền lành, tốt tính hơn cô nhiều ."

Dương Nhất Hàn vậy mà lại so sánh cô với Lục Kiều Kiều, nghe cái tên Lục Kiều Kiều là Lục Mộng Kỳ chỉ muốn tức ói máu.

Lục Kiều Kiều là cái quái gì mà dám so cô với cô ta? Lục Kiều Kiều xinh đẹp hơn Lục Mộng Kỳ cô, trước đây chưa từng ai dám nói thế.

Chỉ có cô mới được dẫm nát Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều không là cái thá gì để được đưa lên so sánh với cô.

" Hừ, thích cô ta thì đi mà kết hôn với cô ta, lấy tôi làm gì? "

" Còn không phải là cô leo lên giường tôi quyến rũ tôi? Nếu không phải do cô, Lục Kiều Kiều sớm đã gả cho tôi! Tôi lúc trước còn nghĩ cô ngoan hiền, đáng yêu thế nào, hóa ra cũng chỉ là loại phụ nữ hám tiền.

"

" Hừ, còn không phải do anh quá kém cỏi, đến một phần cũng không bằng Mộ Tư Thần, nếu anh lấy Lục Kiều Kiều, tôi đã sớm gả cho Mộ Tư Thần rồi! "

Hai người lời qua tiếng lại, không ai nhường ai, đều là thốt ra những lời sỉ nhục đối phương.

Trong lòng Lục Mộng Kỳ thực rất hận, nếu như lúc đó cô ta không từ chối kết hôn với người đàn ông bí ẩn kia thì làm sao Lục Kiều Kiều lại dành lấy được cơ hội tốt như vậy, nếu như ngay từ đầu người thư kí kia nói ông chủ của anh ta là Mộ Tư Thần thì cô? cũng đâu đến nỗi phải thoái thác lại cho Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều vì sao luôn được may mắn như vậy.

Không chỉ Lục Mộng Kỳ mà trong lòng Dương Nhất Hàn cũng rất không thoải mái.

Rõ ràng lúc mới gặp, Lục Mộng Kỳ vẫn còn là dáng vẻ diễm đạm đáng yêu, khơi gợi sự bảo bọc của người đàn ông trong lòng hắn, hắn mới đem lòng yêu thích em gái của vị hôn thê.

Lục Mộng Kỳ cũng rất biết cách chiều lòng hắn, bởi vậy nên Dương Nhất Hàn đã hoàn toàn bị Lục Mộng Kỳ chinh phục.

Nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy hối hận rồi, không biết bản thân bị bỏ bùa mê thuốc lú gì mới mê muội người phụ nữ này, dáng vẻ bên ngoài kia cũng chỉ là diễn xuất lừa hắn vào tròng, thực chất cô ta chính là con rắn độc chỉ háms tiền bạc, thấy Mộ Tư Thần cường thế hơn nên cũng không tiếc thương đá tảng hắn đi để chuyển sự chú ý lên người đàn ông kia.

Dương Nhất Hàn cũng chán ngán loại phụ nữ này đến tận cổ rồi, lại nhớ đến Lục Kiều Kiều xinh đẹp lại rộng lượng kia, hắn đúng là có mắt như mù mới bỏ cô theo Lục Mộng Kỳ.

Cả hai hồi trước đồng thuận cùng nhau tìm cách phản bội Lục Kiều Kiều để tới với nhau.

Nhưng khi hoàn toàn thực hiện được rồi thì lại tỏ ra hối hận, chán ghét đối phương đến cùng cực.

Vậy mới nói tra nam tiện nữ đến được với nhau rồi thì kết cục cũng chẳng đẹp dễ gì.

" Dương Nhất Hàn anh đúng là tên kém cỏi, khốn nạn.

"

" Cô thì khá hơn tôi chắc? Giả vờ yếu đuối để lấy lòng thương hại của tôi, thấy Mộ Tư Thần giàu có hơn nên muốn chuyển mục tiêu hả?

"

" Anh không bằng người ta, có tư cách gì để ghen tỵ chứ! "

Hai ông bà Lục cuối cùng cũng không thể đứng nhìn được nữa, Lục Chu Mẫn vội vàng đến ngăn cản : " Hai đứa còn định cãi nhau tới bao giờ nữa? Vừa mới cưới, sao lại như vậy chứ? Kỳ Kỳ con làm sao vậy, sao lại trở nên như vậy hả, đứa con gái đáng yêu của mẹ, con nói là con thích Nhất Hàn mà, giờ con trở thành vợ của thằng bé rồi, không lẽ con không cảm thấy vui sao? " Lục Chu Mẫn buồn rầu.

" Mẹ, Dương Nhất Hàn làm sao bằng Mộ Tư Thần chứ, làm sao mà giàu có, đẹp trai bằng anh ấy chứ, tại sao Lục Kiều Kiều luôn may mắn như thế, cô ta còn muốn quyến rũ bao nhiêu người nữa, từ bé cô ta đã cướp đi bao nhiêu thứ của con, tất cả những thứ cô ta đang có đáng ra nên là của con! "

Biểu hiện của Lục Mộng Kỳ giống như một kẻ tâm thần.

Cô ta mặt mày nổi hằn lên những đường gân, đôi mắt trợn trắng lên, như một kẻ điên mà gào thét.

Nhìn thấy gương mặt đáng sợ của Lục Mộng Kỳ, Lục Chu Mẫn sợ hãi thảng thốt, còn Lục Hải cảm thấy đây không phải con gái của ông, Lục Mộng Kỳ bé bỏng như công chúa luôn lễo đéo theo sau gọi cha, giờ đây không khác gì kẻ điên mà gằn giọng quát mắng.

Ông không tự chủ được mà thẳng tay tát vào mặt Lục Mộng Kỳ. Cả Lục Mộng Kỳ lẫn Lục Chu Mẫn đều nhìn chăm chăm ông, Lục Mộng Kỳ hoảng hốt, đây là lần đầu tiên cha cô đánh cô, suốt 20 năm qua ông luôn coi cô là công chúa mà chưa một lần quát tháo, đánh mắng, vậy mà giờ phút này Lục Hải lại thẳng tay tát vào mặt cô.

Lục Mộng Kỳ bật khóc, nước mắt nước mũi giàn giụa, đôi mắt cô đen sì sì, như vạn tiễn xuyên thẳng tim ông : " Kỳ Kỳ, cha....!"

Không để cho Lục Hải có bất cứ cơ hội xin lỗi nào, Lục Mộng Kỳ quát lên : " Con ghét cha! " Lục Mộng Kỳ khóc lóc chạy thẳng về phòng, Lục Chu Mẫn tức giận liếc ông một cái rồi cũng đuổi theo Lục Mộng Kỳ.

Lục Hải nhìn chăm chăm bàn tay vừa tát Lục Mộng Kỳ, ông run rẩy, lần đầu tiên ông lại ra tay đánh Lục Mộng Kỳ, Lục Hải thực rất hối

hận : " Nhất Hàn, con có thể trở về Dương gia được không? Chúng ta sẽ từ từ khuyên bảo Kỳ Kỳ.

"

Dương Nhất Hàn gật đầu, hẳn cũng không muốn ở đây thêm làm gì, sau đó mau chóng lái xe rời khỏi.

Lục Hải hối hận vì lỡ tay một lần đánh Lục Mộng Kỳ, nhưng ông ta lại không nghĩ tới những tháng ngày bản thân đã đối xử với Lục Kiều Kiều ra sao..

Chương 41: Chương 41

Lục Mộng Kỳ buồn bã, không ngừng khóc lóc, cô xoa xoa lên gương mặt, một mảng đỏ ửng hằn dấu bàn tay của Lục Hải, chỗ đó nhói lên đau rát.

Lục Hải luôn tự hào nói cô là công chúa nhỏ của ông ta, thế nào ngày hôm nay lại tát cô ta một cái.

Tất cả đều do Lục Kiều Kiều, chắc chắn bởi vì cô ta được gả cho Mộ Tư Thần, trở nên xuất sắc hơn Lục Mộng Kỳ cô nên Lục Hải mới không cần cô nữa.

Quả nhiên ông ta chỉ coi cô như công cụ kiếm lời.

Điều đó càng khiến Lục Mộng Kỳ thêm căm hận Lục Kiều Kiều, bởi vì Lục Kiều Kiều thế nào lại may mắn như vậy, cũng chỉ là một đứa con gái chỉ biết đi theo sau hầu hạ Lục Mộng Kỳ cô, làm sao xứng được với Mộ Tư Thần?

Cả cái tên Dương Nhất Hàn kia nữa, cái tên tra nam chỉ yêu thích vẻ ngoài, thấy Lục Kiều Kiều xinh đẹp hơn trước nên giờ thôi háo sắc, tại sao cô lại từ bỏ tất cả để gả cho tên kém cỏi như thế, đúng thật là hối hận.

Chỉ cần nhìn thấy bàn mặt của hắn ta, đến cơm Lục Mộng Kỳ cũng không thể nuốt trôi.

Không lẽ bây giờ ly hôn, nhưng chỉ mới kết hôn chưa đầy một tháng.

nếu chuyện này để truyền thông biết, bộ mặt của cô không biết để vào đâu nữa.

Nhất định phải nghĩ ra cách giải quyết, Lục Mộng Kỳ không thể để mọi chuyện diễn ra thuận lợi với Lục Kiêu Kiêu, còn cô phải chịu đựng mấy chuyện này.

Nếu Dương Nhất Hàn đã thích Lục Kiêu Kiêu như vậy, chi bằng dùng kế mượn dao giết người, để Dương Nhất Hàn tán tỉnh Lục Kiêu Kiêu rồi khiến Lục Kiêu Kiêu bị Mộ Tư Thần hiểu lầm, Lục Kiêu Kiêu còn có thể giải thích được với người tàn khốc như Mộ Tư Thần sao, đến lúc đó, Lục Mộng Kỳ cô chỉ cần xuất hiện với tư cách là người chữa lành vết thương bên cạnh Mộ Tư Thần, Mộ Tư Thần còn lạnh lùng từ chối cô?

Đúng rồi, diệu kế đơn giản như vậy mà sao cô không nghĩ ra sớm, để bản thân quá đổ kỵ mà lớp mặt nạ suốt 20 năm qua bị rách ra, đúng là không đáng.

Lục Mộng Kỳ đã đeo trên mình chiếc mặt nạ diễn xuất lâu như thế, vậy mà lại bị Lục Kiêu Kiêu nhẹ nhàng kích động mà tự thái xuống.

Lục Mộng Kỳ nghĩ nghĩ, Lục Kiêu Kiêu hóa ra lại không hề đơn giản, không lẽ hình tượng ngoan hiền của cô ta trước kia cũng chỉ là giả? Lục Kiêu Kiêu đã đợi để có thời điểm đứng lên lật đổ mọi thứ, rồi cướp tất cả của Lục Mộng Kỳ cô? Thế hóa ra Lục Kiêu Kiêu mới là kẻ lừa đảo thật sự? Càng nghĩ, Lục Mộng Kỳ đâm ra càng tức, vốn nghĩ bản thân đã giỏi diễn, ai ngờ con rối bị mình điều khiển kia mới chính là người thông minh giết dây.

Không thể tha thứ cho Lục Kiêu Kiêu được, vậy mà lại bị Lục Kiêu Kiêu lừa suốt thời gian qua.

Lục Mộng Kỳ mau chóng hồi phục lại tinh thần, cô đi đến nhìn lại bản thân mình trong gương.

Dù là trong bất cứ cuộc chơi nào, cô cuối cùng vẫn là người thắng cuộc.

Từ bên ngoài, Lục Chu Mẫn nói vọng vào : " Kỳ Kỳ, mẹ vào được không? "

Lục Mộng Kỳ chậm rãi đi đến mở cửa : " Mẹ.

"

" Kỳ Kỳ, hôm nay làm sao vậy, cảm thấy trong người không khỏe sao? " Lục Chu Mẫn vẫn không tin, con gái bà làm sao có vẻ mặt đáng sợ như vừa rồi, con gái của bà - Lục Mộng Kỳ luôn hiền lành, đáng yêu mà.

" Mẹ, vì sao Mộ Tư Thần lại không để ý đến con? Kỳ Kỳ không xinh đẹp sao, vì sao ngay cả một ánh mắt, Mộ Tư Thần cũng không dành cho con, Lục Kiều Kiều kia làm sao sánh bằng con.

"

" Kỳ Kỳ, mẹ biết là con có tình cảm với Mộ Tư Thần, nhưng không nên gấp gáp như vậy, để chiếm được trái tim của người đàn ông thì cần rất nhiều thời gian, mẹ sẽ giúp con mà.

Kỳ Kỳ của mẹ, chỉ có người đàn ông như Mộ Tư Thần mới xứng với con! "

" Vậy còn Dương Nhất Hàn? "

" Mẹ thấy thằng bé đó vẫn còn thích, chỉ bằng để nó chia cắt Lục Kiều Kiều ra khỏi Mộ Tư Thần, sau khi mọi chuyện xong xuôi đâu vào đó rồi, Mộ Tư Thần cuối cùng cũng thuộc về con thôi! "

" Vâng, cảm ơn mẹ.

" Lục Mộng Kỳ khoe miệng nhếch lên cong thành nụ cười.
Quả là hổ phụ sinh hổ tử.

Mẹ như thế nào thì sinh con ra thế ấy, ngay cả suy nghĩ trong lòng cũng giống nhau.

Lục Mộng Kỳ bây giờ đã có thêm hậu thuẫn đằng sau, làm sao còn sợ thứ gì, sớm muộn Mộ Tư Thần cũng thuộc về cô.

Sau một lúc, Lục Hải cũng đứng trước cửa phòng, ông giơ tay lên định gõ cửa lại thôi, trong lòng áy náy vô cùng.

Khuôn mặt trông rất buồn phiền.

Thực ra, Lục Mộng Kỳ bên trong đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, cô ta biết Lục Hải đang đứng canh ngoài cửa.

* Cạch *

" Kỳ Kỳ.....!"

" Cha.

" Lục Mộng Kỳ mỉm cười hòa nhã.

" Kỳ Kỳ, cha xin lỗi, hồi nãy cha đánh con, là do cha không đúng, lúc ấy cha ...!cha...!cha cũng không biết làm sao....!"

Lục Mộng Kỳ lắc đầu, cười ngọt ngào : " Dạ không, là do con, con hồi nãy đã không khống chế được cảm xúc nên đã xử xử không đúng, cha dạy như vậy rất phải! "

Đây rồi, đây mới chính là người con gái hiền lành, ngoan ngoãn của ông chứ.

Chắc chắn là hôm nay con bé đã gặp chuyện gì đó, hoặc cảm thấy khó chịu trong lòng nên mới vậy thôi.

Lục Hải thật sự đã nghĩ như vậy..

Chương 42: Chương 42

Ngày hôm sau.

" Từ An, chị tới chơi với em đây! " Lục Kiều Kiều đang ở biệt thự cũ Cố gia, hai tay xách hai túi lớn đưa cho người quản gia, sau đó bản thân cũng đi vào trong, thấy Cố Từ An đang ngồi chơi trò xếp hình giữa phòng khách.

Cố Từ An thấy Lục Kiều Kiều, cậu mừng rỡ chạy tới : " Chị Kiều Kiều, sao bây giờ chị mới tới thăm em ? "

" Gần đây chị bận công việc nên không thể tới thăm em, xin lỗi Từ An! "

Quả thực là vậy, rất nhiều cơn bão không báo trước ập lên đầu Lục Kiều Kiều, làm cô xử lý không xuể tay, từ sự việc của Kha Nhược Vũ, lại đến Lục Mộng Kỳ, cô không hiểu, bản thân đã hoàn toàn cắt đứt với họ nhưng tại sao họ cứ bám lấy cô không chịu buông.

Nhưng may mắn, cô đã mạnh mẽ chống chọi được cho tới ngày hôm nay, chỉ là không biết mình còn phải chiến đấu tới bao giờ.

" Kiều Kiều, con tới chơi với chúng ta à? " Từ trên bậc thang, một người phụ nữ lớn tuổi chống gậy từng bước đi xuống, mái tóc đã bạc phơ, trên gương mặt hiền hậu đã có nếp nhăn do tuổi già.

Đó là Chu Mạn, Cố lão phu nhân Cố gia.

Lục Kiều Kiều nhanh chân đi đến đỡ bà : " Vâng, để con đỡ người.

" Lục Kiều Kiều chậm rãi đỡ Chu Mạn ngồi lên ghế.

" Cảm ơn con! " Chu Mạn cười hiền hậu : " Ta cảm thấy con rất giống với đứa con gái của ta! "

" Thật sao ạ? Con gái người như thế nào? "

" Con gái ta Cố Nhã Lam, đứa bé đó rất ngoan ngoãn, rất nghe lời ta, một đứa con gái hiền lành, tốt bụng, luôn lo nghĩ cho người khác, tự tay ta nuôi dưỡng nó trưởng thành, bản thân ta rất tự hào về nó.

"

" Bác gái quả là người tuyệt vời đó ạ, vậy khi nào có dịp con cũng muốn được gặp bác gái một lần! "

Chu Mạn lắc đầu, vẻ mặt trở nên buồn rầu : " Nó đã mất rồi, lại để kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh...!"

Lục Kiều Kiều nhận thức được bản thân hình như đã chạm phải nỗi đau của người khác rồi, cô rất bối rối : " Con, con xin lỗi vì đã khiến bà nhớ về chuyện không vui! "

" Không phải lỗi của con, Cố Nhã Lam con bé mất là chuyện từ 20 năm trước rồi, nó vốn rất ngoan và nghe lời ta, nhưng vậy mà lại vì một thằng đàn ông không ra gì mà lần đầu chống đối lại ta.

" Chu Mạn tức giận gõ cây gậy thật mạnh xuống nền đá hoa : " Ta đã nhiều lần khuyên ngăn nó rằng người đàn ông kia không có gì tốt, nhưng nó cứ cố chấp đâm đầu vào.

Vì không được sự chấp thuận của ta nên hai đứa nó đã bỏ trốn, nó sống ra sao, như nào, sau này ta đều không biết.

Nhưng đến một ngày vào 20 năm trước ta hay tin con gái Nhã Lam của ta tự tử trong một bệnh viện tư nhân nào đó.

Sau đó ta mới biết bởi vì người đàn ông bội bạc, khốn nạn kia đã phản bội con gái ta, ngoại tình bên ngoài cũng người đàn bà khác, chính là 2 năm sau kết hôn, không những vậy còn cùng người đàn bà kia sinh ra một tiểu tạp chủng.

Con gái ta vì không thể chịu nổi nên đã tự sát ngay trong bệnh viện, con bé lúc đó hẳn rất đau khổ, người làm mẹ như ta lại không thể ở bên mà chia sẻ chung nỗi đau với nó.

Thật đáng hận, ta vậy mà lại bất lực vì không thể tìm ra được tung

tích của người đàn ông kia, tên đó cũng thật khôn ngoan, hẳn ta sau khi Nhã Lam mất đã bằng mọi cách phủ sạch quan hệ, cắt đứt toàn bộ dấu vết khiến chúng ta không thể lần ra.

Ông trời thật không có mắt, người hiền lành, tốt bụng lại chết một cách oan uổng, còn kẻ gây ra tội ác tà trời vẫn được nhớn nhor ngoài vòng pháp luật.

"

Chu Mạn bởi vì quá tức giận, khí huyết không lưu thông, những cơn ho đau rát cũng ập tới từ cuống họng, những giọt nước mắt uất hận cũng lăn dài trên gương mặt đầy rẫy những nếp nhăn nhiều dần qua năm tháng.

Lục Kiều Kiều vội rót một cốc nước ấm đưa đến cho Chu Mạn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt sau lưng bà : " Bà chú ý đến thân thể, đừng vì những chuyện quá khứ mà ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, con tin ông trời vẫn công bằng, người xấu nhất định gặp quả báo, chỉ là tới muộn một chút thôi.

"

" Cảm ơn con, Kiều Kiều, con rất giống với Nhã Lam, hiền lành, tốt bụng, hành động cũng nhẹ nhàng như thế, nhìn thấy con ta lại bất giác nhớ về nó, Kiều Kiều dường như con tạo cho ta cảm giác rất quen thuộc! "

" Con cũng không biết, ngay cả con cũng cảm thấy trong lòng dâng lên cảm xúc rất lạ khi nghe bà kể chuyện.

"

Chu Mạn cười hiền từ vuốt mái tóc thẳng mượt của Lục Kiều Kiều : " Xin lỗi con, đột nhiên ta lại kể cho con mấy chuyện không vui! "

" Dạ không, nếu kể với con mà bà có thể giải tỏa bớt được phần nào thì con rất sẵn lòng ngồi đây nghe bà kể chuyện.

"

" Hai người cứ nói chuyện mãi, xuống đây chơi với con đi! " Cố Tử An bĩu môi, chị Kiều Kiều hôm nay tới đây chơi với cậu, vậy mà từ nãy giờ toàn nói chuyện phiếm với bà ngoại, hoàn toàn ngó lơ cậu, Cố Tử An rất giận.

Lục Kiều Kiều mỉm cười dỗ dành : " Tử An ngoan, chịu khó ngồi chơi xếp hình một chút, chị làm rất nhiều đồ ăn ngon cho em đó! "

" Thật à? Đâu? "

" Chị đưa cho bác quản gia rồi, Tử An đi hỏi bác ấy nhé! "

Cố Tử An ngoan ngoãn gật đầu, hai chân ríu rít chạy đi tìm người quản gia.

" Bà ơi, con có thể mạn phép hỏi, Tử An thằng bé đã trải qua chuyện gì mà....!"

Chu Mạn thở dài.

" Chuyện đó là hồi thằng bé 5 tuổi, lúc đó ta cũng không nhìn thấy trực tiếp, chỉ nghe kể lại....!Đó là vào buổi chiều, Tiểu Vy lên đưa Tử An ra ngoài chơi, hai đứa nó đi mà không báo cho ai biết, làm tất cả chúng ta đều lo lắng đi tìm.

Vốn dĩ ban đầu rất bình thường, nhưng không biết vì lý do gì mà tự dưng cãi cọ nhau, sau đó con bé tiểu Vy lỡ tay đẩy ngã Tử An xuống đường, lúc đó đột nhiên có một chiếc xe lao tới rất nhanh với tốc độ rất cao, thằng bé Tử An vì quá sợ hãi mà không tránh kịp.

Nhưng ngay sau đó, không biết là từ đâu có một cô bé lao ra đẩy Tử An tránh kịp, nhưng chính bản thân cô bé ấy lại hứng trọn bị chiếc xe đâm.

Đầu chảy rất nhiều máu, may mắn thay, các y bác sĩ kịp thời cấp cứu nên con bé không vấn đề gì, nhà chúng ta rất áy náy sau chuyện đó nên thương xuyên ra vào thăm bệnh, sau 1 tuần con bé xuất viện rồi biệt tăm không tìm thấy tung tích, Cố gia chúng ta nợ đứa bé đó một lời xin lỗi và một lời cảm ơn.

Còn về thằng bé Tử An, bởi vì không thể vượt qua nỗi cú sốc tâm lý đó mà bị chẩn đoán mắc chứng rối loạn tâm thần, chính là bị chứng

lại hoàn toàn ở tuổi hồi đó, vì thế thằng bé luôn cho rằng bản thân chỉ mới 5 tuổi.

Còn Tiểu Vy vì quá tự trách bản thân nên con bé đã bỏ bữa suốt nhiều ngày liên tiếp, mối quan hệ của hai chị em nó cũng không thể hàn gắn lại như ban đầu.

"

Hóa ra gia đình Cố Tiểu Vy lại trải qua nhiều muộn và trắc trở đến vậy? So với Cố Tiểu Vy, Lục Kiêu Kiêu cảm thấy bản thân mình còn may mắn hơn nhiều.

" Đó là lý do vì sao Tử An mỗi lần nhìn thấy Tiểu Vy lại nói cậu ấy là người xấu đúng không bà? "

Chu Mạn gật đầu : " Đúng vậy, ta biết vụ việc đó chỉ là vô tình không cố ý, tội cho tiểu Vy, con bé đến bây giờ vẫn dần vật bản thân mình như vậy! "

Cố Tiểu Vy trước mặt thì tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường, lạc quan như vậy, nhưng sâu trong thâm tâm cô ấy hẳn phải rất đau khổ.

Ngay sau đó, giọng nói quen thuộc vang lên từ bên ngoài, Cố Tiểu Vy bước vào : " Bà nội, con tới rồi đây, ủa Kiêu Kiêu, cậu cũng tới đây à? "

Chương 43: Chương 43

" Tớ tới đây chơi với Tử An, cả thăm bà luôn.

"

" Chà, hai chúng ta đúng là tâm linh tương thông nha.

Suy nghĩ cùng trùng hợp giống nhau như vậy.

Mà hai người đang nói chuyện gì vậy? "

" Không có gì, chút chuyện thôi, hai con ngồi đó nói chuyện đi, bà ra ngoài vườn xem mấy cây hoa đã nở chưa.

"

" Vâng ~ " Cố Tiểu Vy vui vẻ đi đến ngồi bên cạnh Lục Kiều Kiều.

Nhìn thấy vẻ mặt hớn hờ của Cố Tiểu Vy, Lục Kiều Kiều dăm ra nghi

ngờ : " Cố Tiểu Vy, cậu có chuyện gì vui à? "

" Ài, bị phát hiện mất rồi.

"

" Nhìn cái bản mặt kia của cậu chả nhẽ tớ lại không nhìn ra được chắc.

Khai mau, có chuyện gì? "

" Thì ngày hôm qua đó, tớ với trợ lý Ngôn đi chơi, anh ấy vậy mà lại biết khẩu vị của tớ rồi mua cho tớ dính loại café mà tớ thích, trời ơi, người gì đâu mà chu đáo dữ à! Đây đúng là bước tiến mới mà! "

Lục Kiều Kiều cũng đến chịu với cô bạn này, mới chỉ có thế mà đã vui sướng như vậy rồi, đúng là bị tình yêu làm cho mờ mắt.

" Rồi, chúc mừng cậu nha!! "

Một lúc sau, Cố Tử An vui vẻ bê một đĩa đầy bánh ngọt đi ra, vừa trông thấy Cố Tiểu Vy thì ngay lập tức tá hỏa, hét um lên : " Người xấu, người xấu, tại sao lại ở đây? "

" Tử An, là chị Tiểu Vy của em đây mà, không có người xấu nào hết!

" Cố Tiểu Vy vội vàng tiến đến.

" Không, không người xấu mau tránh ra! " Cố Tử An bật khóc, còn Cố Tiểu Vy hoang mang không biết phải làm sao, cô đứng chôn chân tại chỗ.

Nhận thấy tình hình không ổn, Lục Kiều Kiều vội đứng dậy đi ra kéo Tiểu Vy ra chỗ sofa ngồi.

" Tử An, sao vậy? Sao em lại khóc? "

" Kia, người xấu vào nhà em sau đó bắt em đi đẩy em ra đường cho xe đâm vào người.

" Cố Tử An sợ hãi, ngón tay chỉ thẳng vào Cố Tiểu Vy.

Cố Tiểu Vy sửng người, đầu óc trở nên trống rỗng, cảm giác thế giới quan xung quanh như sụp đổ, ánh mắt trở nên mơ hồ nhìn vào thân thể đang run rẩy của Cố Tử An.

" Vậy Tử An có nhận ra người đó là ai không? " có Lục Kiều Kiều vẻ mặt bình tĩnh nhất.

" Đó, đó....!" Cố Tử An chần chừ không muốn trả lời.

" Tử An thật sự không biết sao? "

" Tiểu Vy, Cố Tiểu Vy, chị Tiểu Vy của An An.....!"

Nghe thấy thanh âm gọi tên mình của Cố Tử An, Cố Tiểu Vy ngược lên, ánh mắt ngập trong nước mắt vì mừng rỡ.

" Tử An biết đó là chị gái mà nhỉ! Nhưng tại sao lại nói chị ấy là người xấu? "

" Bởi vì chị ấy đã đẩy An An ngã ra đường.

"

" Thế chị ấy có yêu quý Tử An không, hay là chị ấy ghét Tử An? "

" Chị Vy rất thương An An, hay xoa đầu An An còn cho An An kẹo nữa.

"

" Ừ nhỉ, thế tại sao chị Vy lại đẩy An An ra đường? "

" Lúc đó, lúc đó đột nhiên có con ong bay đến đậu lên người An An, chị Vy nói đứng im để chị đuổi đi cho nhưng An An rất sợ nên đã không nghe, An An cứ chạy trốn khỏi con ong, sau đó chị Vy đưa tay ra đẩy ngã An An ra đường.

"

" Nếu vậy thì có phải chị Vy cố tình đẩy An An ngã không? "

" Không, không biết, nhưng chị Vy đưa tay ra nên An An mới ngã, lúc đó còn có một chiếc xe lao rất nhanh nữa, An An sợ lắm, chiếc xe đó muốn đâm chết An An, giống như muốn đâm chết mẹ vậy, An An không thích, không muốn bị xe đâm đâu.

" nói một hồi Cố Tử An cũng bật khóc, khóc rất nhiều.

Lục Kiều Kiều sững người, vậy hóa ra Cố Tử An chứng kiến cảnh mẹ cậu bị xe tông nên khi ở trong hoàn cảnh đó, cậu bé mới bị sốc phản phệ như vậy.

Vậy ra vốn dĩ từ lúc tận mắt chứng kiến thấy mẹ bị tai nạn xe mà ra đi, Cố Tử An đã sớm có triệu chứng rồi, chuyện tai nạn hồi đó càng làm cậu rối loạn tinh thần hơn.

Lục Kiều Kiều trầm mặc, cô đưa tay đặt lên vai Cố Tử An.

" Vậy là chị Vy chỉ đang cố gắng giúp Tử An đuổi con ong đi nên mới khiến Tử An ngã ra đường, đúng không nhỉ? "

" Thật, thật vậy sao? " Cố Tử An chớp chớp đôi mắt nhìn về phía Cố Tiểu Vy.

" Đúng vậy, bởi vì làm gì có người chị nào muốn hại em mình đâu chứ, chị Vy cũng chỉ là muốn giúp Tử An thôi, chị Vy rất yêu thương Tử An mà! "

" Nhưng, nhưng mẹ cũng mất vì bị xe đâm chết....!"

" Tử An, chị không biết về việc của mẹ em, nhưng chị Vy thật rất yêu quý Tử An mà, với lại mẹ em ở trên trời nhìn thấy hai chị em không

hòa thuận như vậy sẽ rất buồn đó.

"

" Mẹ An An nhìn thấy ư? "

" Đúng vậy, mẹ của Tử An vẫn luôn dõi theo đó, vậy Tử An có muốn nhìn thấy chị gái cùng với mẹ phải buồn không? "

Cố Tử An gạt hết nước mắt trên mặt, lắc đầu : " Không, không An An muốn mọi người được vui.

"

" Đúng rồi phải vậy chứ nhỉ, chị Vy mua nhiều kẹo cho Tử An lắm đó, mau ra với chị đi! "

Cố Tử An đưa mắt nhìn về nơi Cố Tiểu Vy đang rung rung hai hàng nước mắt, bước chần chừ chậm chậm bước đi : " Chị.....!Vy? "

Cố Tiểu Vy ôm chầm lấy Cố Tử An, òa khóc : " Ừ, ừ chị đây, chị Vy của An An đây! "

" An An xin lỗi vì đã khiến chị Vy phải buồn lòng! "

" Không, An An không có lỗi, nếu lúc đó chị Vy cần thận giúp An An đuổi con ong đi thì An An sẽ không bị ngã ra đường.

Chị xin lỗi! "

Hai chị em cứ lời xin lỗi qua lại suốt bao nhiêu thì giờ trôi qua, chứng kiến cảnh này Lục Kiều Kiều cũng cảm động không kém, Cố Tiểu Vy thời gian qua đã phải khổ tâm rất nhiều rồi.

Từ bây giờ hai chị em bọn họ cũng trở về mối quan hệ như xưa rồi.

Lục Kiều Kiều cảm thấy vui lây, mừng cho cả hai người họ.

Chu Mạn bước tới từ đằng sau, không biết từ lúc nào đôi mắt bà đã nhắm lại, bà đi tới vỗ vai Lục Kiều Kiều : " Cảm ơn con, cảm ơn con nhiều lắm Kiều Kiều, nhờ con mà hai chị em bọn nó lại thân thiết như xưa rồi! "

Lục Kiều Kiều lễ phép lắc đầu : " Không có đâu ạ, thực ra trong thâm tâm Tử An, thằng bé không hề trách Tiểu Vy, chỉ là do bị ám ảnh từ cái chết của mẹ nên mới như vậy, quan trọng nhất, chúng ta vẫn phải

kiên nhẫn nói cho Tử An hiểu được rằng Tiểu Vy không hề cố ý, dù thằng bé mắc chứng rối loạn tâm thần, nhưng đôi khi cũng cần có người để hiểu và tâm sự được.

Con chỉ cảm thấy mọi người đã quá vội vàng trong việc muốn Tử An hồi phục.

"

" Nghe con nói cứ như con là bác sĩ tâm lý ấy nhỉ? Kiều Kiều tài thật đó! "

" Dạ đâu có, con cũng có một đứa em, hồi nhỏ đã luôn bên cạnh rồi nên cũng coi như là biết cách dỗ dành thôi ạ! "

" Kiều Kiều, con biết không, càng lúc ta càng cảm thấy con rất giống với con gái Nhã Lam của ta.

"

" Vâng, con rất vinh dự khi nhận được lời khen từ bà! "

" Được rồi, trưa nay con ở lại ăn cơm với chúng ta, hai đứa kia tính ôm nhau khóc lóc đến bao giờ hả, mau vào ăn cơm không bà cho nhịn hết bây giờ! "

" Haha, vâng ạ!! "

Lục Kiều Kiều cứ thế ở chơi với họ đến tận chiều tối mới trở về lại biệt thự ở ngoại ô..

Chương 44: Chương 44

Bước trên con đường đầy nắng và gió.

Lục Kiều Kiều cảm nhận tiết trời mát mẻ của mùa thu.

Cảnh vật, không khí, mọi thứ xung quanh đều thoải mái, tươi vui là thế, nhưng từ nãy giờ, song song với Lục Kiều Kiều đang tận hưởng thời tiết đẹp đẽ, Cố Tiểu Vy thì ngược lại, cô trầm ngâm suy nghĩ, đầu cúi xuống, ánh mắt luôn dõi theo từng bước chân.

" Tiểu Vy, làm sao thế? "

Cố Tiểu Vy ngược nhìn chăm chăm Lục Kiều Kiều.

đôi mắt rung rung như sắp khóc : " Kiều Kiều....!" giọng có chút nghẹn ngào.

" Cậu sao thế, đau ở đâu à? Sao lại khóc? "

" Kiều Kiều, tới giờ tớ vẫn chưa thể tin được là Tử An đã chấp nhận tớ, liệu đây có phải giấc mơ không? "

Lục Kiều Kiều đưa tay lên nhéo một cái thật đau lên chiếc má bầu bĩnh của Cố Tiểu Vy.

Cố Tiểu Vy ngăn mày : " Đau quá, sao cậu nhéo tớ? "

" Nếu đau thì là hiện thực không phải mơ rồi nhỉ? "

Cố Tiểu Vy thất thần nhìn Lục Kiều Kiều, hồi sau mới hoàn hồn, mỉm cười rạng rỡ : " Đúng rồi, đây là hiện thực, Tử An thật sự tha thứ cho tớ rồi.

Tất cả đều nhờ cậu đó Kiều Kiều, cậu đúng là nữ thần may mắn của tớ, cảm ơn cậu Kiều Kiều! "

Lục Kiều Kiều gõ nhẹ lên trán Cố Tiểu Vy : " Nếu vậy thì phải đền đáp tớ chứ nhỉ! "

" Tất nhiên rồi, nói đi cậu muốn tớ làm gì? "

" Mời tớ đi ăn bánh ngọt đi, ở gần đây có cửa hàng bánh ngọt mới mở, tớ sẽ càn quét hết tất cả bánh ngọt ở đó! "

" Đơn giản, hôm nay phú bà này sẽ bao nuôi cậu! "

" Trời ơi, ha ha, giám đốc Cố nay ngầu quá đi! "

Hai người đi được một đoạn, chợt có một chiếc xe lao nhanh vun vút tới, chắn trước mặt cả hai, Cố Tiểu Vy theo bản năng đưa tay ra chắn trước cho Lục Kiều Kiều.

Người trong xe vừa bước xuống, Cố Tiểu Vy bực mình, miệng nói liến thoắng : " Nè cái tên kia, không biết lái xe thì đừng có lái xe ra đường, đâm chết người ta lúc nào không hay đấy! "

" Kiều Kiều.

" cái giọng làm Lục Kiều Kiều cô chán ngấy đến tận cổ này, Lục Kiều Kiều đảo mắt : " Dương Nhất Hàn, ban ngày ban mặt lái xe chặn trước chúng tôi là muốn làm gì? "

Dương Nhất Hàn muốn nắm lấy tay Lục Kiều Kiều, hắn vừa đưa tay ra đã bị Cố Tiểu Vy chặn trước, cô gắt gỏng mắng : " Muốn làm gì, giữa thanh thiên bạch nhật còn muốn sàm sỡ, cho dù anh có là người quen của Kiều Kiều thì cũng không được phép tới gần cậu ấy! "

Bởi vì lần trước Cố Tiểu Vy không cẩn thận để Kha Nhược Vũ tiếp cận Lục Kiều Kiều nên Lục Kiều Kiều mém chết dưới cán dao của kẻ tâm thần kia, giờ lại xuất hiện một tên đàn ông có ý đồ với Lục Kiều Kiều, Cố Tiểu Vy quyết không để hắn được lại gần.

" Cô là ai, tránh ra, tôi muốn nói chuyện với Kiều Kiều! " Dương Nhất Hàn tức tối, hắn không có ý định buông tha cho Lục Kiều Kiều : " Kiều Kiều đi với anh, anh có chuyện muốn nói với em! "

" Có chuyện gì thì nói luôn ở đây đi, tưởng tôi không nhìn ra anh là tên đàn ông xấu xa ư, đừng hòng giờ trò gì với Kiều Kiều của tôi! " Cố Tiểu Vy cười chế nhạo.

" Tôi nói chuyện với Kiều Kiều không phải nói với cô, đừng có chõ mồm vào! "

" Hừ, chuyện của cô ấy cũng là chuyện của tôi, có gì nói thẳng ra rồi rút đi, trong đầu tốt nhất là đừng tính kế! "

Hai người cứ đấu khẩu qua lại, Lục Kiều Kiều bị kẹp ở giữa cũng đau đầu : " Tiểu Vy, không sao đâu để anh ta nói.

"

" Vậy em đi với anh, anh muốn nói chuyện riêng với em! " Dương Nhất Hàn bàn tay vươn ra siết chặt cổ tay Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều rút tay lại, vẻ mặt thờ ơ : " Có gì nói thẳng đi, tôi còn có việc! "

" Kiều Kiều, trước đây em đâu có vậy, em không dùng vẻ mặt đó nhìn anh, với cả em rất ngoan ngoãn mà nghe theo anh, bây giờ muốn nói chuyện với em, cũng khó như vậy? "

Bị câu nói của Dương Nhất Hàn làm cho phát bực, Cố Tiểu Vy cảm thấy thật lố bịch, cô nổi giận đùng đùng, gắt gao túm chặt cổ áo

Dương Nhất Hàn : " Cái tên điên này, anh coi Kiều Kiều là người hầu để bị anh sai bảo đấy ư! " giọng nói đầy phẫn nộ.

" Tôi nói sai? Lục Kiều Kiều, em hồi trước đây rõ ràng rất yêu anh, luôn làm mọi thứ để lấy lòng anh, luôn dùng ánh mắt si mê để nhìn anh, thấy anh ở bên cạnh Lục Mộng Kỳ, em rất ghen tỵ! "

Lục Kiều Kiều cảm thán một câu, đúng là nực cười, chua chát mà nói : " Dương Nhất Hàn, anh quá tự luyến rồi, để tôi nhắc cho anh nhớ, anh là người theo đuổi tôi rồi tỏ tình tôi, sau đó cũng là anh xin hôn ước từ cha mẹ tôi.

Tôi chưa bao giờ có tình cảm gì với anh hết, anh lấy đâu ra tự tin nói tôi si mê anh? Tôi ngoan ngoãn nghe lời, không chỉ với riêng anh mà cả với tất cả mọi người, đó là bởi vì tôi quá ngu ngốc và nhu nhược.

Còn nhìn thấy anh ở với Lục Mộng Kỳ, cũng không phải ghen tỵ mà là ghê tởm, rất ghê tởm, thật đáng hổ thẹn! "

Dương Nhất Hàn không tin, bởi vì Lục Kiều Kiều trước đây luôn hiền dịu, nghe lời, không một câu ca thán, không đòi hỏi bất cứ cái gì, luôn sống trầm lặng, còn Lục Kiều Kiều bây giờ lại nói như vậy, một người

trong thời gian ngắn không thể có sự thay đổi lớn như thế.

Tất nhiên Lục Kiều Kiều không thể có sự thay đổi lớn như vậy rồi, bởi vì vốn dĩ ban đầu cô chính là như vậy rồi, chỉ là trước đây cô sống không vì mục đích gì, cũng chẳng quan tâm đến thức gì, còn bây giờ cô muốn sống vì bản thân, còn có bạn thân Cố Tiểu Vy, những người cô mới quen, những người thân thiết, còn có...!Mộ Tư Thần.

Chính vì thế Lục Kiều Kiều không muốn tiếp tục sống mà bỏ lỡ thêm điều gì nữa.

Dương Nhất Hàn vẫn cố chấp : " Thôi nào Kiều Kiều, có phải vì Lục Mộ Dung Kỳ gả cho anh nên em vẫn còn giận đúng không? Không phải đâu bởi vì có vài chuyện ngoài ý muốn nên anh mới phải kết hôn với cô ta, thực ra anh vẫn luôn yêu em, cho tới giờ trong tâm trí vẫn luôn nghĩ về em! "

Lục Kiều Kiều cười mỉa : " Tôi đã nói rồi, tôi không có bất cứ cảm xúc nào dành cho anh hết, yêu, ghét, hờn, giận.....!chẳng có gì hết, anh đối với tôi không khác gì người xa lạ thôi.

Đừng ở đây làm cho cười cho thiên hạ nữa, mau đi đi! "

" Kiều Kiều, em đừng như trẻ con mà dỗi anh nữa, đi thôi, anh hứa sẽ giải quyết hết với Lục Mộ Dung Kỳ, sau đó cưới em về, chúng ta sẽ sống hạnh phúc mà! " Dương Nhất Hàn như một tên hề, nắm chặt tay Lục Kiều Kiều, lôi lôi kéo kéo.

Đến giờ phút này, Cố Tiểu Vy thề nếu cô còn chịu đựng được thêm nữa thì cô không phải Cố Tiểu Vy! Cố Tiểu Vy tung cước, chân cô đá thẳng lên chỗ hạ bộ của Dương Nhất Hàn.

Dương Nhất Hàn mặt biến sắc, đau đớn đến mức tím tái, hắn ta run rẩy lấy tay ôm lấy chỗ đó, quỳ gục trên mặt đường, rên rỉ, cổ họng bị chẹn, Vùg " đó " đau nhức và thốn dữ dội.

Cố Tiểu Vy tuy đáng người nhỏ con nhưng đừng coi thường cô, cô là đai đen Taekwondo.

Chắc chắn một cước vừa rồi không hề nhẹ chút nào.

Lục Kiều Kiều chẳng dám nhìn thêm nữa, chắc thốn lắm.

" Tên thần kinh, Kiều Kiều đã nói không có bất cứ cái gì với anh hết rồi mà, còn tự luyện nghĩ bản thân được yêu thích? Anh quên chồng cậu ấy là Mộ Tư Thần rồi hả, anh so với Mộ Tư Thần đẹp trai, giàu có, cường thế hơn chắc? Mặc gì cậu ấy phải thích tên hèn hạ như anh, có vợ rồi thì lo mà ở nhà chăm vợ đi, còn điên điên khùng khùng chạy ra đường lôi lôi kéo kéo vợ người khác.

Tên bám đuôi bi.ến thái.

"

" Cô? " Dương Nhất Hàn vừa giơ tay lên định tát Cố Tiểu Vy, một bóng dáng lao nhanh vun vút tới đỡ trọn cái tát của Dương Nhất Hàn.

" Trợ lý Ngôn? "

" Dương thiếu, ra tay đánh phụ nữ như vậy mà để người khác nhìn thấy là không hay đâu nhỉ! " Ngôn Dật ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Dương Nhất Hàn.

Đúng là chủ nào tởm nấy, Mộ Tư Thần tàn nhẫn như vậy thì Ngôn Dật chắc chắn cũng không phải dạng vừa.

Dương Nhất Hàn hai chân run rẩy, vừa sợ hãi vừa đau đớn, hẳn ta khó khăn leo lên xe cũng không quên bỏ lại một câu : " Kiều Kiều em đợi anh, anh nhất định sẽ cứu em thoát khỏi Mộ Tư Thần! " sau đó đạp ga, chiếc xe lai vun vút rời khỏi.

" Đúng là cái tên bệnh ho.ạn! Đừng để tôi nhìn thấy cái bản mặt của anh nữa! " giọng nói Cố Tiểu Vy đầy nội lực, cô hét lớn.

Sau đó xoay người lại, biểu cảm trên mặt linh hoạt đổi thành lo lắng :

" Trợ lý Ngôn, anh có đau không, trời ơi đỏ luôn rồi nè, sao anh lại chạy ra đỡ chứ, cái tên ngốc này! Tôi là đai đen Taekwondo, có thể đấu với anh ta! "

" Nhưng dẫu sao cô cũng là phụ nữ, làm sao tôi có thể để tên đó đánh người phụ nữ của tôi được chứ! "

" Người phụ nữ của tôi? Ai là người phụ nữ của anh? "

Thấy bản thân vừa thất thố, Ngôn Dật đỏ mặt ngại ngùng : " Khụ, giám đốc Cố, tôi đâu có nói gì, cô nghe lầm rồi! "

" Đâu có, tai tôi rất thính nha, tôi nghe rõ mồn một từng câu từng chữ mà! "

" Cô Lục, đi thôi, tôi đưa cô về biệt thự ngoại ô! " Ngôn Dật cố tình đánh trống lảng.

" Trợ lý Ngôn à ~ "

"! "

" Haizz, không muốn thừa nhận thì thôi, nhưng để tôi giúp anh xem mặt! "

" Tôi đã nói là cô nghe lầm rồi.....!Hả..? "

" Cái gì? Tôi chỉ muốn giúp anh kiểm tra mặt xem có để lại vết xước không thôi mà! " Cố Tiểu Vy cười ranh mãnh.

" Không cần đâu, chút lực đó không làm tôi bị thương đâu! Cô Lục, chúng ta đi thôi! "

Lục Kiều Kiều cười phì, hai người họ đúng thật là đáng yêu, còn không mau kết thành đôi đi để cô còn ăn mừng.

" Vậy, Tiểu Vy, tớ về trước nha! "

" Ừ, đi đường cẩn thận! Trợ lý Ngôn, anh cũng vậy nhé, trở về nhớ phải xem kĩ xem có để lại vết thương không đó.

Với lại, câu anh vừa nói tôi nghe rất rõ rất kĩ đó, mà anh cũng không cần phải ngại đâu! "

" Giám đốc Cố đi đường cẩn thận! " nói rồi Ngôn Dật đánh xe rời đi luôn, để lại Cố Tiểu Vy đứng một mình phì cười : " Ồ kìa.....!đúng thật là! ".

Chương 45: Chương 45

Lục Kiều Kiều mệt mỏi đi vào phòng, cô vừa bật đèn lên, hình ảnh Mộ Tư Thần ngồi trên giường đập thẳng vào mắt cô, nhưng Lục Kiều Kiều lại không có mấy phản ứng như là giật mình, hoảng hốt, bởi vì cô đã quá quen thuộc với hình ảnh này rồi.

" Thật tình, sao anh không bật đèn lên? Để tối om om như vậy? "

" Dương Nhất Hàn làm phiền em? "

" À, trợ lý Ngôn đã báo cho anh biết rồi sao.

" Lục Kiều Kiều dè dặt hỏi.

Cô đưa tay lên buộc lại tóc, Mộ Tư Thần liền phát hiện ra trên cánh tay Lục Kiều Kiều xuất hiện một vết bầm tím.

Anh thận trọng nắm lấy cánh tay cô.

" Sao em lại bị thương? "

Lục Kiều Kiều thấy anh hỏi, cô giờ mới để ý thấy.

Chắc do hồi nãy Dương Nhất Hàn siết quá chặt nên mới bị vậy, cô cười nhẹ : " À, bầm nhẹ thôi, không sao đâu.

"

Ánh mắt Mộ Tư Thần xao động, anh rời đi một lúc sau quay lại, trên tay cầm một túi đá, anh ân cần nâng cánh tay cô lên, sau đó chườm túi đá vào.

Mọi hành động đều rất dịu dàng.

" Đau không? " ngay cả giọng nói cũng ấm áp khiến lòng cô cảm thấy dễ chịu.

Lục Kiều Kiều đỏ mặt, vài phần bối rối : " Không, không đau lắm....!cảm ơn anh.....!"

"!"

Đôi mắt Lục Kiều Kiều đắm đắm nhìn khuôn mặt Mộ Tư Thần, càng nhìn càng cảm thấy dễ gần, không có chỗ nào lạnh lùng cả.

" Mộ Tư Thần, nếu anh cứ đối xử dịu dàng với tôi như vậy thì tôi sẽ thật sự động lòng đó.

" lời nói này của Lục Kiều Kiều, nửa phần là đùa, nửa phần là thật. Khóe môi Mộ Tư Thần hơi nhếch lên, ngược lên đối thẳng gương mặt xinh đẹp của Lục Kiều Kiều.

Giây phút anh vừa ngẩng đầu lên, hai gương mặt cách nhau một khoảng rất gần, phút chốc trái tim Lục Kiều Kiều như chững lại một nhịp rồi đập nhanh hơn, đập mạnh hơn, đôi mắt cô mở to, long lanh như chứa cả ngàn vì sao nhìn vào anh, cánh môi mỏng mím chặt lại, hô hấp như bị ngưng đọng lại.

Lục Kiều Kiều cứng đờ giữ nguyên tư thế ấy một hồi lâu.

" Vậy em đã động lòng với anh chưa? "

Lục Kiều Kiều căng thẳng thay đổi tư thế, bên ngoài cố giữ bình tĩnh lại, nhưng đều bị gương mặt đỏ như trái cà chua phản lại, cô ho khụ một tiếng : " Thì ...!có một chút....!" Lục Kiều Kiều ngại ngùng trả lời, chính cô cũng không biết, nhưng thực sự là cảm xúc đối với Mộ Tư Thần hoàn toàn khác với những người khác.

Mộ Tư Thần cười khế : " Vậy coi như là có chút tiến triển, anh sẽ đợi đến ngày em thực sự có tình cảm với anh! "

* Thành thịch, thành thịch *

Tim Lục Kiều Kiều đập rất nhanh.

" Mộ Tư Thần, vì sao anh lại nói yêu tôi? Thậm chí khoảng thời gian chúng ta gặp nhau quá ngắn để khiến người như anh nảy sinh tình cảm với tôi...." Lục Kiều Kiều băn khoăn : " Còn nữa, tôi cảm giác có điều gì đó ở anh làm tôi thấy rất quyến thuộc.

Nhưng tôi chắc là mình chưa từng gặp anh.

"

" Em thật sự không nhớ ra anh? "

Lục Kiều Kiều chần chừ một hồi, sau đó lắc đầu : " Không có, tôi chưa từng gặp anh mà! " cô khẳng định chắc nịch.

" Không, chúng ta đã gặp nhau rồi, từ 15 năm trước.

"

15 năm? Lúc đó cô mới 7 tuổi, đã gặp qua anh, vì sao lại không nhớ, lúc đó anh cũng là thiếu niên 15 tuổi, cho dù có thay đổi nhưng chắc chắn không thay đổi lớn tới mức cô không thể nhận ra anh.

Lục Kiều Kiều chìm sâu vào suy nghĩ.

Cô từ hồi nhỏ đã luôn ở trong nhà, ngoài Lục Mộng Kỳ ra, không có chơi quen với ai.

Trong phút chốc, Lục Kiều Kiều nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng.

Quang thời gian từ lúc Lục Kiều Kiều sinh ra cho tới khi lên 7, cô không có chút kí ức nào hết.

Lúc ấy, cha mẹ cô đã nói rằng cô bị mất trí nhớ, do trong một lần trượt chân ngã té, đầu đập xuống đất, bởi vì khi ấy còn quá nhỏ nên Lục Kiều Kiều cũng không biết tầm nghiêm trọng của việc này, và chuyện đó cũng dần bị chìm vào quên lãng.

Cho tới tận ngày hôm nay mới bất thành linh nhớ ra.

Nếu vậy thì có lẽ có lẽ cô thật sự đã gặp qua Mộ Tư Thần, chỉ là bị mất trí nhớ nên cô mới không biết anh là ai.

Lục Kiều Kiều càng suy nghĩ cô càng cảm thấy đầu óc choáng váng, như có một cơn đau khủng khiếp ập tới não bộ của cô, Lục Kiều Kiều nhăn mày xoa xoa hai bên thái dương, mơ hồ nói : " Tôi không chắc, nhưng tôi từ năm 7 tuổi đã mất trí nhớ, nên cũng không nhớ ra gì hết.

"

" Anh biết.

"

Lục Kiều Kiều ngạc nhiên hỏi lại : " Anh biết? "

" Đúng vậy, suốt 15 năm qua, anh vẫn luôn dõi theo em , âm thầm cho người điều tra mọi tư liệu về em.

"

Lục Kiều Kiều không hiểu, rốt cuộc lúc ấy bản thân cùng Mộ Tư Thần đã xảy ra chuyện gì, thế bào Mộ Tư Thần vẫn luôn dõi theo mình suốt cả 15 năm qua.

Nếu vậy, anh đã sớm biết cô từ trước.

Không chừng vụ trả nợ dùng người để trả cũng sớm nằm trong kế hoạch của anh.

" Nếu vậy, tôi đoán chuyện anh trả nợ cho Lục gia, khiến ông Lục phải dùng con gái mình để gán nợ, cho tới việc tôi gả thay cho Lục Mộng Kỳ, đều nằm trong kế hoạch của anh.

"

" Đúng vậy, tất cả đều do anh sắp đặt.

" Mộ Tư Thần khá bất ngờ vì Lục Kiều Kiều lại thông minh, đoán ra được cả chuyện này.

Vậy mới xứng đáng trở thành Mộ phu nhân của anh chứ.

" Vậy còn cái hợp đồng kia, không lẽ cũng chỉ là hình thức bên ngoài để tôi không thể chạy mất? "

" Đúng.

"

" Nhưng vì sao? Tôi không hiểu, vì sao lại là tôi? Sao anh lại để tôi trở thành vợ anh? "

" Bởi vì em đã hứa với anh rồi mà.

"

" Tôi đã hứa với anh? " Lục Kiều Kiều càng lúc càng mơ hồ, khó hiểu thập phần.

Cái triệu chứng mất trí nhớ này thật khiến cô đau đầu mà.

Mộ Tư Thần xoa đầu Lục Kiều Kiều, ôn tồn nói : " Ngủ đi, càng cố nhớ thì càng đau đầu thêm thôi, mai anh đưa em tới một nơi.

"

Mãi đến khi Mộ Tư Thần rời khỏi phòng rồi, Lục Kiều Kiều vẫn còn chìm trong đồng kí ức lộn xộn cần được sắp xếp.

Lục Kiều Kiều nằm gục xuống giường, cô thẫn thờ nhìn lên khoảng trống trên trần nhà.

Lục Kiều Kiều có cảm giác mình giống như nữ chính của một bộ phim và do Mộ Tư Thần đạo diễn vậy.

Có quá nhiều thứ cô cần được giải đáp ngay lúc này, nhưng thôi, càng nghĩ càng khiến đầu cô đau như búa bổ.

Lục Kiều Kiều nhắm mắt, thôi thì cứ để mọi thứ tự diễn ra theo tự nhiên.

Chương 46: Chương 46

Lục Kiêu Kiêu ngồi trên một cánh đồng cỏ xanh mướt, tiết trời trong lành, những đám mây trắng tinh bông bênh nhẹ nhàng thả trôi trên bầu trời xanh thẳm, trước mặt Lục Kiêu Kiêu có một giá vẽ, trên đó là một khung tranh còn trống đang chờ cô tô điểm màu sắc thêm rực rỡ.

Đôi mắt Lục Kiêu Kiêu đưa theo từng cánh chim bồ câu trắng bay lòng vòng quanh cô.

Lục Kiêu Kiêu mỉm cười rạng rỡ, đó là nụ cười đẹp nhất, tươi nhất mà trước đây cô chưa từng có.

Lục Kiêu Kiêu trong bộ váy xanh dài thướt tha, xõa tóc bay trong gió.

cô thả lỏng người, cùng hòa với khung cảnh vào làm một.

Tiếng ngân nga giai điệu vang lên khắp cả một khoảng trời, nghe mà thấy ngọt lịm như mật ong.

Bất chợt từ phía đằng sau Lục Kiêu Kiêu, một bàn tay từ vòng qua : "Kiêu Kiêu.

" Mộ Tư Thần cúi xuống, hơi thở của anh khẽ lướt qua thùy tai Lục Kiêu Kiêu.

Lục Kiêu Kiêu khẽ run.

Sau đó mỉm cười : " Tư Thần, anh đến rồi! "

" Vợ, em đang vẽ tranh sao? " Mộ Tư Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay Lục Kiêu Kiêu, chiếc bút trong lòng bàn tay càng chặt hơn.

" Vâng, em đang tưởng tượng, không biết khi đưa bé trong bụng

chào đời, sẽ là đáng vẻ thế nào! " Lục Kiều Kiều khẽ cười, dịu dàng xoa xoa bụng.

Ánh mắt Mộ Tư Thần cưng chiều nhìn ngắm cô, đầu gối khuyu xuống : " Nếu là một bé gái, chắc chắn sẽ xinh đẹp, đáng yêu như em, là một bé trai, sẽ thông minh và đẹp trai giống anh! "

Khóe mắt Lục Kiều Kiều cong cong : " Đồng ý là anh rất đẹp trai và thông minh, nhưng em không muốn con của chúng ta kế thừa cái tính cách tự luyến ấy của anh đâu! "

" Vợ, cái đó không phải tự luyến, mà là tự nhận thức được vị trí của bản thân! "

" Vâng, vâng anh nói gì cũng đúng! " Lục Kiều Kiều cười rộ.

" Nói thì vậy thôi chứ anh vẫn là thích con gái hơn! " Mộ Tư Thần nhìn Lục Kiều Kiều đầy âu yếm.

"Ồ, vì sao vậy? Em còn nghĩ anh thích con trai hơn chứ? "

" Anh nghĩ là vẫn nên sinh ra một tiểu công chúa, bởi vì nếu là con trai, địa vị của anh chắc chắn bị đe dọa, rồi thằng nhóc con ấy sẽ đá anh ra khỏi hạng nhất trong lòng em! " giọng nói Mộ Tư Thần cứ nhiên lại có vài phần nghiêm nghị, anh đây là thực sự nghiêm túc đó hả?

Lục Kiều Kiều cười muốn sảng, Mộ Tư Thần thế nào lại trẻ con như vậy, đứa bé còn chưa chào đời, chưa gì đã tỏ rõ thái độ như vậy, lại còn lo sợ vị trí của mình nữa, làm gì có người cha nào lại coi con của mình như tình địch như thế chứ!

Trời tờ mờ sáng.

Lục Kiều Kiều thoát ra từ trong giấc mộng, gương mặt cô thần thờ nhìn khoảng trống căn phòng ngay trước mắt.

Lúc sau gương mặt cô đỏ ửng lên vì xấu hổ.

Cô thế mà lại mơ thấy Mộ Tư Thần.

Trong giấc mơ, Lục Kiều Kiều cùng Mộ Tư Thần lại còn rất thân mật nữa.

Chỉ hồi tưởng lại một chút thôi cũng làm Lục Kiều Kiều sợ đến toàn thân rùng mình nổi da gà.

Đã mơ tới cùng Mộ Tư Thần thân mật, lại còn chưa chi đã tính đến chuyện tương lai cùng anh bàn luận sinh con trai hay con gái.

Lục Kiều Kiều vui mặt vào gối, hai tay nắm chặt đập bùm bụp lên giường, rồi gắt gao túm chặt ga giường, sau đó lại vung tay đá chân, nói chúng là đủ loại trò, tự cảm thấy mình giống kẻ dở hơi mà vỗ mạnh mấy phát lên hai má.

Cặp má bánh bao vốn đã đỏ ửng từ trước lại bị cô tiếp sức thêm, thành công trở thành chiếc má bánh bao được nướng dưới than hồng vừa nóng, vừa phồng lên béo ú.

Lục Kiều Kiều thầm mắng bản thân đúng là không có tiền đồ, bản thân khẳng định không thể có tình cảm với đối phương sau một thời gian ngắn tiếp xúc, thế nào chính mình lại đi động tâm với người ta, lại còn thuận lợi đưa người ta vào trong cảnh đẹp rồi ngủ thẳng cẳng cho tới sáng một cách ngon lành.

Lục Kiều Kiều cố chần tĩnh lại bản thân, lắc mạnh như muốn rút luôn cái đầu xuống, tóc tai bù xù hết cả lên.

Cô chao đảo bước tới phòng tắm.

Sau một hồi lâu tự tạt mấy gáo nước lạnh vào mặt, Lục Kiều Kiều nhìn mình trong gương với nụ cười tự tin nhất.

Chuyện giấc mơ đó hay là cứ kệ đi, cô cũng đâu phải tự mình điều khiển được giấc mơ, chỉ là " ngoài-ý-muốn " thôi mà, nhỉ?

Lục Kiều Kiều đường hoàng thay trang phục trên người, mới nhớ ra tối hôm qua, Mộ Tư Thần nói muốn đưa cô tới đâu đó.

Cô thay cho mình chiếc áo cổ lọ mỏng, khoác thêm áo vest, bởi vì thời tiết sang thu, có chút se lạnh rồi.

Lục Kiều Kiều bẽn lẽn từng bước đi xuống dưới nhà, cô ngó trước ngó sau, bỗng một giọng nói phát ra từ đằng sau làm cô giật mình thót tim : " Em làm gì vậy? "

Lục Kiều Kiều dè dặt quay lại phía sau, đã thấy Mộ Tư Thần đứng

khoanh tay tựa cửa, dáng vẻ ung dung.

Lại nhớ đến giọng nói trầm bổng của Mộ Tư Thần trong giấc mơ, bổng chốc tim Lục Kiều Kiều đập lên không theo nhịp thường ngày, gương mặt đỏ hồng, đôi mắt to tròn chớp chớp, ngược lên nhìn anh đến ngây người.

Sau đó tự mình hoàn hồn, tự mình điều chỉnh lại cảm xúc cho ổn định, rất chuyên nghiệp mà nở nụ cười thật tươi : " Hả, tôi đâu có làm gì, chỉ định đi xuống dưới nhà thôi mà! "

" Vậy sao lại trông giống đang lén lút thế kia? "

" Lén lút gì chứ, tôi đâu phải ăn trộm đâu! Mà anh nữa đấy, tại sao đi mà không phát ra tiếng động vậy hả, lại còn thù lù xuất hiện ngay sau tôi nữa, anh lần sau có thể tạo ra chút tiếng động để báo cho người khác biết được không! "

Mộ Tư Thần từ từ bước đến, vén nhẹ mái tóc Lục Kiều Kiều ra phía sau : " Xin lỗi, làm em giật mình rồi, lần sau anh sẽ chú ý hơn! "

Đôi mắt Lục Kiều Kiều xao động nhìn anh, sao lại giống một chú Becgie lớn, ngoan ngoãn, nghe lời thế kia.

Lục Kiều Kiều bị rung động rồi, cô không thể nào từ chối được những thứ đáng yêu, huống chi trông Mộ Tư Thần như là đang xuất hiện một chiếc đuôi vẫy lên hào hứng từ phía sau vậy.

Nếu trước mặt cô là một chú cún, cô sẽ không chần chừ mà xông tới cưng nựng, nhưng trước mặt là Mộ Tư Thần " lạnh lùng ", cô không thể nào làm vậy.

Lục Kiều Kiều cố tỏ ra thờ ơ, ho khụ một tiếng : " Được, được rồi....!" Nhưng làm sao cô có thể lọt qua được con mắt của anh.

Mộ Tư Thần thỏa mãn, ánh mắt đặt trên người cô, luyến tiếc không rời dù chỉ một khắc, một giây.

Lại chú ý đến cặp má của Lục Kiều Kiều, bàn tay Mộ Tư Thần không an phận mà đưa lên vuốt ve.

Tứ chi Lục Kiều Kiều co cứng lại, cánh môi giật giật.

" Sao lại đỏ như vậy? " giọng nói Mộ Tư Thần đầy sinh khí.

Lục Kiều Kiều phát ra những âm thanh máy móc : " Không, không có sao, tôi tự vỗ má mình cho tỉnh ngủ thôi, hôm, hôm nay anh nói muốn dẫn tôi tới một nơi mà....!"

" Không cần vội, chúng ta ăn sáng trước! "

" Đự, đực! " Lục Kiều Kiều khập khiễng bước theo đôi chân dài của Mộ Tư Thần.

Bản thân lại bị trêu ghẹo rồi!.

Chương 47: Chương 47

Lục Kiều Kiều cùng Mộ Tư Thần ngồi vào bàn ăn, không khí có chút tĩnh lặng, bởi vì thím Lý xin nghỉ phép về quê, Ngôn Dật cũng xin nghỉ phép kêu có việc bận, mà việc bận tuy không nói nhưng Lục Kiều Kiều cũng biết.

Giờ đây, cả căn biệt thự chỉ còn bóng dáng hai người ngồi ăn, có chút trống trải.

Lục Kiều Kiều chậm rãi thưởng thức món ăn thím Lý làm, thím Lý trước khi về quê vẫn không quên chuẩn bị những món cô thích ăn, đúng là một người chu đáo, trong lòng Lục Kiều Kiều đầy cảm kích. Lục Kiều Kiều cũng gọi là có tay nghề nấu nướng, nhưng từ khi đi làm thì cũng không còn thời gian để tự nấu, vì vậy đều là thím Lý hằng ngày chuẩn bị những món ăn ngon mà bổ dưỡng, đều là thím ấy chăm sóc cô.

Từ lâu Lục Kiều Kiều đã sớm nhận định thím Lý như mẹ ruột của mình, mà có khi còn hơn cả thế, bởi mẹ ruột của cô là Lục Chu Mẫn còn chưa từng một lần nào xuống bếp vì cô mà.

" Mộ Tư Thần, tối qua anh nói muốn đưa tôi tới một nơi, là ở đâu vậy? "

Mộ Tư Thần lãnh đạm đặt đĩa xuống : " Lát nữa tới nơi em sẽ biết.

"

" Hừm, thần thần bí bí! Anh làm tôi thấy tò mò rồi đó nha.

"

" Đó không phải nơi xa lạ gì với em, em đã từng tới đó rất nhiều lần vào 15 năm trước! "

" Tôi hiểu rồi, có phải anh muốn đưa tôi tới đó vì biết đâu chừng tôi sẽ nhớ lại, đúng không? Vì sao anh muốn tôi nhớ lại vậy, đối với tôi có nhớ được hay không cũng không còn quan trọng nữa! "

" Nhưng điều đó đối với anh rất quan trọng, em nhất định phải nhớ lại, cả lời hứa hồi đó nữa! "

Lục Kiều Kiều nghĩ nghĩ, không biết là hồi đó cô đã hứa gì với anh nữa, hẳn phải quan trọng lắm nên Mộ Tư Thần mới khẳng khẳng muốn cô nhớ lại.

Sau bữa ăn, Lục Kiều Kiều cùng Mộ Tư Thần ra xe, nhìn quang cảnh thay đổi liên tục qua ô cửa xe, Lục Kiều Kiều bỗng thấy trong lòng nôn nao lạ thường, cô đưa mắt nhìn sang Mộ Tư Thần.

Gương mặt anh lúc này lại quay trở về biểu tình lãnh đạm như thường ngày, anh tập trung lái xe, nhìn thẳng con đường trước mắt, không hề để ý thấy người con gái bên cạnh đang nhìn mình chăm chăm.

Thấy anh tập trung, Lục Kiều Kiều cũng không tiện hỏi, chỉ lặng lẽ ngồi im, chăm chú nhìn những lùm cây nối nhau liên tiếp bị lùi lại phía sau.

Một lúc sau, chiếc xe dừng lại.

Mộ Tư Thần xuống trước, đi sang phía bên kia mở cửa xe cho Lục Kiều Kiều.

Đặt chân xuống, Lục Kiều Kiều hướng mắt ngó xung quanh.

Trước mắt cô là một tòa nhà rất lớn, trông có vẻ đã bị bỏ hoang mà trở nên u ám.

Cả tòa nhà bị cây, cỏ dại bao trùm.

Bên trong chỉ còn lại các bức tường rêu phong, khung cảnh u ám.

Do bị cây cối, cỏ dại bao trùm, bờ tường rêu phong nên khung cảnh bên trong khá ghê rợn.

Tuy sơn không bị bong tróc nhiều nhưng tường nhà xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Bụi bặm bám đầy hành lang, lối đi vào các căn hộ.

Vách tường đã bắt đầu mọc rêu, có những vết ố.

Một gờ tường vỡ lở, vương vãi những miếng bê-tông.

Lục Kiều Kiều không biết tại sao Mộ Tư Thần lại đưa cô đến đây, bộ anh đặc biệt thích những tòa nhà trông hoang vu giữa rừng núi thế này à.

Nhưng Lục Kiều Kiều cũng đặc biệt dâng lên cảm giác quen thuộc khó tả.

Thứ thu hút cô nhất, có lẽ là tấm biển treo bị lệch kia, những dòng chữ to khổng lồ khắc dòng " trại trẻ mồ côi ".

" Đây là nơi anh từng sống! "

Lục Kiều Kiều bị làm cho ngạc nhiên đến trố mắt nhìn : " Anh từng sống ở đây á? "

Đương nhiên chuyện này khó tin, bởi vì ai mà biết được Mộ Tư Thần cường thế, đứng trên đỉnh cao hơn hẳn bao nhiêu người khác, làm sao quá khứ lại từng sống trong trại trẻ mồ côi.

" Anh từ nhỏ bị vứt bỏ trước cổng trại trẻ mồ côi, lúc đó thím Lý vẫn còn là người giám hộ chăm sóc trẻ, là thím ấy đã tự tay nuôi dưỡng anh, cho tới khi anh trưởng thành, có đủ điều kiện, anh đã nói thím ấy chuyển tới ở cùng anh, tiếp tục giúp anh lo toan chuyện trong nhà.

"

Lục Kiều Kiều nghe rất chăm chú, không ngờ quá khứ Mộ Tư Thần trải qua cũng khổ cực như thế, thím Lý đúng thật là người tốt.

" Anh đã từng là đứa trẻ bướng bỉnh, khó gần, không ai dám lại gần anh trong bán kính 5 mét, những người khác dường như rất căm

ghét anh, vì vậy anh cũng chỉ có một mình ngày qua ngày, cũng chỉ tự chơi một mình, đọc sách một mình, tự tìm cho mình nơi an tĩnh nhất....!"

"Đến khi anh 15 tuổi, anh đã gặp được một cô bé, cô bé ấy ngày nào cũng xuất hiện ở trại trẻ mồ côi, luôn bắt chuyện với anh, luôn muốn làm thân với anh, bởi vì hiểu rõ tính cách của mình, chắc rằng cô bé ấy sớm muộn cũng như người khác mà chán ghét mình, nên ngay từ đầu anh không hy vọng gì, rồi cô bé đó cũng sớm từ bỏ thôi...!"

" Nhưng không, cô bé ấy càng lúc càng tỏ ra nhiệt tình hơn, anh cũng dần mở lòng chấp nhận, cô bé ấy đối với anh rất tốt, ánh mắt nhìn anh không phải thương hại hay giễu cợt, mà vô cùng chân thành.

"

" Rồi tới một ngày, vì nghe lời mấy người không thích anh, nói rằng cô bé kia chỉ giả bộ tốt bụng để lừa anh, anh cũng không biết vì sao lúc ấy lại tin lời họ, vô tình buông những lời mắng thậm tệ với cô bé ấy, nhưng cô bé chỉ cười, không những không giận anh mà ngược lại càng đối tốt với anh hơn, lúc đó anh rất mông lung, không biết đâu là thật đâu là giả nữa.

"

" Nhưng sau đó anh đã biết được đáp án rồi, đó là một ngày trời mưa tầm tã, anh không nghe lời thím Lý mà trốn ra ngoài, kết quả bị ngã gãy chân.

Bất lực, chán nản vì biết rằng có kêu cứu cũng sẽ chẳng có ai tới, anh thu mình ngồi dưới một gốc cây.

Qua mấy tiếng sau, cô bé ấy xuất hiện với bộ dạng hốt hải, cả người ướt sũng, trên người lấm đầy bùn đất, tay chân chẳng chít những vết xước đến rỉ cả máu, cô bé lo lắng hỏi han anh thế nào, đến cả bản thân còn không để ý, rồi cũng không ngại mệt nhọc, khổ cực mà đưa anh về tới tận trại trẻ, cũng vì thế mà sốt đến ngắt suốt mấy ngày liền.

"

" Từ đó bọn anh càng thân thiết hơn, anh cảm nhận được những

chân thành thực thụ nơi cô bé ấy, dù nhỏ tuổi hơn anh rất nhiều nhưng lại trưởng thành, hiểu chuyện hơn cả anh, không biết từ lúc nào anh cảm thấy cảm xúc lạ dần nhen nhóm trong lòng mình.

Anh hiểu được lòng mình muốn gì và hứa rằng sẽ luôn làm cô bé ấy hạnh phúc, không để cô ấy phải rơi bất cứ giọt nước mắt nào.

Nhưng có vẻ không thể thực hiện được rồi, bởi vì sau ngày hôm ấy, tin tức cô bé ấy hoàn toàn biến mất, không còn bất cứ dấu vết nào.

"

Lục Kiều Kiều có thể cảm nhận được cảm xúc của Mộ Tư Thần bây giờ, anh cũng từng khổ tâm như vậy, cô đưa tay lên vuốt nhẹ gò má lạnh buốt của anh : " Người có duyên thì sẽ gặp lại thôi! "

" Đúng vậy, bọn anh thực sự là nhân duyên, bởi vì anh đã gặp được cô ấy rồi! "

Lục Kiều Kiều lúc đầu còn đằm nhiên, sau khi nghe anh nói, ngờ ngợ ra được điều gì đó, cô ngạc nhiên : " Không lẽ người anh kể là...!? "

" Đúng, cô bé mà anh gặp từ 15 năm trước, là em! Em có nhớ không, nơi này trại trẻ mồ côi là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.

"

" Tôi, tôi không biết, nhưng hình như nơi đây mang lại cho tôi cảm giác gì đó rất khó nói....!nhưng, làm sao anh biết cô bé đó là tôi, và làm sao anh có thể tìm thấy tôi? "

" Bởi vì có một quý nhân đã xuất hiện để giúp đỡ anh tìm thấy em.

Anh đã dõi theo từ 4 năm trước, thật xin lỗi vì không thể ra mặt để giúp em lúc khó khăn, lúc đó anh vẫn chưa đủ vững mạnh để bảo vệ em! "

" Nhưng 15 năm, quãng thời gian đó đủ dài để anh tự kiếm cho mình một tình yêu khác! "

" Không, làm sao vị trí Mộ phu nhân lại giao cho người khác được.

Và lại, em đã từng hứa với anh là sẽ trở thành vợ anh khi lớn lên rồi

mà.

"

" Tôi, tôi hứa hồi nào chứ? "

" Em không nhớ cũng không sao, bằng mọi cách, anh sẽ giúp em nhớ lại, với lại giờ em cũng là Mộ phu nhân của anh, anh còn sợ em chạy trốn? "

Lục Kiều Kiều thán phục rồi, Mộ Tư Thần này rõ tâm cơ, sớm đã lập kế hoạch bắt cô về rồi..

Chương 48: Chương 48

Mộ Tư Thần trong lúc lái xe đưa Lục Kiều Kiều xuống núi, anh nhận được một cuộc gọi, mà sau khi nói chuyện xong, về mặt đêm ra càng nghiêm trọng hơn.

Thấy vậy, Lục Kiều Kiều đoán ra chắc công ty anh hẳn đã gặp chuyện gì, giọng nói của người ở đầu dây bên kia rất gấp gáp.

" Anh để tôi xuống trung tâm mua sắm đằng kia đi, dù sao anh cũng đang có việc bận mà không phải sao? "

" Dù bận nhưng cũng không thể để em một mình, anh đưa em về biệt thự rồi đi cũng được, ở đó có vệ sĩ bảo vệ cho em nên anh mới yên tâm được! "

" Anh thả tôi xuống chỗ kia cũng được, tôi cũng có mấy thứ muốn mua! "

Mộ Tư Thần do dự, anh dường như không có ý định dừng xe lại, biết được suy nghĩ của anh, Lục Kiều Kiều cười : " Tôi biết anh lo lắng cho sự an nguy của tôi, nhưng ban ngày ban mặt lại giữa chốn đông người, anh còn sợ tôi bị người ta bắt cóc sao? "

Mộ Tư Thần suy nghĩ một hồi lâu, rồi cùng đồng ý thỏa hiệp.

Anh đưa Lục Kiều Kiều tới trước trung tâm mua sắm, đến khi thấy bóng dáng cô vào hẳn bên trong rồi mới yên tâm rời đi.

Nhưng mà Lục Kiều Kiều lại giống như tiên tri mà đoán trúng phóc tương lai của mình, cô vậy mà bị bắt cóc thật, đây đã là lần thứ hai trong năm rồi.

Ít phút trước.

Lục Kiều Kiều vẫn còn rất ung dung mà từng bước uyển chuyển dọc qua các cửa hàng.

Mọi thứ đều thu hút cô, đặc biệt mà những mẫu thiết kế mới trong bộ sưu tập của cô được trưng bày chính thức ở rất nhiều chi nhánh.

Lục Kiều Kiều cảm thấy tự hào về bản thân mình.

Cảm giác phiêu diêu, sung sướng mà bay bổng lên tận trời mây là thế.

Nhưng nào ngờ ở ngay giữa trung tâm, dòng người nối đuôi đi lại tấp nập, khả năng xảy ra bất cóc rất thấp, ít nhất là đối với những người như Lục Kiều Kiều, thế mà cô lại nằm trong số phần trăm rất thấp kia.

Cũng là đột ngột bị chuốc thuốc bằng chiếc khăn, Lục Kiều Kiều cứ thế ngất lịm đi trong vòng tay của mấy người đàn ông cao lớn, sau đó bị cưỡng chế đưa đi.

Sau vài tiếng trôi qua, chiếc xe của mấy người đưa Lục Kiều Kiều đi đã dừng lại trước một căn biệt thự xa hoa, lộng lẫy.

Mấy người lạ mặt kia bế thốc Lục Kiều Kiều lên rồi vác như bao tải vào nhà, đưa lên lầu.

Đặt cô nằm xuống chiếc giường lớn được trải ga mà trắng tinh, điểm xuyên thêm vài cánh hoa hồng đỏ rực rỡ.

" Làm tốt lắm! Giờ thì đi đi.

" một giọng nữ cao truyền tới, rồi tiếp đó một người phụ nữ với chiếc váy liền thân màu xanh nhạt tiến vào.

Một người chẳng thể thân thuộc hơn ai khác ngoài Lục Mộng Kỳ, vừa bước vào, cô ta rất kênh kiệu mà ngồi xuống bên giường, cạnh nơi Lục Kiều Kiều vẫn đang an giấc do tác dụng của thuốc.

Lục Mộng Kỳ đoan trang vén nhẹ mái tóc Lục Kiều Kiều sang một bên, vừa trông thấy gương mặt của Lục Kiều Kiều, không hiểu sao sắc thái biểu lộ liền khác hẳn so với lúc nãy, bàn tay cô ta nắm chặt lại, các ngón tay đâm vào da thịt đến rướm máu, như nhắc Lục Mộng

Kỳ tỉnh táo lại.

Cô ta cầm lấy con dao trên bàn, ánh mắt trở nên ảm đạm : " Gương mặt này đúng là khiến người khác thấy chán ghét thật đấy, đáng ra tôi nên làm điều này từ lâu rồi mới phải! " Lục Mộng Kỳ nắm chặt cán dao, nhắm thẳng khuôn mặt Lục Kiều Kiều mà đâm xuống.

Khi mũi dao vừa suýt sát chạm vào da thịt, một bàn tay thô ráp đã kịp ngăn lại, gân xanh tím nổi gắt gao, giọng người đàn ông khàn khàn, văng vẳng lên khó nghe : " Cô muốn làm gì? "

Lục Mộng Kỳ ngược lên, đầy cău kỉnh : " Dương Nhất Hàn, anh mau buông ra, tôi phải phá hủy gương mặt này tôi phải đâm nát gương mặt này, có như vậy Mộ Tư Thần mới không thèm đếm xỉa tới cô ta nữa! "

Dương Nhất Hàn phát cáu, gằn ra từng chữ : " Cô quên chúng ta đã thỏa hiệp thế nào rồi sao? Giờ Lục Kiều Kiều đã vào trong tay tôi rồi, cô muốn làm càn? "

" Hừ, bọn đàn ông các anh, ai cũng đều muốn bảo vệ Lục Kiều Kiều, rốt cuộc cô ta có gì? Nếu không có gương mặt hồ ly tinh này, cô ta còn có thể giành lấy được sự yêu thích từ đàn ông sao? " về mặt Lục Mộng Kỳ đáng sợ, không còn đáng vẻ công chúa điềm đạm đáng yêu như trước.

Khi đã gỡ mặt nạ ra rồi, Lục Mộng Kỳ như biến thành một người hoàn toàn khác.

Dương Nhất Hàn như muốn điên đầu, hấn ta hất cánh tay Lục Mộng Kỳ ra, con dao theo đó cũng bị văng ra xa xuống nền nhà : " Tôi không cần biết cô có thù hằn gì với Lục Kiều Kiều, nhưng thỏa thuận là thỏa thuận, nếu cô vi phạm, đừng hi vọng tôi tha cho cô! " Dương Nhất Hàn tỏ ra ác cảm với cô ta.

Lục Mộng Kỳ thấy biểu hiện của hắn, lập tức cười trong lòng.

Hồi trước thì phản bội Lục Kiều Kiều, một mực đeo bám theo cô, giờ thì hay rồi, trông thấy Lục Kiều Kiều hoàn toàn lột xác thì vô cùng luyến tiếc, thẳng chân đá cô không chút thương tiếc, cũng bằng mọi cách bản thiêu để có được Lục Kiều Kiều.

Đúng là mấy tên luôn lời ngon tiếng ngọt lại chính là mấy thằng

không ra gì, đại diện chính là Dương Nhất Hàn kia.

Lục Mộng Kỳ chính là không lời nào diễn tả sự hối hận tột cùng trong lòng mình lúc này, rốt cuộc là tại sao cô lại đồng ý theo cái tên khốn nạn, không có tiền đồ như vậy!

Nhìn qua Lục Kiều Kiều, Lục Mộng Kỳ đâm ra càng tức tối hơn.

Chung quy ra tất cả đều do lỗi của Lục Kiều Kiều, nếu không phải cô đồng ý với hôn ước cùng Dương Nhất Hàn, Lục Mộng Kỳ cũng không bằng mọi cách cướp lấy, nếu không phải Lục Kiều Kiều trở nên xinh đẹp, người đàn ông của cô cũng không đến lượt Lục Kiều Kiều.

Chung quy ngay từ lúc đầu, nguồn cơn mọi chuyện đều do Lục Kiều Kiều mà ra.

Nếu không có Lục Kiều Kiều, cuộc đời Lục Mộng Kỳ vẫn sẽ là một đường thẳng trải dài hoa hồng để cô ta ước lên, nếu không có Lục Kiều Kiều, sẽ không có chướng ngại vật ngăn cản cô bước lên đỉnh cao cuộc đời.

" Tốt nhất là giữ cô ta ngoan ngoãn ở bên cạnh, đừng để cô ta xuất hiện trước mắt tôi! "

" Không cần cô nhắc! "

Lục Mộng Kỳ hống hách rời đi.

" Không cần giả vờ nữa, anh biết em đã sớm tỉnh! " Dương Nhất Hàn ngồi xuống cuối giường.

Lục Kiều Kiều động mi, cô điềm tĩnh ngồi dậy : " Ban ngày ban mặt bắt người là có ý gì? Anh cùng Lục Mộng Kỳ đã thỏa thuận gì? "

" Sao lại gọi là bắt người? Anh đây là đang giải cứu em thoát khỏi tên Mộ Tư Thần tàn nhẫn kia, em nên cảm ơn anh mới phải.

Còn thỏa thuận với Lục Mộng Kỳ, cô ta giúp anh đưa em trở về bên anh, anh giúp cô ta giữ em lại ở đây để cô ta có thể quyến rũ Mộ Tư Thần, mỗi làm ăn đôi bên cùng có lợi, em yên tâm, anh và cô ta không có mối quan hệ gì hết! "

" Anh và Lục Mộng Kỳ thế nào với nhau, tôi không quan tâm, hai vợ chồng tôi rất hạnh phúc, không cần người ngoài như mấy người chen chân vào.

" giọng nói Lục Kiều Kiều đang thép : " Mau thả tôi đi, tôi sẽ xem như chuyện này chưa từng xảy ra mà tha cho hai người! "

Dương Nhất Hàn cười lớn, thanh âm phát ra ghê rợn : " Hạnh phúc? Em chắc không? Anh biết em là bị Mộ Tư Thần ép buộc, em vẫn còn yêu anh mà! "

Dương Nhất Hàn đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của Lục Kiều Kiều.

Trong lòng Lục Kiều chỉ toàn cảm thấy ghê tởm và bần thiêu, cô hất mạnh bàn tay của hắn ra : " Cút đi, thật ghê tởm! Nói cho anh biết, tôi chưa từng yêu anh, hiện tại không, tương lai lại càng không, ngừng tưởng bở mà thả tôi đi! "

" Không sao, anh biết em vẫn còn đang giận anh mà, tình cảm thì có thể từ từ bồi dưỡng.

" Dương Nhất Hàn tiến sát gần Lục Kiều Kiều : " Nói cho em biết, em đừng hòng thoát khỏi đây, căn biệt thự này nằm trên một hòn đảo cách biệt hoàn toàn với thế giới ngoài kia, không có sóng, cũng không có ai biết, em đừng hòng trốn được, huống chi là cầu cứu sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Em sẽ mãi mãi ở đây, ở bên cạnh anh, đừng nghĩ tới việc thoát khỏi anh, Mộ Tư Thần kia có cường thế như nào, cũng làm sao định vị ra được vị trí của em lúc này! "

Thần trí Lục Kiều Kiều xuất hiện vài phân hoảng hốt, đã bị bắt cóc, rồi còn bị đưa tới nơi cách biệt với thế giới ngoài kia, cô quát lớn : " Tên biến thái chết tiệt, anh có vấn đề về thần kinh à? Mau thả tôi ra! "

Mặc cho Lục Kiều Kiều la hét, mắng chửi, Dương Nhất Hàn vẫn mỉm cười : " Quang cảnh ở đây rất đẹp, em cứ từ từ hưởng thụ! " nói rồi, hắn ta đứng dậy rời khỏi phòng, chốt cửa lại.

Biết được Dương Nhất Hàn khoá trái cửa, Lục Kiều Kiều cũng dần

an tĩnh trở lại, cô cố gắng tự trấn an bản thân.

Nếu hoảng sợ ngay lúc này cũng không làm được gì, như thế bọn họ càng ngư ông đắc lợi, không thể để mấy người xấu xa đó dễ dàng đạt được mục đích.

Lục Kiêu Kiêu bình tĩnh trở lại, đến nước này thì phải tự thân vận động, không ai có thể giúp được mình nữa..

Chương 49: Chương 49

Lục Kiều Kiều từng bước hướng ra phía cửa sổ, cô kéo toang tấm rèm ra.

Quả thực như lời Dương Nhất Hàn nói, trước mặt là biển, sau lưng là biển, tứ phía xung quanh bị bao trùm bởi một màu xanh của biển. Nói là tự mình cứu mình thôi chứ, nhưng với tình hình hiện tại của cô bây giờ chính là tiến thoái lưỡng nan rồi.

Lục Kiều Kiều tuyệt vọng ngồi thụp xuống sàn nhà, cô tự kiểm tra lại trên người, dĩ nhiên là điện thoại cũng bị tịch thu mất, bọn họ sẽ không ngu ngốc tới mức cho cô giữ lại hi vọng cuối cùng với bên ngoài.

Tại sao ngay cả khi đã thành toàn cho hai người họ được đến với nhau rồi, thậm chí cũng cắt đứt hết tất cả với họ, vậy cơ sao bản thân vẫn cứ giống như một con mồi bị nhắm tới cho bọn họ cấu xé?

Lục Kiều Kiều thu mình, tâm trạng nặng nề ngổn ngang trong tâm trí cô.

Cứ như vậy, Lục Kiều Kiều ngồi bất động tại chỗ suốt hàng giờ liền, mãi tới khi mặt trời lặn xuống biển, bầu không khí mang một hơi thở mới, tĩnh lặng, ngọt ngào, khó chịu.

Tiếng cạch cửa lần nữa phát ra, Lục Kiều Kiều giật mình xoay đầu ra.

Dương Nhất Hàn cùng chiếc xe đẩy thức ăn tiến vào, trên mặt hắn ta còn mang theo nụ cười nham nhở : " Kiều Kiều của anh, tới giờ ăn tối rồi! "

Lục Kiều Kiều nhăn mày bức tức : " Tên biến thái anh, mau thả tôi ra, tính nhốt tôi tới bao giờ? "

" Em yêu, sao em lại nói như vậy với anh? Anh đau lòng lắm đó, nào chúng ta cùng nhau ăn tối! "

Lục Kiều Kiều ngoài thấy ghê tởm ra thì chính là thấy rất ghê tởm : " Dương Nhất Hàn, bộ anh mắc chứng tâm thần phân liệt à? Hồi trước là ai một hai nói chỉ yêu Lục Mộng Kỳ, theo đuổi tôi chỉ là cái cớ để thu hút Lục Mộng Kỳ, bây giờ như thế nào mà giống tên thần kinh lại bắt tôi tới đây! "

" Không, không, ngay từ đầu trong lòng anh chỉ có một mình em, theo dõi em cũng là tình cảm thật lòng, đối với Lục Mộng Kỳ chỉ là cảm xúc thoáng qua, nhất thời không tự chủ được lòng mình nên mới vậy.

" Dương Nhất Hàn cười nói, ánh mắt hắn ta vô hồn chăm chú lên gương mặt Lục Kiều Kiều : " Kiều Kiều, bây giờ anh rất hối hận, làm ơn tha thứ cho anh, rồi chúng ta sẽ giống như xưa, chỉ có hai chúng ta ở bên nhau thôi, sẽ không có kẻ nào chen chân vào được nữa! " "Đã là thời đại nào rồi mà còn cưỡng chế bắt cóc người, rồi còn nhốt ở một nơi không ai biết, bộ anh muốn đánh đập, hành hạ tôi hay gì.

Hành vi này của anh đáng bị đi tù đấy, nên nhớ, ác giả thì ác báo thôi! "

Lục Kiều Kiều cố giữ thanh âm của mình không bị run rẩy, hiện tại trong cô đang tràn ngập hoảng sợ, tại sao xung quanh cô toàn là những người có đầu óc không được bình thường?

" Làm thế nào anh mới buông tha cho tôi? Chuyện này giải quyết càng sớm càng tốt, nếu để chồng tôi biết được, anh ấy sẽ không tha cho anh, anh biết chồng tôi tàn nhẫn tới mức nào kia mà! "

Dương Nhất Hàn vô cùng tức giận, Lục Kiều Kiều lại nhắc đến Mộ Tư Thần kia, lại còn gọi " chồng " một cách thân mật như vậy.

Chết tiệt, khoảnh khắc đó hắn thật sự có thể giết người.

" Chỉ khi em chết đi anh mới buông tha.

Lục Kiều Kiều em nên giết chết ý nguyện có thể rời xa anh đi."

Lục Kiều Kiều siết chặt bàn tay, móng đâm vào thịt đau nhói.

Cô tùy tiện nói bừa, không ngờ lại khiến hắn mất hết lý trí.

Dừng một lát, Dương Nhất Hàn muốn kiểm kiểm chứng, hắn đưa tay

chạm vào má cô rồi trượt xuống chiếc cổ thanh gọn.

Cả người cô khẽ run lên, ánh mắt cảnh giác nhìn hấn.

Giọng lạnh lùng:

“ Ai cho phép em gọi hấn ta như vậy, em là người phụ nữ của anh, chỉ có anh mới có thể trở thành chồng của em, Mộ Tư Thần, em nghĩ rằng hấn ta có thể xuất hiện ở đây để cứu em ra sao? ”

Lục Kiều Kiều thoáng thất thần, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là không biết trả lời như thế nào.

Quả thực, Mộ Tư Thần làm sao biết vị trí hiện tại bây giờ của cô, vậy làm sao tới cứu cô?

Bàn tay hấn bao trùm lấy cổ cô, khớp xương dùng sức.

Ngay cả hô hấp cũng dần trở nên khó khăn.

Lục Kiều Kiều đau đớn, nhắm chặt mắt, cô cố ngăn lại, nhưng căn bản sức của cô không đủ, hấn càng mạnh tay hơn.

Dương Nhất Hàn không phải kẻ dễ chọc giận.

Hấn nhìn cô chặt vật dưới bàn tay mình:

“ Chỉ cần em rút lại những lời đã nói, thảo hiệp với anh, hai chúng ta sẽ sống mãi mãi bên cạnh nhau, mau đem Mộ Tư Thần vứt ra khỏi tâm trí! ”

Lục Kiều Kiều vò chặt chần, không hề xao động.

Dương Nhất Hàn nhắm đếm thời gian, không gian chỉ còn nghe được mỗi nhịp thở của hấn.

Gương mặt cô không huyết sắc, gân xanh ẩn hiện trên lớp da mỏng.

Hấn gần như gào lên:

“ NÓI ĐI! ”

Lục Kiều Kiều đang dần bị rút cạn không khí, lồng ngực như tắc nghẽn, cô đau đớn mà thanh quản hăm hừ những tiếng nghe khó chịu.

Ánh mắt hấn loé lên tia phẫn nộ, thụt tay lại như phát bồng.

Lục Kiều Kiều gặp người ho sặc sụa, khoé mắt ngấn nước, gương mặt đỏ bừng, nổi những đường gân xanh tím.
Ánh mắt hẩn nhìn cô đầy mơ hồ, gương mặt tối sầm.

Lục Kiều Kiều ngay đến chết cũng không thèm chấp nhận hẩn sao?
Dương Nhất Hàn bức tức bước ra khỏi phòng, rầm một tiếng cách cửa vang ầm, cũng không quên chốt cửa lại.
Khi Lục Kiều Kiều hết choáng váng, trong phòng trống không.

Tinh thần cô hoảng loạn, Dương Nhất Hàn không khác gì kẻ điên, ra tay tàn nhẫn, thật sự có ý định giết cô.

Nếu là trước đây, Lục Kiều Kiều chắc sẽ để mặc cho bản thân bị giết, nhưng giờ thì không, ý chí muốn sống trong cô sôi sục, Lục Kiều Kiều không muốn chết, cô đã có mục đích sống, còn bao nhiêu dự định cha thực hiện được, còn người yêu quý và bạn bè, và người trong lòng cô, Mộ Tư Thần.
Giờ thì Lục Kiều Kiều biết câu trả lời thực sự đến từ trái tim mình rồi.

Những lúc buồn, vui, kể cả những lúc bản thân gặp nguy hiểm, hình bóng Mộ Tư Thần luôn là người đầu tiên hiện hữu trong đầu Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều muốn sống, muốn bày tỏ lòng mình với Mộ Tư Thần trước khi quá muộn, rằng bản thân đã yêu anh từ lúc nào không hay. Lục Kiều Kiều gắng gượng dậy, cô tự trấn an bản thân để bình tĩnh hơn..

Chương 50: Chương 50

Lục Kiều Kiều chán nản nhìn chỗ thức ăn Dương Nhất Hàn đem vào hồi nãy, ngoài bữa ăn lúc sáng cho tới giờ, cô vẫn chưa ăn gì, bụng đói cồn cào cả rồi, nhưng cô không dám ăn, biết đâu chừng hắn ta đã bỏ mấy thứ linh tinh vào trong, ăn vào rồi bị ngộ độc lăn đùng ra sùi bọt mép rồi chết ở đó luôn thì sao.

Phương châm ban đầu của Lục Kiều Kiều là phản kháng đến cùng, nhưng Dương Nhất Hàn trông như bị mắc hội chứng gì đó về tâm thần thể kia, ngộ nhỡ chộc tức hắn ta, hắn điên lên rồi bóp cổ cô giống như vừa rồi thì cũng chết.

Lục Kiều Kiều cắn răng, Dương Nhất Hàn là kiểu người ăn mềm không ăn cứng, trước hết cứ phải chiều lòng hắn ta, để hắn mất cảnh giác rồi mới có cơ hội trốn thoát được.

Nói tóm lại cứ ngấm ngầm chịu đựng cho qua chuyện rồi từ từ nghĩ cách.

Mà tất cả hình ảnh của Lục Kiều Kiều, từ hành động cử chỉ, biểu cảm trên gương mặt, cho tới lời ăn tiếng nói, toàn bộ đều bị ghi lại bằng các camera ẩn giấu kín quanh khắp phòng.

Sau đó được đưa tới màn hình giám sát trong phòng điều khiển. Dương Nhất Hàn ánh mắt đen ngòm, quan sát từng nhất cử nhất động của cô.

Khuôn miệng hắn nhếch lên thành đường cong, cười độc : " Lục Kiều Kiều, cả đời này em đừng hòng nghĩ tới chuyện thoát khỏi anh! " sau đó là một tràng cười đầy quái dị lan ra khắp căn phòng.

"Tìm thấy cô ấy chưa?"

Giọng một người đàn ông trầm thấp đầy nghiêm nghị vang lên hỏi người thư ký của mình.

Mộ Tư Thần đầy phần nộ bóp chặt ly rượu trên tay, sự tức giận đến cùng cực truyền đến tứ chi, các khớp ngón tay cứ thế càng siết mạnh hơn, ly rượu làm bằng thủy tinh đạt đến giới hạn bị vỡ tan tành, từng mảnh nhỏ rơi xuống rải rác trên nền nhà.

Màu đỏ của rượu vang nhuộm đầy bàn tay Mộ Tư Thần không khác gì màu máu tươi.

"Thưa Mộ tổng, vẫn...chưa...tìm được."

Giọng Ngôn Dật ấp úng, sợ hãi hai tay bấu víu lại thật chặt nhìn Mộ Tư Thần đang ngồi trên ghế.

Ánh mắt Mộ Tư Thần nheo lại, hàng mày cau có đầy những tia máu hằn lên như muốn nuốt chửng thư ký Ngôn trước mặt.

Mộ Tư Thần gằn giọng quát :

"Ra ngoài!"

Âm thanh lạnh lùng làm thư ký Ngôn cũng phải hãi ra quần sợ sệt, anh ta đi ra ngoài thật nhanh không quên đóng cửa lại.

Mộ Tư Thần mặc một bộ âu phục với khuôn mặt điển trai, sóng mũi cao vút, chân mày hơi rậm mang một nụ cười nhạt nhẽo.

Tâm can bị dẫn xé, trong lòng anh hàng mũi kim đâm vào tim vậy.

Đôi mắt anh u sầu, lòng lặng buồn lên những cơn sóng dữ, giọng anh vẫn ôn nhu thì thào vào tấm ảnh của Lục Kiều Kiều :

"Kiều Kiều, anh xin lỗi, là lỗi của anh, đáng lẽ không nên để em ở một mình, em đang ở đâu!"

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, từng cơn gió mùa thu thổi se se lạnh, màn đêm tĩnh mịch.

Sáng nay bởi vì công ty có chuyện rất gấp nên anh mới phải đi, đáng ra ý định ban đầu là đưa Lục Kiều Kiều về nhà cho an toàn, nhưng

bởi vì cô cứ khẳng khẳng muốn đi dạo trong trung tâm mua sắm nên anh mới đồng ý thỏa hiệp.

Mộ Tư Thần cài đặt định vị Lục Kiều Kiều 24/24 để cô đi đâu, làm gì anh đều biết.

Nhưng chỉ cách vào phút sau đó, tín hiệu từ phía Lục Kiều Kiều đã ngừng lại hoàn toàn, biết được Lục Kiều Kiều xảy ra chuyện, Mộ Tư Thần ngay tức khắc dừng toàn bộ công việc lại, anh gọi cho cô hàng trăm cuộc nhưng không thấy hồi âm, điều động người đi tìm, nhưng suốt cả một ngày chỉ nhận lại một câu " chưa tìm thấy ".

Mộ Tư Thần tự chế nhạo bản thân, cả một đời cường thế, đứng trên bao người khác, vậy mà đến người phụ nữ mình yêu cũng không thể bảo vệ được, để cô bị bọn bắt cóc mang đi không biết tung tích, đến giờ còn chưa tìm ra được.

Cho tới giờ phút này, Mộ Tư Thần không thể bình tĩnh nổi nữa, lòng anh như bị thiêu đốt, nếu không mau chóng tìm ra Lục Kiều Kiều, sợ là anh sẽ phát điên mất.

Mộ Tư Thần cố đè nén lại ngọn lửa cháy bùng bùng trong người, anh suy nghĩ lại mọi chuyện, hung thủ bắt cóc Lục Kiều Kiều chắc chắn là Lục Mộng Kỳ, bởi vì cô ta luôn nhen nhóm lòng đố kị với Lục Kiều Kiều.

Mộ Tư Thần nhất định sẽ không tha cho những người dám động vào Lục Kiều Kiều dù chỉ là một sợi tóc.

Anh mau chóng cho người điều tra vị trí hiện tại của Lục Mộng Kỳ.

Biết được cô ta đang ở Lục gia, Mộ Tư Thần tức tốc lái xe phi như bay trên đường.

Chỉ sau vài phút, chiếc Tuatara của Mộ Tư Thần xoay một vòng qua, đỗ trước biệt thự Lục gia.

Nghe tin Mộ Tư Thần tới từ người gác cổng, Lục Mộng Kỳ hớn hờ chỉnh trang lại trang phục cùng đầu tóc, cô ta ưỡn ngực đi ra ngoài.

Mà vị khách đặc biệt đột nhiên tới nhà mình, đương nhiên ông bà Lục cũng không thể bỏ lỡ.

Mộ Tư Thần vừa xuống xe, vẻ mặt anh lãnh đạm nhìn lên ba con người giả tạo trước mắt.

Bước chân Mộ Tư Thần dồn dập về phía Lục Mộng Kỳ, thấy anh đi về phía mình, trong lòng cô ta không khỏi nhộn nhạo, Lục Mộng Kỳ vuốt mái tóc ra sau thùy tai, đôi mắt nhìn xuống, vẻ mặt ngại ngùng : " Anh Tư Thần.

"

Mộ Tư Thần không nói không rằng, một tay trực tiếp nhắm thẳng vào gáy Lục Mộng Kỳ mà đánh, cô ta ngã ra đất, anh lấy khăn lau tay rồi ra hiệu cho người mang cô ta đi.

Còn ông bà Lục một mặt ngờ ngác không hiểu gì.

Mấy giây sau khi Mộ Tư Thần xoay lưng rời đi, Lục Chu Mẫn mới hốt hoảng chạy theo : " Mộ tổng, Mộ tổng, ngài làm vậy là có ý gì? Ngài muốn mang con gái của tôi đi đâu? "

Không để bà ta bước gần tới Mộ Tư Thần, những người vệ sĩ đồ đen, mắt kính đen đã ngăn bà ta lại, mặc cho Lục Chu Mẫn cùng Lục Hải không hiểu gì, không ngừng lớn giọng tra hỏi.

Mộ Tư Thần trở về xe đánh lái rời đi luôn..

Chương 51: Chương 51

Lục Mộng Kỳ bị cưỡng chế mang đi, rồi bị trói chặt ngồi trên ghế.

Phải chăng Mộ Tư Thần tác dụng lực quá mạnh nên đến giờ cô ta vẫn chưa tỉnh, cả cơ thể trong trạng thái ngồi bất động.

Hàng mi Mộ Tư Thần khẽ động, nhưng cũng đủ để hai người vệ sĩ đồ đen đứng sau hiểu ý, một trong hai đi lấy xô nước lạnh đem đến, không một chút lưu tình, thẳng tay tát nước vào mặt lục Mộng Kỳ. Cái lạnh đến thấu xương, Lục Mộng Kỳ bị kéo mạnh trở về thực tại, cô ta đột ngột choàng tỉnh từ trong cơn mê.

Lục Mộng Kỳ hốt hoảng nhìn xung quanh.

Căn phòng đen như mực, chỉ có bốn bức tường trần trụi bao bọc tứ phía, trước mặt à Mộ Tư Thần hiên ngang ngồi vắt chân lên ghế, mỗi bên một vệ sĩ diện đồ đen, đứng nghiêm nghị hai bên.

Lục Mộng Kỳ giờ mới phát giác ra được tình cảnh bản thân, cô ta vùng vẫy cố gắng thoát ra, nhưng cả người đều bị giam chặt, không sao cử động được.

Lục Mộng Kỳ run rẩy ngược nhìn Mộ Tư Thần.

Người đàn ông này rõ ràng không hề phải đáng sợ khi xuất hiện cùng Lục Kiều Kiều, khí tức tỏa ra lạnh đến cả từng sợi lông tơ trên người đều cảm nhận được, ánh mắt lãnh đạm, sâu như không thấy đáy.

Người trước mặt đây chính là giống như những gì thiên hạ đồn, lạnh lùng, tàn nhẫn đến đáng sợ.

Lục Mộng Kỳ có biết, nhưng cô ta lần đầu khi thấy dáng vẻ ôn nhu của Mộ tư Thần theo sau Lục Kiều Kiều, cứ ngỡ rằng lời đồn chỉ phóng đại, thật không ngờ bản thân ở trong tình cảnh này thấy được dáng vẻ trái ngược của Mộ Tư Thần, mới khẳng định, những lời đồn ngoài kia là hoàn toàn là sự thật.

Trong lòng Lục Mộng Kỳ bấy giờ như những cơn sóng lớn dữ dội xô vào, cô ta cố đè lại nỗi khiếp sợ vào trong, miễn cưỡng nở ra nụ cười ngô nghê.

Cho dù Mộ Tư Thần có đáng sợ, nhưng không vì thế mà anh ta sẽ ra tay gì.ết người đâu, vì vậy Lục Mộng Kỳ cho rằng, ít nhất là tính mạng của mình không bị đe dọa.

" Anh Tư Thần, sao anh lại đưa em tới đây? Vả lại, cách chào đón khách tới cũng không phải thế này chứ? "

" Lục Kiều Kiều đang ở đâu? " thanh âm phát ra đầy từ tính.

" Anh nói gì thế, chị của em không phải đang ở cùng chỗ với anh sao? "

" Vợ tôi, Lục Kiều Kiều đang ở đâu? " Mộ Tư Thần mất kiên nhẫn, giọng nói cũng lớn dần.

" Em không biết, chị ấy đang ở cùng anh, làm sao em biết chị ấy đang ở đâu! "

Lục Mộng Kỳ run run nói, hơi thở yếu dần, nỗi sợ tràn ngập đi khắp cả cơ thể.

Tại sao Mộ Tư Thần lại biết chuyện này? Giữa đại lộ lớn như vậy, bọn bắt cóc làm việc cũng rất thận trọng, vả lại Lục Kiều Kiều đang ở một nơi gần như không có ai có thể tìm ra, Mộ Tư Thần làm sao lại biết mà tìm đến cô tra hỏi? Lục Mộng Kỳ suy nghĩ thận trọng, có thể là Mộ Tư Thần chỉ đang thử thôi, nếu cô phủ nhận, không có chứng cứ, không thể bắt tội cô được.

Lục Mộng Kỳ càng tự tin ưỡn ngực phủ nhận, cô ta kênh kiệu : " Anh Tư Thần, anh có thể thả em ra được chưa, dây thừng trói chặt làm em đau quá rồi nè! "

Mộ Tư Thần vô cảm : " Cơ hội cuối cùng dành cho cô, là cô không biết tự nắm bắt! " nói rồi anh đứng dậy, gật đầu với hai người vệ sĩ.

Tức khắc, Lục Mộng Kỳ cảm nhận được điềm xấu sắp xảy ra, nhìn thấy bóng lưng Mộ Tư Thần, tâm trí Lục Mộng Kỳ hoảng hốt : " Anh Tư Thần, em đã nói rồi, em không biết chị gái đang ở đâu hết, anh tính làm gì vậy ? Mau thả em ra! "

Đáp lại câu trả lời của cô, chỉ thấy hai người đàn ông khác đi vào, mặc áo blouse trắng đẩy xe tiến vào, trên xe chằng chịt náo thuốc, nào kim tiêm, đủ các dụng cụ y tế.

Toàn thân Lục Mộng Kỳ run rẩy, không ngừng dấy dựa : " Mấy, mấy người là ai? Tính làm gì tôi? Anh Tư Thần giúp em với, mấy người này tính hại em! " giờ phút này Lục Mộng Kỳ không còn điềm tĩnh nữa, có vẻ Mộ Tư Thần định làm thật chứ không có ý đùa giỡn.

" Chết *** khi đi vào cơ thể người sẽ gây ra những biểu hiện cụ thể như : Gây nôn mửa, đau bụng, tê và ngứa da, chuột rút cơ bắp, mệt mỏi, hệ thần kinh suy nhược, số lượng hồng cầu và bạch cầu suy giảm nhanh. Tiếp xúc thời gian dài với *** gây tổn thương da như đổi sắc tố, sừng hóa..., có thể dẫn tới ung thư da.

" một vị mặc blouse giải thích, sau đó cầm một ống tiêm lên kiểm tra. Vừa nhìn thấy ống tiêm, Lục Mộng Kỳ sợ hãi, rơi vào tuyệt vọng, tròn mắt trắng trợn ngược lên : " Không, không, mấy người muốn làm gì? *** là cái gì? Tư Thần, cứu em với, bọn họ định đưa chất độc vào cơ thể em! "

" Chỉ tiêm vào người một chút, không chết được, tinh thần chỉ dần điên loạn, đáng về cô thường ngày tự hào sớm thôi cũng sẽ không còn nữa! " Mộ Tư Thần dương đôi mắt đen đục nhìn thẳng vào cô ta.

" Không, không, anh không thể đối xử như vậy với em! Vì cái gì chứ? Vì Lục Kiều Kiều? Không, cô ta không phải vợ anh, người ban đầu đáng ra đục gả cho anh là em chứ không phải cô ta! " Tinh thần Lục Mộng Kỳ dần không bình tĩnh nữa, cô ta điên cuồng lắc đầu.

" Cả đời này, vợ tôi chỉ có Lục Kiều Kiều! "

" Không phải, ban đầu là cha em hứa hôn cho em với anh, người đáng ra gả cho anh là em, nhưng tại lục Kiều Kiều, chị ta đã cướp tất cả của em! "

" Vậy cô nghĩ rằng vì sao đột nhiên Lục thị ngập trong đồng nợ, và vì sao có người xuất hiện cứu kịp thời nhưng lại không lộ mặt? "

Lục Mộng Kỳ dần trầm lặng, cô ta chìm trong mớ hỗn độn, từng chút một sắp xếp, phải rồi, Lục thị làm ăn vốn phát đạt, cư nhiên lại gặp chuyện rồi nợ nần chồng chất, đã vậy ngay lúc đó Mộ Tư Thần lại " tình cờ " xuất hiện trợ giúp.

" Là anh sắp đặt? "

" Cô cũng không đến nỗi qua ngu ngốc! "

" Nhưng làm sao anh dám đánh cược chắc chắn Lục Kiều Kiều sẽ đồng ý thay tôi đi giả cho anh? "

" Tôi đã luôn dõi theo em ấy suốt 15 năm, làm sao không hiểu rõ em ấy! "

" 15 năm? Nói dối, Lục Kiều Kiều vốn chưa từng gặp anh! "

" Cô rất hiểu rõ em ấy? "

Lục Mộng Kỳ cứng họng, đúng vậy, cô ta căn bản chẳng biết chút gì về Lục Kiều Kiều, nhưng làm thế nào Lục Kiều Kiều lại trở thành cố nhân của Mộ Tư Thần?

Lục Mộng Kỳ thật không cam tâm, vì sao Lục Kiều Kiều luôn gặp may mắn, cướp hết những thứ tốt đẹp đáng ra chỉ dành cho Lục Mộng Kỳ cô?

Nhưng bây giờ cô ta đã ở trong tay Dương Nhất Hàn, sớm muộn cũng đã không còn trong trắng, đến lúc đó, khẳng định Mộ Tư Thần sẽ ghét bỏ cô ta.

" Tôi hỏi lần nữa, Lục Kiều Kiều đang ở đâu? Cô đã cấu kết với Dương Nhất Hàn mang cô ấy đi đâu? "

Lục Mộng Kỳ cười đầy chế giễu : " Hừ, vậy thì sao? Giờ cô ta đang ở với Dương Nhất Hàn, sớm đã không còn trong sạch, anh cũng nên chết tâm đi! "

Biểu cảm trên mặt Mộ Tư Thần vẫn lạnh tanh : " Tiến hành đi! " chỉ để lại một câu, sau đó anh xoay người rời đi.

Lục Mộng Kỳ thất kinh tột cùng, la hét inh ỏi, không ngừng phản kháng, nhưng làm sao sức của người phụ nữ nhỏ bé như cô có thể chống chọi với s4 người đàn ông.

Cuối cùng, bản thân vẫn trắng mắt, tròng lên chiếc kim tiêm đâm vào người mình, chất lỏng theo đó cũng từ từ di chuyển vào, lan dần ra tứ chi và toàn bộ cơ thể Lục Mộng Kỳ.

Các cơ bắp trên người dần co giật, phủ tạng cứ như bị co bóp, nhào nặn đến co thắt, trào ngược lên tận cổ họng.

Tinh thần Lục Mộng Kỳ dần mơ hồ, các dây thần kinh bị tê liệt, đưa Lục Mộng Kỳ vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, sau cùng là gục hẳn đi..

Chương 52: Chương 52

Trong căn phòng tối om quen thuộc, chỉ nhận được chút ánh sáng từ phía bên ngoài, Mộ Tư Thần chống tay, ngồi trầm ngâm, gương mặt anh hoàn toàn không biểu lộ chút tư vị gì, vẫn là dạng vô cảm, nhưng cũng có vài phần tiều tụy, anh nhìn khung ảnh đặt trên bàn.

Trên bức ảnh, Lục Kiêu Kiêu mặc chiếc yếm bò màu xanh than, từ đầu tóc, đến quần áo, không chỗ nào là không lấm lem màu vẽ, nhưng gương mặt ấy là nụ cười tươi nhất, xinh đẹp nhất.

Lục Kiêu Kiêu khi ấy đúng vào độ tuổi trăng tròn, độ tuổi vô tư và hồn nhiên.

Mỗi lần Mộ Tư Thần nhìn ngắm bức ảnh xinh đẹp của Lục Kiêu Kiêu, anh lại không tự chủ được, làm khóe môi cong lên.

Ngón tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt rạng rỡ của cô.

Cảm giác thật yên bình.

* Cốc, cốc, cốc *

" Vào đi.

" Mộ Tư Thần khôi phục dáng vẻ lãnh đạm thường thấy, ngược mắt lên nhìn người trước mắt đang tiến vào : " Báo cáo.

"

" Mộ tổng, một lượng nhỏ Scopolamine* đã ngấm vào trong người Lục tiểu thư, bây giờ, cô ta đang trong trạng thái bất tỉnh, khi tỉnh lại, thần trí sẽ mơ mơ hồ hồ, đến lúc đó có thể dễ dàng tra khảo rồi! "

* Scopolamine hay còn gọi là Hơi thở của quỷ, là một loại ma túy hay mê dược có tác dụng gây mê, đồng thời có khả năng làm mất đi thần

trí của con người và đưa con người vào trạng thái bị thôi miên.

Loại này được coi là loại thuốc đáng sợ nhất thế giới mà tội phạm thường dùng để xóa trí nhớ và làm mất ý thức tạm thời của nạn nhân, nhưng ngoài việc dùng thuốc thôi miên vào việc xấu thuốc có tác dụng tốt trong điều trị an thần.

Nói chung nếu dùng đúng mục đích thì vẫn có tác dụng tốt, dùng để điều trị bệnh.

Mộ Tư Thần khẽ rung hàng mi, anh ngả người, dựa lưng vào ghế : " Khi nào Lục mộng Kỳ tỉnh dậy, bằng mọi cách moi được thông tin của cô ta! "

" Mộ tổng, tôi có vài điều muốn nói! "

" Được.

"

" Sao chúng ta không làm theo cách thông thường, như vậy tiến độ sẽ không bị trì trệ! " trong lòng Ngôn Dật đặt một dấu hỏi lớn.

Lục Mộng Kỳ dám cả gan động tay động chân tới người của Mộ Tư Thần, nếu theo lẽ thường, thì không phải tra tấn, đánh đập, đủ mọi cực hình làm đối phương nôn ra thông tin sao? Đằng này lại nương tay với Lục Mộng Kỳ như vậy, tiêm cho cô ta một mũi Scopolamine, đúng thật là dùng để thôi miên con người, nhưng nếu tiêm đúng, đủ liều lượng, ngược lại còn có tác dụng rất tốt.

Lục Mộng Kỳ gây ra tội ác lớn, người tức giận nhất là Mộ Tư Thần, nhưng giờ trông anh lại điềm tĩnh thế kia?

Rất nhiều câu hỏi cứ dùng dùng xuất hiện trong đầu Ngôn Dật, khiến anh khỏi tò mò.

" Cô ta là em gái Kiều Kiều! "

Chỉ một câu nói thôi, đủ để hiểu ra được.

Kỳ thực tâm trạng Mộ Tư Thần xấu đến khủng khiếp, nhưng anh có phát tiết cũng không thể giải quyết được gì, càng làm những người xấu kia hả hê.

Và lại Lục Mộng Kỳ là em gái Lục Kiều Kiều, mà cô cũng từng nói với anh, không muốn tổn hại đến bất cứ ai, cũng không muốn trả thù.

Anh làm sao có thể làm trái ý cô, khiến cô không vui.

vì thế, đó là cách tốt nhất rồi.

Nhưng điều quan trọng nhất đối với anh hiện giờ, chính là sự an toàn của Lục Kiều Kiều, ở trong tay Dương Nhất Hàn, khẳng định sẽ không có chuyện gì tốt hết.

Mộ Tư Thần chỉ hận không thể ngay lập tức tự mình giết chết Dương Nhất Hàn.

Đáng chết, Mộ Tư Thần cũng có ngày đành bất lực mà không thể làm gì.

Cũng là lần đầu tiên Ngôn Dật thấy một vẻ khác của Mộ Tư Thần.

"Vậy, tôi xin phép xuống, còn vài việc quan trọng cần giải quyết.

"

"Lui đi.

"

Biển về đêm tĩnh lặng là thế, nhưng khi nhận được chút ánh sáng mặt trời nhô lên từ phía xa xa, biển mới ồn ào bởi những tiếng vỗ cánh của chim hải âu, những cơn sóng lớn xô bờ va đập mạnh vào bờ, cùng những cơn gió mang theo hơi thở của biển cả, thoang thoảng tới căn phòng có chiếc giường nơi Lục Kiều Kiều đang nằm bất động.

Nói là nằm nhưng không phải trạng thái ngủ say, cũng không phải vừa mới thức dậy, mà là dáng vẻ thức xuyên cả một đêm không ngủ.

Lục Kiều Kiều đôi mắt đờ đẫn nhìn lên trần nhà, đem theo quãng thâm mắt siêu to mà suy tư trong yên lặng.

Lục Kiều Kiều sợ rằng chỉ cần chớp mắt một phút giây nào đó thôi,

sẽ tạo cơ hội cho kẻ xấu lộng hành, mà cụ thể kẻ xấu ở đây chính là Dương Nhất Hàn.

Bởi vì nguyên một ngày không chớp mắt, Lục Kiêu Kiêu thấy rất mệt mỏi, cô gượng ngồi dậy đi ra phía cửa sổ, dang hai tay đón nhận cái tiết trời mát lành.

Lục Kiêu Kiêu qua khung cửa nhìn ra ngoài, trước mắt đều là sóng biển xô đẩy vào nhau, lại nhìn xuống dưới, vẫn là mặt biển.

Bởi vì căn biệt thự này nằm ở sát vách đá, căn phòng cô đang ở, trực tiếp hướng ra biển, tỉ lệ phần trăm nháy xuống mà vẫn sống sót hoàn toàn bằng 0, hướng chỉ là hòn đảo không bóng người qua lại.

Vì thế, Lục Kiêu Kiêu chỉ đành lực bất tòng tâm.

Tiếng cạch cửa mở ra, tiếng bước chân đi vào, Lục Kiêu Kiêu nhú mào quay ra.

" Em yêu, tối qua em ngủ không ngon sao, hay là không quen ở nơi lạ? " Dương Nhất Hàn nhếch lên cười.

" Ở trong căn phòng mãi như vậy, đương nhiên là thấy không thoải mái và ngột ngạt rồi, làm sao tôi ngủ ngon cho được! " Lục Kiêu Kiêu cố gắng bình tĩnh lại, miễn cưỡng ném trả hắt ta nụ cười khinh khinh.

" Hừm ~ hóa ra là vậy sao ~ vậy em có thể đi dạo trong nhà, anh sẽ không khóa cửa nữa! "

" Thật sao? "

Lục Kiêu Kiêu mừng rỡ, đây có thể là cơ hội của cô.

Nhưng không, niềm vui diễn ra chưa được bao lâu, nụ cười trên môi cô hoàn toàn bị dập tắt bởi hiện thực này.

Cả căn biệt thự chỉ vón vện ngoài mấy cửa sổ bị quán chằng chịt bởi thanh sắt cùng những dây leo đầy gai ra, không có lấy một cánh cửa ra vào nào hết, đó là lý do vì sao mà Dương Nhất Hàn cư nhiên cho cô tự do đi lại trong nhà.

Vậy bây giờ làm cách nào để thoát ra đây?

Sự ngột ngạt, áp bức khiến cơ thể Lục Kiều Kiều khó chịu hơn, cô tuyệt vọng đứng như trời trồng giữa phòng khách.

" Em yêu, căn biệt thự này xây ra để dành riêng cho em, em có thích không? " Dương Nhất Hàn vòng tay, ôm lấy Lục Kiều Kiều từ phía sau.

Còn Lục Kiều Kiều vẫn bất động, đứng nguyên tư thế ấy, nửa câu cũng không trả lời.

Còn chưa nói hẳn ta sẽ làm ra hành động gì với cô nữa.

Một lúc sau, Lục Kiều Kiều hồi thần lại, cô phải giữ vững niềm tin, bản thân không thể lại trở thành con rối cho người ta dễ bề sai khiến. Mộ Tư Thần từng nói cả đời sẽ bảo vệ cô, và cô tin vào lời hứa ấy, chắc chắn anh sẽ tìm thấy vị trí của cô rồi cứu cô thoát khỏi tên điên này.

Lục Kiều Kiều vùng thoát ra khỏi Dương Nhất Hàn, tốt nhất là không thể để hẳn nghe thấy suy nghĩ trong lòng của cô : " Tôi khó chịu, lại về phòng đây.

"

Từng bước đi gượng gạo của Lục Kiều Kiều đều lọt hết vào trong mắt Dương Nhất Hàn, hẳn ta cũng xoay người đi theo cô lên phòng.
" Anh theo tôi lên phòng làm gì? Tôi muốn nghỉ ngơi.

"

" Cả ngày hôm qua em đã chưa ăn gì rồi, thức ăn anh mang tới cũng đổ xuống biển, khẳng định là bụng đói meo rồi, em xem, anh chuẩn bị rất nhiều món em thích, mau ăn đi! "

Lục Kiều Kiều thắc mắc ở chỗ, vì sao Dương Nhất Hàn biết cô đổ thức ăn xuống biển? Có một khả năng, căn phòng này đã bị lắp kín bởi camera ẩn rồi.

Lục Kiều Kiều thất kinh, đúng là tên biến thái kinh tởm.

Như vậy là triệt đường thoát của cô rồi, không có cửa thoát ra,

camera cũng lắp kín phòng, làm sao qua mắt hắn ta được.

Thế thì Dương Nhất Hàn cũng làm sao thoát ra ngoài? Không lẽ.....!còn có một đường bí mật!

Lục Kiều Kiều chặc một tiếng trong lòng, tên điên này đúng là thông minh, cẩn thận suy nghĩ tới trường hợp mình có thể bỏ trốn rồi.

" Nào, em mau ngồi xuống ăn đi! Hay là em sợ anh bỏ gì vào trong? "

Dương Nhất Hàn cầm chiếc thìa múc một miếng bỏ vào miệng : " Đó em xem, anh ăn rồi mà vẫn bình thường đó thôi, mau ngồi xuống ăn đi! Ăn rồi mới có sức nghĩ tới chuyện khác chứ! "

" Không, có khi là anh uống sẵn thuốc giải rồi cũng nên! " Lục Kiều Kiều nhất quyết chống cự.

Mặt Dương Nhất Hàn trong chốc lát đen lại, ánh mắt đáng sợ, đi đến bên Lục Kiều Kiều, gắt gao ôm chặt lấy eo cô kéo sát vào người mình : " Em yêu, em biết là anh không có tính kiên nhẫn mà, nếu còn không ngoan ngoãn nghe lời, không biết chừng anh còn làm ra cái gì đâu! " giọng nói đầy tà khí, nhấn mạnh từng chữ.

Lục Kiều Kiều bị ghim chặt trong lòng Dương Nhất Hàn, không sao thoát ra được, cô đành cắn răng chịu đựng gắp từng miếng thức ăn bỏ vào miệng.

" Ngoan lắm, ngay từ đầu em nghe lời như vậy thì anh cũng đâu tức giận đến nỗi này, được rồi em tiếp tục ăn đi, anh có việc, tối sẽ về với em! " sau đó Dương Nhất Hàn mới chịu buông cô ra rồi rời đi.

Lục Kiều Kiều ghê tởm chạy ngay vào phòng tắm rồi nôn ra bằng sạch.

Cô bật vòi hoa sen lên, dòng nước từ từ cuốn đi sự dơ bẩn ở những nơi hắn ta vừa chạm qua..

Chương 53: Chương 53

Lục Kiều Kiều bước ra khỏi phòng tắm, cô lại đi về phía khung cửa sổ, nhìn trời nhìn đất nhìn mây, nhìn lại cuộc đời đầy trắc trở của mình, lại nghĩ tới tương lai thấy xa tít mù tắp.

Ôi, sao mà cuộc sống đầy giông bão, không một phút giây bình yên. Trong lúc đầu óc cô đang phiêu bạt nơi phương xa, nhìn hướng ra mặt biển xanh vô tận không lối thoát, bất thành linh một bóng hình thoát ẩn thoát hiện ngay trước mắt cô, Lục Kiều Kiều hết hoảng, mém thì ngã ngửa ra phía sau. Khi chấn định lại được bản thân rồi,, cô mới bình tĩnh nhìn kỹ thứ ở trước mặt.

Thế mà lại là một người mặc đồ đen, đeo kính đen, trông như mấy điệp viên chuyên nghiệp, đang đu lơ lửng bằng dây thang ở không trung.

Mà bộ dáng đó chẳng hề xa lạ đối với Lục Kiều Kiều, đó là Ngôn Dật.
" Trợ lý Ngôn? "

Sao Ngôn Dật lại xuất hiện ở đây, không lẽ là do Mộ Tư Thần phái đến, vậy là anh đã tìm được cô.

Lục Kiều Kiều vui mừng, cô biết mà, thế nào Mộ Tư Thần cũng sẽ tìm ra vị trí của cô mà tới cứu cô.

Cô có thể thoát khỏi cái nơi ngột ngạt quái quỷ này rồi, cô có thể thoát khỏi cái tên Dương Nhất Hàn biến thái kia rồi.

Không hổ là Mộ Tư Thần, chưa đầy hai ngày mà đã định vị ra được cái hòn đảo nằm giữa biển thế này rồi.

" Trợ Lý Ngôn, anh Tư Thần đâu? "

" Cô Lục, giờ không phải lúc hỏi chuyện đó, thời gian không còn nhiều, cô mau bám bám vào thang dây, phía trên sẽ kéo cô lên! "

" Được! "

Nói rồi, Lục Kiều Kiều vươn người ra, bám chặt vào dây thang leo, sau đó cả hai được kéo lên chiếc trục thẳng, vừa lên được trục thẳng, hai con mắt Lục Kiều Kiều sáng lên : " Mộ Tư Thần! "

Mộ Tư Thần nhu hòa, dịu dàng kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, ân cần mặc cho cô đồ bảo hộ : " Kiều Kiều, anh xin lỗi vì lúc đó đã để em lại một mình, cũng xin lỗi vì muộn như vậy mới tìm được em! " nói rồi, anh ôm chặt Lục Kiều Kiều vào lòng.

Lục Kiều Kiều mỉm cười hạnh phúc, cũng đáp lại cái ôm của anh : " Em không sao, thật may vì anh đã tới! "

" Tên Dương Nhất Hàn đó không làm gì em chứ? "

Lục Kiều Kiều lắc đầu : " Ngoài cái bản mặt làm em thấy sợ ra thì hắn vẫn chưa động vào em! Mà thôi, chúng ta mau đi thôi, em có linh cảm xấu! "

" Ừm.

Trợ Lý Ngôn, khởi động đi! "

Mặc dù hiện giờ Dương Nhất Hàn không có ở đây, hắn nói đến tối mới quay trở lại, nhưng mà khi để cô ở lại, chắc chắn phải có thiết bị cảnh báo phát hiện cô trốn thoát, có khi cô vừa bước chân ra khỏi cái nơi giam giữ kia, thiết bị bên Dương Nhất Hàn đang réo mạnh cũng nên.

Quả đúng như những gì Lục Kiều Kiều phán đoán, chiếc chuông cảnh báo Dương Nhất Hàn đem theo bên người thực sự đang réo lên inh ỏi.

Hắn ta trong phi cơ riêng, đang rên đường trở về Dương gia, vừa nghe thấy tiếng chuông cảnh báo, Dương Nhất Hàn tức giận dừng dừng, tròng mắt hắn lên những tia đỏ, hắn ta đập mạnh xuống bàn, gầm gừ quát lớn : " Chuyển hướng, không về Dương gia nữa, mau đuổi theo tín hiệu đang phát ra! "

Bộ dạng Dương Nhất Hàn giờ đây thực sự rất đáng sợ, giống như là

có thể cầm dao đâm chết người ngay tức khắc luôn vậy : " Chết tiệt, Lục Kiều Kiều, em vậy mà dám trốn khỏi anh, tên khốn Mộ Tư Thần, nhanh như vậy đã tìm ra được vị trí rồi.

Tôi sẽ không để hai người được vui vẻ mà sống cạnh nhau đâu, không có được Lục Kiều Kiều, Mộ Tư Thần cũng đừng mơ tưởng tới! "

Dương Nhất Hàn nghiêng răng ken két, vẻ mặt hằm hằm tà khí.

Ngay cả hắn cũng không thể tự chủ làm chúng mình nữa, giống như một con thú hoang muốn xông chuồng để tha hồ cắn xé con mồi. Bên phía Lục Kiều Kiều, một nửa thì vui mừng vì được cứu, một nửa thì trong lòng cứ thấp thỏm không yên. Không bao lâu sau, chiếc trực thăng hạ cánh tại bãi đỗ tư nhân của Mộ Tư Thần.

Lục Kiều Kiều bước xuống theo hướng dẫn của Ngôn Dật, vừa xuống khỏi trực thăng, ngay trước mắt cô là một dàn những chiếc xe hùng hậu xếp thành hàng dài, còn có rất nhiều vệ sĩ đứng chấp tay.

" Anh chuẩn bị nhiều người như vậy làm gì? "

" Để bảo vệ em, lát nữa sẽ xảy ra một cuộc chiến! Đi thôi, chúng ta lên xe ngồi, trở về nhà! "

Lục Kiều Kiều gật đầu, đi theo Mộ Tư Thần ngồi chung một chiếc xe, cả Ngôn Dật cũng ngồi chung xe với hai người, anh ta ngồi ở ghế phụ lái.

Mộ Tư Thần cẩn thận thắt dây an toàn vào cho Lục Kiều Kiều : " Đi thôi! "

Nhìn quang cảnh nhanh chóng bị đẩy lùi lại phía sau một cách liên tục, Lục Kiều Kiều nhẹ nhõm nhắm mắt.

Cảm tưởng chỉ cần ở thêm một phút một giây nào trong căn biệt thự kia thôi, cô chắc sẽ biến thành người điên mất.

Nhưng cái nhẹ nhõm, cái thư thái trong tâm trạng của Lục Kiều Kiều sớm cũng không còn nữa.

Đường hôm nay vắng lặng lạ thường, chiếc xe êm ả di chuyển với tốc độ nhanh, bất chợt thắng gấp làm cả người cô đổ xô về phía trước, đầu cũng xém bị cụng vào ghế trước.

" Có chuyện gì vậy? " Lục Kiều Kiều lo lắng hỏi.

Nhưng chưa cần phải nghe câu trả lời, cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn giải đáp cho Lục Kiều Kiều.

Phía đối diện, cũng xuất hiện rất nhiều chiếc xe ngược chiều xếp thành hàng như tấm rào chắn ngang, khiến đồng loạt những chiếc xe của Mộ Tư Thần phải phanh gấp lại.

Người từ trên xe đó bước xuống rồi dồn dập đổ xô đi về phía chiếc xe cô đang ngồi.

Lục Kiều Kiều giật nảy, thôi rồi, cô đoán không sai mà, Dương Nhất Hàn đã biết cô bỏ trốn, chỉ là sao lại sớm như vậy, lại còn rất nhanh tìm ra vị trí của cô.

Lục Kiều Kiều giật mình, cô kiểm tra lại trên người mình, sau cùng tìm thấy một chiếc máy phát tín hiệu ở dây lưng quần, cô vậy mà bất cẩn không tự khám xét lại trên người mình trước khi đi, khác nào tự khai cho Dương Nhất Hàn biết cô đã đi đâu chứ.

Lục Kiều Kiều tức giận ném vỡ máy tín hiệu.

Cô nhìn qua cửa kính xe, bọn chúng đã tiến gần tới, người bên cô cũng xuống xe xuất trận.

Hai bên vừa chạm mặt nhau liền xảy ra ẩu đả, người đấm kẻ đánh, tay không có, vũ khí có, dao rìu gậy, thanh sắt, đến cả súng cũng có.

Nói chung khung cảnh cực kì hỗn loạn, lần đầu cô tận mắt chứng kiến cảnh chém giết tàn bạo ngoài đời thực (trên thực tế thì cũng bị người ta đâm cho một nhát rồi)

Lục Kiều Kiều sợ hãi ngồi nép người vào phía trong, hiện tại cô

không biết phải làm gì hết, bả vai run rẩy nhìn hiện trường máu me với bao nhiêu người phải bỏ mạng ngã xuống.

Mộ Tư Thần vỗ vai trấn an cô ; " Không có việc gì, chúng ta xuống xe thôi, anh đã chuẩn bị một chiếc xe ở con đường khác! "

" Vậy còn trợ lý Ngôn? "

" Cô Lục, cô yên tâm, tôi sẽ toàn mạng trở về! "

" Cậu ta chiến đấu được, không yếu đến mức như em nghĩ đâu, điều quan trọng là phải bảo vệ được sự an toàn của em bây giờ! "

" Được! "

Lục Kiều Kiều không nói gì thêm, ngoan ngoãn đi theo Mộ Tư Thần.

Sau ít phút băng qua khu rừng, Mộ Tư Thần nắm chặt tay Lục Kiều Kiều, dẫn cô ra một con đường khác, cũng giống như vậy, vẫn là con đường vắng lặng không một bóng người qua lại.

Đột ngột một chiếc xe màu đen tốc độ lao nhanh như chớp vun vút hướng thẳng về phía hai người, ánh sáng từ đèn pha sáng rọi, tròng mắt Lục Kiều Kiều mở to, người lái không ai khác là Dương Nhất Hàn, trạng thái hấn ta không khác gì một kẻ tâm thần, điên cuồng nhấn chân ga đâm về phía cô và Mộ tư Thần.

Hai chân Lục Kiều Kiều mềm nhũn không thể cử động, toàn thân cô bất động, thất thần nhìn chiếc xe chỉ cách còn một khoảng rất gần, đầu Lục Kiều Kiều lập tức ập tới một trận đau đớn kinh hoàng.

Từng mảnh vụn kí ức như đang xâu xé não bộ của cô, chúng đang cố tìm cho mình vị trí để ghép vào làm một.

Lục Kiều Kiều bị cơn đau nhức xâm chiếm, các hình ảnh chớp nhoáng, chập chờn dần dần hiện ra trong đầu cô, cũng về một chiếc xe lao nhanh vun vút như hiện giờ, còn có một cậu bé nào đó, sau đó....! cô không biết, Lục Kiều Kiều bây giờ chỉ cảm thấy rất đau, đau đầu kinh khủng.

Tốc độ chiếc xe quá lớn, chỉ vọt vọt trong vài giây, Lục Kiều Kiều chớp nhoáng đã đẩy mạnh Mộ Tư Thần ra thật xa, Mộ tư Thần đứng trước không kịp trở mình, chiếc xe đâm trực diện vào người Lục Kiều Kiều, toàn bộ thân thể cô bị hất văng ra xa, đầu đập xuống đất, ý thức

của cô dần trở nên mơ hồ, cảnh vật xung quanh cũng lập lờ, ánh sáng mờ mờ, sau đó đôi mắt nặng nề khép lại.

Lục Kiều Kiều ngất đi trong vũng máu.

Những chuyện sau đó, cô đều không biết gì nữa..

Chương 54: Chương 54

Trước mắt Lục Kiều Kiều là một khoảng không màu đen sì sì, từ đâu đó xuất hiện một dải phim dài tập chiếu lại, từ lúc cô còn nhỏ, trước khi cô gặp chuyện gây mất trí nhớ.

Cô nhìn thấy hình ảnh chân dung của một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, ánh mắt hiền dịu mỉm cười, nhưng bị đốt cháy dưới ngọn lửa thành tro tàn....

Cô nhìn thấy một trại trẻ ở sâu trong rừng núi hoang vu, xơ xác vài nhánh cây, thấy một cậu thiếu niên mặt mày lạnh tanh đang ngồi đọc sách một mình, một cậu thiếu niên thu mình lại một góc, tạo một bức tường phong ngăn cách với mọi người.

Nhưng cậu thiếu niên ấy lại mỉm cười với cô, đọc sách cùng cô, chơi đùa cùng cô....

Cô nhìn thấy một cậu bé khác bị ngã ra mặt đường, một chiếc xe phóng nhanh lao tới, cũng thấy bản thân mình chạy đẩy cậu bé ra, thế vào chỗ cậu bé, thay cậu bị xe đâm....

Lục Kiều Kiều nhớ rồi, cô đã nhớ hết tất cả rồi.

Nhớ khi còn là cô bé hồn nhiên, hay chạy trốn khỏi nhà để đi chơi, nhớ về người phụ nữ trong bức ảnh kia, nhớ về một anh thiếu niên đẹp trai mà cô thường bắt chuyện, nhớ cả lúc do vì sao mà cô bị mất trí nhớ, cũng là bị xe đâm giống như bây giờ.

Đột nhiên, khung cảnh xung quanh vỡ vụn từng mảng, dưới chân Lục Kiều Kiều đang đứng cũng xuất hiện vết nứt, Lục Kiều Kiều sợ hãi chạy đi thật nhanh, chạy đi để thoát khỏi chỗ này, bóng tối càng bao trùm, muốn vây lấy bắt cô lại.

Bước chân Lục Kiều Kiều dồn dập hơn, càng nhanh hơn.

Lục Kiều Kiều cứ chạy, không biết bản thân đã chạy được bao xa, chỉ thấy phía sau lưng, bóng tối đang đuổi tới.

Sau đó trước mắt cô xuất hiện một chùm sáng, Lục Kiều Kiều như tìm thấy tia hi vọng, cô vươn người nhảy về phía phát ra ánh sáng ấy, một đôi bàn tay từ trong ánh sáng cũng vươn ra bắt lấy tay cô.
" Kiều Kiều.

"

Lục Kiều Kiều giật mình, bị lôi tỉnh dậy từ trong cơn mê man, cô thở gấp, khắp người toát mồ hôi lạnh.
" Kiều Kiều.

"

" Mộ!Tur Thần? " Cô hé mắt ra, chớp chớp nhìn toàn cảnh, xung quanh một màu trắng, còn có Mộ Tur Thần trong bộ đồ thăm thăm bệnh nhân, vẻ mặt anh tiều tụy, quầng mắt thâm sì chứng tỏ đã không ngủ trong thời gian dài.

Lục Kiều Kiều gượng gạo chồm dậy, toàn thân cô đau nhức như có thứ gì cán qua người, từng cơn đau như đột kích cào xé da thịt của cô, cái đầu nặng trĩch không sao nhấc ra khỏi gối nằm.

Mộ Tur Thần lo lắng, vội vàng ngưng động tác của Lục Kiều Kiều lại :
" Em vẫn chưa khỏi hoàn toàn đâu, đừng cố ngồi dậy! "

" Em đã hôn mê bao lâu rồi? "

" 2 tuần.

" Mộ Tur Thần nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng xoa.

" 2 tuần rồi? Lâu đến như vậy sao, em cứ nghĩ là mình chỉ mới bị tai nạn từ hôm qua thôi chứ.

" Lục Kiều Kiều khó khăn nói, cổ họng cô khô khốc.

Mộ Tur Thần vội rót cho cô một cốc nước ấm.

" Kiều Kiều, anh xin lỗi, là lỗi của anh, vì không thể bảo vệ em, nếu

lúc đó anh phản ứng nhanh hơn thì đã có thể cứu được em rồi! " đường chân mày của anh trùng xuống, bàn tay siết thành nắm đấm, anh cảm thấy tự trách vô cùng.

" Không, em phải cảm ơn anh mới phải, anh đã rất nhanh tìm thấy em và cứu em thoát khỏi nơi đó.

Mọi chuyện đều đã qua rồi, anh nhìn xem, giờ em đã bình an vô sự rồi, không phải sao! " Lục Kiều Kiều mỉm cười dịu dàng.

Nhìn thấy cô như vậy, Mộ Tư Thần càng đau lòng hơn, sau cú tông bởi chiếc xe của Dương Nhất Hàn, cơ thể Lục Kiều Kiều bị tổn thương nghiêm trọng, não bộ cũng bị ảnh hưởng, các y bác sĩ đã liên tục cấp cứu cho cô trong vài giờ đồng hồ, họ nói tỉ lệ phần trăm cô có thể tỉnh lại là không cao, chủ yếu là dựa vào ý thức của cô.

Hai tuần kể tiếp cô vẫn luôn mê man, không có dấu hiệu tỉnh lại, Mộ Tư Thần ngày đêm túc trực bên cạnh, lo lắng chăm sóc cho cô từng chút một, không bỏ qua phút giây nào gọi tên cô, thầm mong cô nhanh chóng tỉnh lại.

Thật may mắn vì cuối cùng Lục Kiều Kiều cũng hoàn toàn tỉnh lại, mặc dù sức khỏe của cô vẫn chưa hồi phục hẳn, nhưng có thể tỉnh lại cũng khiến nỗi lo sợ tong Mộ Tư Thần bớt đi được phần nào.

Mộ Tư Thần chưa xốt vuốt ve hai má gầy guộc của Lục Kiều Kiều : " Xin em đừng rời khỏi anh thêm bất cứ giây phút nào nữa, anh không thể sống nổi khi không có em! "

Lục Kiều Kiều ngạc nhiên, Mộ Tư Thần cũng có những lúc yếu lòng như vậy.

" Sẽ không, Lục Kiều Kiều em thề, sẽ không rời xa khỏi anh thêm lần nữa đâu.

" cô mỉm cười, hàng mi rơm rớm nước mắt, chớp mũi đỏ cay cay.

" Kiều Kiều à!!! " bóng dáng ai đó vụt tới, nhảy bổ đến nơi Lục Kiều Kiều đang nằm, mồm miệng oang oang, nước mắt nước mũi chảy tùm lum, Cố Tiểu Vy nức nở ôm chặt Lục Kiều Kiều : " Huhuhu, Kiều Kiều bảo bối, cuối cùng cậu cũng tỉnh dậy rồi, làm tớ lo chết mất đây này! "

" Ui da, Tiểu Vy, cậu mau buông tở ra, ôm thêm xít nữa là tở tắc thờ luôn đấy! "

Cố Tiểu Vy vội vàng buông ra, ngó trước ngó sau, kiểm tra lại cơ thể Lục Kiều Kiều : " Tở xin lỗi, cậu có đau không, đau chỗ nào, để tở đi gọi bác sĩ! "

Dáng vẻ hấp tấp của Cố Tiểu Vy làm Lục Kiều Kiều cười muốn rách luôn mấy cái chỗ vết thương mới được phẫu thuật luôn vậy.

" Hầy, tở không sao nữa rồi, nhưng ngược lại là cậu, nếu còn tiếp tục lớn tiếng, sẽ bị đuổi khỏi bệnh viện đấy! "

" Người ta là lo lắng cho cậu mà! " Cố Tiểu Vy bĩu môi.

" Hai người cứ ở đây nói chuyện, Kiều Kiều, anh tìm gặp bác sĩ! "

" Ừm.

"

" Chắc, chắc, anh anh em em, còn tình tứ ngọt ngào nữa chứ, không hổ là Lục Kiều Kiều cậu, thuần hóa được tên sói hoang Mộ Tư Thần kia! "

" Vậy chứ còn cậu với trợ lý Ngôn thì sao, hai người tiến triển thế nào rồi? "

Sắc mặt Cố Tiểu Vy đột nhiên đỏ lựng, Lục Kiều Kiều chỉ tính trêu một chút, ai ngờ lại nói trúng tim đen của Cố Tiểu Vy.

" Này Cố Tiểu Vy, trong lúc tở còn đang hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc hai người đã tiến triển tới đâu rồi hả? "

" Thì có gì đâu, tở chỉ là cầu hôn thành công với người ta mà thôi! "

Lục Kiều Kiều trố mắt nhìn Cố Tiểu Vy : " Trời ạ, bỏ qua bước hẹn hò mà trực tiếp cầu hôn luôn á? Người cầu hôn lại còn là cậu nữa, Cố Tiểu Vy cậu đúng cừ nha, Lục Kiều Kiều tở chính thức bái phục cậu rồi, không hổ là nữ tổng tài bá đạo! "

" Còn phải nói, tiểu Ngôn Dật ngay từ đầu đã lọt vào mắt tở, làm sao để tuột mất anh ấy, vả lại, không có ai có thể chối từ trước mị lực này của tở! " Cố Tiểu Vy tự hào ưỡn ngực.

" Nhân lúc bạn thân mình vẫn đang hôn mê, bản thân vậy mà lại đi cua trai.

Cố Tiểu Vy cậu còn lương tâm không vậy? "

" Ai nha, Kiều Kiều, tớ đâu phải người như vậy đâu, cậu không biết lúc cậu vẫn chưa tỉnh dậy, tớ đã lo lắng đến khóc sưng cả mắt, thêm cả không ngủ được khiến quầng mắt thâm đen đây này! Cậu mà còn không mau khỏe lại, tớ giận cậu luôn! "

" Haha, rồi rồi, tớ biết rồi, đùa với cậu một chút! "

" Nhân tiện đây tớ sẽ cập nhật cho cậu chút tình hình, Dương gia phá sản rồi, trở thành những con chuột nhắt lưu lạc đầu đường xó chợ, nợ ngập đầu, còn rất đẹp mặt bị truyền thông đưa lên báo đài, chính thức sở hữu lượng anti hùng hậu nhất cái đất nước này, đi đến đâu cũng được chào đón nồng nhiệt bằng những lời mắng chửi thậm tệ, nghiêm trọng hơn là ra tay đánh bằng các đồ vật thô sơ như là gạch đá, gây guộc...!các loại.

" Cố Tiểu Vy nói một cách đầy hả hê : " Đặc biệt cái tên chó má Dương Nhất Hàn, đang trong quá trình xử lý, cụ thể thẩm phán xét xử lại là Mộ Tur Thần, chồng cậu đấy! "

Lục Kiều Kiều vẻ mặt tỉnh bơ khi nghe những lời Cố Tiểu Vy nói, cô biết Mộ Tur Thần sẽ không tha cho mấy người bọn họ mà.

" Cái tớ nói chỉ là dạo đầu hình thức bên ngoài thôi, còn thủ đoạn thật của mộ Tur Thần, có lẽ cậu phải hỏi cụ thể hơn thì mới biết hết được!

" Cố Tiểu Vy nhún vai.

Mộ Tur Thần là ai chứ, làm sao ra tay nhẹ nhàng như vậy, chắc chắn màn kịch hay hơn còn ở phía sau.

Lục Kiều Kiều im lặng một hồi, sau mới nhớ ra gì đó : " Còn Lục gia? "

" Chưa thấy có động tĩnh gì, tớ đoán là Mộ Tur Thần đang chờ sự chấp thuận của cậu đó! "

Lục Kiều Kiều biết điều đó mà, mặc dù nói anh đang chờ sự chấp thuận của cô để ra tay với Lục gia, nhưng chắc chắn là anh đã nắm chắc Lục Gia trong tay rồi.

" Hai người vẫn chưa nói chuyện xong sao? " Mộ Tur Thần mở cửa đi vào.

" À, xong rồi, xong rồi, mà tôi không làm phiền hai người nữa, tôi có việc cần đi trước! Kiều Kiều, giữ gìn sức khỏe, tớ sẽ sớm vào thăm cậu! "

" Được, đi đường cẩn thận.

" Lục Kiều Kiều mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt.

" Cố Tiểu Vy đã kể hết cho em nghe rồi? "

" Đúng vậy.

"

" Vậy em muốn anh xử lý thế nào, tất cả đều theo ý của em! "

" Phải khiến họ trả giá đắt chứ, không phải vì hại em, mà đã hại người mẹ ruột của em! " ánh mắt Lục Kiều Kiều kiên định.

" Mẹ ruột? "

" Lục Chu Mẫn không phải mẹ ruột của em, bà ta là kẻ thứ ba chen chân vào cuộc hôn nhân của ba mẹ em, hồi bé em đã đọc được ở trong nhật kí mà mẹ đã viết.

Cả Lục Hải, chính ông ta ngoại tình bên ngoài, nên mới khiến mẹ em phải chết, em không muốn mềm lòng nữa, bọn họ nhất định phải trả giá! "

" Em đã nhớ lại rồi sao? "

" Đúng vậy, cũng nhờ cú va chạm với xe của Dương Nhất Hàn, không những không làm em bị tổn thương gì về não bộ, lại còn giúp em tìm lại được kí ức đã mất! "

" Vậy còn anh, em có nhớ ra anh không? "

Lục Kiều Kiều mỉm cười, xoa tóc anh : " Tất nhiên rồi, tiểu đầu gối! "

Hành động xoa đầu cùng cách gọi biệt danh là " tiểu đầu gối " Lục Kiều Kiều thức sự đã khôi phục lại được trí nhớ rồi.

Mộ Tư Thần vui sướng trong lòng, hôn lên mu bàn tay cô : " Thật tốt quá, bà xã của anh! Vậy bây giờ em muốn anh làm gì? "

" Giúp em trả thù Lục gia! "

" Xin tuân lệnh, bà xã đại nhân! ".

Chương 55: Chương 55

Tin tức về biến cố ở Dương gia xuất hiện mọi nơi trên các trang mạng xã hội, các kênh báo đài truyền thông đưa tin hot rần rần, bọn họ xác định là không thể ngóc đầu lên nổi trong cái xã hội này nữa, về cùng hội cùng thuyền với Kha gia.

Trắng tay, thậm chí là phải chịu món nợ khổng lồ không cách nào giải quyết được.

Về phần Dương Nhất Hàn với Lục Mộng Kỳ, nếu tình yêu hai người họ dành cho nhau lớn đến mức để xảy ra quan hệ thì, anh cũng đành toại nguyện cho hai người đó, để Dương Nhất Hàn cùng Lục Mộng Kỳ trở thành vợ chồng, mãi mãi sống " hạnh phúc " bên nhau, tạo mối liên kết không thể tách rời.

Mộ Tư Thần trực tiếp để hai người đó sống trong chính căn biệt thự mà Dương Nhất Hàn bắt nhốt Lục Kiều Kiều, ở nơi đó chỉ có hai con người xấu xa kia, để họ tự do chơi đùa, vờn nhau như ý muốn.

Hai con người cùng có triệu chứng bị tâm thần như nhau, bị nhốt chung ở một nơi cách xa cuộc sống bình thường, không khí ngột ngạt, khó chịu sẽ khiến cả hai bức bối khó chịu, cho tới cảm giác "mê sảng trầm trọng".

Lâu dần sẽ sinh ra cảm giác bị bức bối và lo sợ nghiêm trọng, kèm theo các triệu chứng ảo tưởng, và cũng có cả một sự kích động mạnh mẽ cũng như những biểu hiện bạo lực bất thành hình.

Cuộc sống của hai vợ chồng này ắt hẳn sẽ không tìm thấy được một giây phút yên bình đây.

*

* Mình không có ý định viết trả thù bằng cách tra tấn, rạch mặt hay chặt đứt tay đứt chân gì đó đâu, thấy ghê ghê thế nào á.

Cách tốt nhất là để cho hai đứa điên ấy cầm dao rượt nhau quanh nhà nha, rồi hai đứa nó chém giết nhau thế nào thì tùy nha.
Còn Lục Kiều Kiều, cô vẫn chưa biết cái cách mà Mộ Tư Thần dùng để khiến hai con người ác độc kia phải trả giá.

Cô ngồi trên giường bệnh, ung dung nhàn nhã xem tivi, vui vẻ hưởng thụ từng miếng táo mà Mộ Tư Thần gọt cho.

" Mộ Tư Thần, em đoán, có phải anh đã bắt cóc Lục Mộng Kỳ về để tra khảo, rồi biết được vị trí của em phải không? " thì người ta chẳng bảo, muốn tìm được con tin thì phải hỏi kẻ đầu xỏ còn gì.

" Không.

"

" Hả, vậy anh làm bằng cách nào? "

" Anh trực tiếp đưa người đi ngay trước mắt ba mẹ cô ta đó chứ, có phải bắt cóc đâu! "

Lục Kiều Kiều tức khắc phụt cười, Mộ Tư Thần trả lời thẳng thắn quá đi, như vậy không phải là bắt cóc thì là gì.

" Vậy bây giờ cô ta đang ở đâu vậy? "

" Cùng một chỗ với Dương Nhất Hàn, anh thấy hai người họ có vẻ yêu thương nhau lắm! "

Lục Kiều Kiều bất ngờ : " Mộ Tư Thần, anh còn biết nói đùa? Em còn lạ gì hai người đó, có khi bây giờ đang cầm dao đòi chém giết nhau rồi cũng nên! "

"!"

" Còn Lục gia, em có muốn anh ngay lúc này xử lý họ luôn không? "

Lục Kiều Kiều mỉm cười : " Anh chỉ cần giúp em một chuyện thôi, em đã có cách để trả thù bọn họ rồi! "

" Được.

" Mộ Tư Thần dịu dàng hôn lên trán Lục Kiều Kiều.

Không bao lâu sau, Lục Kiều Kiều xuất viện, việc đầu tiên mà cô muốn làm đó là trở về biệt thự của Mộ Tư Thần, nằm lẩn lộn trên giường, và thưởng thức những món ngon của thím Lý nữa chứ.

" Thím Lý a ~ "

" Ôi, Kiều Kiều bé bỏng của thím, nhìn xem con này, gầy đến lộ cả xương cả gân rồi đây này, có xót không cơ chứ! "

"Hi hi, tại không được ăn đồ ăn thím nấu nên con mới bị sút cân đi ấy, a, sao mà con nhớ món bánh cuộn nhân thịt của thím quá đi, thím làm cho con ăn nha~ "

" Được rồi để thím làm ngay cho con! "

" Con cảm ơn thím! " Lục Kiều Kiều thân mật ôm lấy thím Lý.
Sau đó, Lục Kiều Kiều vui vẻ chạy lên phòng.

Về đến phòng, cô nằm vật ra giường lẩn lộn.

" Vết thương của em vẫn chưa lành hẳn, không nên vận động mạnh như vậy đâu! "

" Anh cứ lo khéo, chỉ là trở mình một chút, vết thương sẽ không rách ra được đâu! Mà anh đã giúp em sắp xếp việc đó chưa? "

" Rồi, anh sắp xếp đâu vào đó rồi, đến hôm ấy, em chỉ cần ngồi xem kịch hay thôi.

"

" Chà, Mộ Tư Thần, anh làm việc chu toàn thật nha, đâu vào đó cả rồi, em đúng là rất yên tâm khi nhờ anh đó! "

" Vậy, bà xã, em có tính thưởng cho anh cái gì không? "

Lục Kiều Kiều nghĩ nghĩ rồi gật đầu : " Nếu trong khả năng của em! "
Sau đó Mộ Tư Thần ghé sát lại vào người cô, nói thì thầm, tiếp sau còn nở nụ cười ranh mãnh, để cho một Lục Kiều Kiều ngượng đến chín mặt, gò má ửng hồng, nóng ran, đầu muốn xì khói.

Cô tuyệt đối lắc đầu : " Không, không được, anh đừng hòng dụ em! "

" Em đã hứa là thưởng cho anh mà, không lẽ em không muốn? " vẻ mặt Mộ Tư Thần buồn rầu nhìn cô.

" Không....!không phải mà....!tại, tại em chưa chuẩn bị tinh

thần....!Thôi, anh ngưng nghĩ ngay đến chuyện đó đi, em sẽ thưởng cho anh cái khác! " Lục Kiều Kiều ngại ngùng, các tế bào cảm xúc trở nên căng thẳng, cố gắng tránh né đi ánh mắt nóng bỏng của Mộ Tư Thần, cô rụt rè nói.

" Vậy ý em là đồng ý phải không, anh sẽ chờ cho tới lúc em thật sự chuẩn bị cho việc đó, giờ thì nghỉ ngơi một chút đi.

" Mộ Tư Thần tự hỏi rồi tự khẳng định, anh ân cần vén mái tóc cô gọn sang một bên, mỉm cười nhẹ rồi sau đó rời đi.

Còn Lục Kiều Kiều, khỏi phải nói Lục Kiều Kiều ngại đến mức nào, cô cúi đầu xuống mền.

Mộ Tư Thần từ lúc nào mà biết trêu người khác như vậy.

Huhu, dạo này lười biếng quá rồi mọi người ơi, cho tui xin ít động lực để viết tiếp đi nào.

Dự định là còn khoảng mấy chương nữa là end rồi cơ mà với tình hình lười thế này thì bao giờ mới viết được sang bộ mới đây.....

Mà chương hôm nay có vẻ sóng yên biển lặng quá nhỉ.

Nhưng mà viết yên bình quá thì đâm ra chán đọc, mà viết drama gây cấn quá thì mấy bạn đọc giả lại thương thay thân phận nu9, tui cũng sợ bị chê là bà tác giả ắc độck, coi nu9 như con ghẻ.

Nói chúng làm tác giả cũng nhàn lắm

* Mọi người ủng hộ Tĩnh Dạ Nguyệt Xuân nha, em cảm ơn mọi người nhiều lắm!! *.

Chương 56: Chương 56

Bởi vì Lục gia là thông gia cùng với Dương gia, hai nhà cũng gọi là có mối quan hệ qua lại.

Dương gia gặp phải chuyện như vậy, không thể nói Lục gia không bị ảnh hưởng được.

Đâu đó trên khắp các trang truyền thông đưa tin, vạch trần sự thật rằng, nhị tiểu thư Lục gia, Lục Mộng Kỳ mới chính là kẻ thứ ba, gian díu cùng anh rể, phá vỡ hôn nhân của chị gái là Lục Kiều Kiều.

Hai chuyện cùng ập tới, Lục gia cũng trở thành đối tượng bị ném đá, nhận mọi lời chỉ trích, mắng chửi.

Khắp tường nhà Lục gia bị phun chi chít những lời mắng chửi bằng sơn đỏ.

Nào là "Đồ tiểu tam mặt dày cướp người yêu chị gái, Lục Mộng Kỳ cùng Dương Nhất Hàn là đôi tra nam tiện nữ, heo chó cũng không bằng, Lục gia rút ra khỏi thành phố S.....!"

Trong nhà cũng không được yên, tất cả người hầu đều đồng loạt xin nghỉ.

"Lục lão gia à...!chúng ta bây giờ cứ bước ra ngoài là bị chỉ thẳng mặt, chửi như con không đẻ, thực sự không thể chịu nổi được nữa....!"

"Ba mẹ tôi cũng nói dữ lắm, nên tôi không thể hông xin nghỉ được...."

* Choang *

Lục Hải tức giận, đập vỡ tan chiếc bình gốm, quát mắng : "Đến cả người làm cũng chịu nổi nữa mà xin nghỉ! Chuyện này làm rung động cả thành phố S, rốt cuộc là bà dạy con cái kiểu gì vậy, để cho nó bị nói là tiểu tam, bây giờ còn không thấy tằm hơi đâu nữa! "

Lục Chu Mẫn buồn đến phát khóc : " Lục Hải, con gái của chúng ta gặp phải chuyện như thế này rồi mà ông vẫn chỉ biết quan tâm đến chuyện làm ăn thôi sao? Con gái đáng thương của tôi bị Mộ Tư Thần bắt đi rồi, không biết nó có còn lành lặn mà trở về được nữa không đây! "

Sự tức giận trong lòng Lục Hải cũng nguôi ngoai đi chút, ông thở dài :
" Được rồi, mặc dù chuyện này không ít nhiều có ảnh hưởng tới chuyện làm ăn, nhưng tôi vẫn là ba nó, tôi sẽ làm mọi cách để đưa con bé về.

"

" Lục tổng thật đúng là có tấm lòng bồ tát! " từ bên ngoài, Lục Kiều Kiều tháo kính xuống bước vào, cô mỉm cười : " Tiêu tốn biết bao nhiêu tâm tư tình cảm để giúp con gái người khác.

"

" Lục Kiều Kiều, mọi rắc rối tất cả đều từ mày mà ra, và giờ thì mày còn mặt dày trở về đây gây để tiếp tục quấy rối? " Lục Chu Mẫn nhìn thấy Lục Kiều Kiều thì bức mình ra mặt, Đứa con gái bảo bối của bà vốn dĩ đang có cuộc sống rất hạnh phúc, đều tại Lục Kiều Kiều nên mọi thứ mới rối tung hết cả lên.

" Kiều Kiều, mày đang nói bậy gì đó, lời nói không thể phát ngôn tùy tiện được! " Lục Hải nhăn mày.

" Đây là giấy chứng nhận quan hệ cha con qua xét nghiệm ADN của Lục tổng cùng con gái Lục Mộng Kỳ yêu quý của ông! " Lục Kiều Kiều nhàn nhạt đưa lên trước mắt Lục Hải một xấp giấy.

Cầm tờ giấy trên tay, bàn tay ông run rẩy, vẻ mặt tối sầm lại hốt hoảng, không tin được vào mắt mình : " Kỳ Kỳ....!? Không phải con ruột của tôi? "

Lục Chu Mẫn căng thẳng, mồ hôi đầm đìa, à ta ngay lập tức phủ định : " Là giả! Lục Kiều Kiều mày lại muốn hãm hại chúng tao phải không? "

" Đây là cuốn nhật kí của mẹ tôi, bà và mẹ tôi là bạn thân, chị em tốt cùng nhau lớn lên, mẹ tôi vẫn luôn chăm sóc, đối xử tốt với bà, thế nhưng bà không những vụng trộm với chồng của bạn thân, mà còn

nóng lòng muốn trở thành tiểu tam.

" cổ họng Lục Kiều Kiều nghẹn ứ, vừa nói, cô vừa muốn bật khóc : " Bà cần một đứa con để làm lợi thế, nhưng lại chậm chạp không mang thai được, vì thế đã bên ngoài cùng người đàn ông khác mang thai Lục Mộng Kỳ, chính vì thế mẹ tôi bởi vì không thể qua nỗi cú sốc đó mà căn bệnh ung thư trong người càng trở nên nặng hơn, cuối cùng là không thể trụ nổi nữa mà qua đời, tôi trở thành một đứa mồ côi mẹ! "

Từng lời từng chữ như đay nghiến vào chính trái tim cô, đau đớn đến chảy máu.

Cô đã hiểu vì sao bản thân lại không được đối xử như cách mà họ đối xử với Lục Mộng Kỳ, căn bản vì cô không phải con ruột họ, nói chính xác, Lục Hải không hề yêu thương mẹ con cô, không coi cô như con ruột của ông ta.

Hai người kia cũng nghe đến thất thần, đặc biệt là Lục Hải, khi biết bản thân mình bị Lục Chu Mẫn cấm cho cái cặp sừng siêu dài trong suốt 20 năm qua, ông ta tức giận, cảm giác khi bị lừa gạt chạm tới đỉnh điểm, hận không thể giết chết hai mẹ con Lục Mộng Kỳ ngay lúc này.

Lục Chu Mẫn khiếp sợ xông tới, đoạt lấy cuốn sổ cùng tập giấy tờ trên tay Lục Kiều Kiều và Lục Hải, khuôn mặt sẫm đã đen như than : " Đây không phải sự thật! Là mày làm giả chứng cứ để hại tao! "

Bà ta điên cuồng xé tất cả bằng chứng kia đến nát tươm, vừa xé vừa cười phá lên điên khùng ; " Hahaha, mày đã không còn chứng cứ nữa rồi, là mày nói bừa! " lòng trắng bà ta trợn lên trông vô cùng khủng khiếp, Lục Chu Mẫn chỉ tay về hướng Lục Kiều Kiều : " Lục Kiều Kiều, từ nhỏ mẹ mày mất nên tao có lòng tốt nuôi mày như con gái ruột, thế nhưng mày lại ăn cháo đá bát, báo đáp tao bằng cách thế này sao? "

" Cái bà xé chỉ là bản , còn bản gốc tôi sớm giao cho phía cảnh sát để làm giám định tư pháp rồi! " Lục Kiều Kiều hít một hơi thật sâu, ánh mắt trở nên sắc lạnh : " Lục Chu Mẫn, có lẽ bà đã nhớ nhầm rồi, chính bà đã hại chết mẹ tôi, tôi sống được đến bây giờ đều là do bản thân tự lực cánh sinh bà đừng có chuyện tốt là lại nhận hết về mình!

"

Lục Chu Mẫn hoảng sợ, quỳ xuống bên chân Lục Hải : " Lục Hải, những lời nó nói đều là xạo, Kỳ Kỳ là con gái ruột của ông! "

" Đồ đàn bà ác độc! Hại tôi phải thê ly tử tán! " Lục Hải máu nóng dồn lên, không thương tiếc đạp Lục Chu Mẫn khiến bà đau đớn kêu lên. Sau đó ông ta thay đổi sắc mặt 180° qua Lục Kiều Kiều : " Kiều Kiều à, năm đó là cha bị bà ta lừa rằng bà ta mang thai con của cha nên cha mới lầm lẫn làm mẹ con buồn.

Bà ta độc ác, lừa cha nhiều năm như vậy, con sẽ không trách cha chứ? "

" Phản bội mẹ tôi, đối xử tệ bạc với tôi, rồi bây giờ nói là lầm lẫn ư.

Lục tổng, ông đúng thật là tư trên, cả đời này tôi không có người cha như ông.

Tin tức này truyền thông sớm nhận được rồi, cả hai cứ ngồi chờ ở đó để chịu báo ứng đi! " nói rồi Lục Kiều Kiều xoay người rời đi, không ngoảnh lại.

Để Lục Hải cùng Lục Chu Mẫn ở lại mắng nhiếc chửi rủa nhau, lời qua tiếng lại không ngừng nghỉ.

Lục Kiều Kiều đem theo gương mặt buồn rười rượi ngồi lên xe, đôi mắt cay cay cố nén lại.

" Nếu em muốn khóc thì hãy cứ khóc đi, đừng nén lại làm gì! " Mộ Tư Thần dịu dàng ôm cô vào lòng.

Rúc trong lòng anh, Lục Kiều Kiều lắc đầu : " Không, em sẽ không khóc vì những người không xứng đáng! "

" Được rồi.

Vậy em không thấy bản thân mình quá nhân từ nên mới chỉ làm vậy với họ? "

" Chỉ cần như vậy thôi, em không muốn dính líu thêm với bọn họ nữa.

Và lại, nếu là mẹ em, chắc hẳn bà ấy cũng sẽ làm như vậy thôi! "

" Ừm, quyền quyết định đều ở em, anh không can dự! "

" Cảm ơn anh, chúng ta trở về thôi! "

" Được! "

Ít lâu sau, truyền thông đưa tin về Lục gia, chính là vụ Lục Chu Mẫn ngoại tình rồi Lục Mộng Kỳ không phải con gái ruột Lục Hải, nói rằng mẹ nào con nấy, đời mẹ làm tiểu tam thì đến đời con cũng không khác gì, trở thành kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc người khác.

Lục thị cũng không thể trụ nổi nữa mà chịu cái kết cay đắng như Kha thị với Dương thị.

Chỉ trong một năm ngắn ngủn, ba tập đoàn lớn thuộc top đầu ở thành phố S đều phá sản, rơi vào cảnh khốn đốn vô cùng, thành những chú chuột nhắt nơi đầu đường xó chợ, cả đời cũng đứng hòng ngóc đầu lên nổi.

Cuộc chiến không hồi kết tưởng chừng như dài bất tận, cuối cùng cũng chấm dứt, chấm dứt hoàn toàn một cuộc sống đầy đau khổ của Lục Kiêu Kiêu.

Khi mọi chuyện hoàn toàn chấm dứt, bóng tối cũng không còn đeo bám lấy cô nữa, cuộc đời Lục Kiêu Kiêu như được bước sang trang mới, tràn ngập ánh sáng của hạnh phúc..

Chương 57: Chương 57

Mới sáng sớm, cả thành phố S còn chìm trong làn sương sớm mờ ảo, không khí mát lạnh, trong trẻo mang lại cho người ta cảm giác thoải mái, dễ chịu.

Lục Kiều Kiều hít căng lồng ngực không khí mát lạnh ấy, quỳện vào đó hương thơm thoang thoảng của muôn hoa đang nở rộ trong mùa xuân.

Những tia nắng vàng nhạt, nhẹ nhàng chiếu xuống muôn vật, đánh thức chúng sau giấc ngủ.

" Đi thôi.

" Mộ Tư Thần chìa bàn tay ra trước mắt Lục Kiều Kiều, mỉm cười dịu dàng.

Lục Kiều Kiều cũng thuận tiện nắm lấy, ánh mắt trũng sâu xuống, mang đậm nét buồn, đôi mắt cô cũng dày đặc những ánh sương mờ ảo như bầu trời ngoài kia.

Hôm nay là ngày dỡ của mẹ cô.

Lái xe khoảng hai mươi phút, Mộ Tư Thần cùng Lục Kiều Kiều đã ra tới nơi.

Những cơn gió thổi nhẹ qua lạnh lẽo và hoang vắng.

Một vài bóng người loáng thoáng cũng đi thăm mộ người thân.

Trước phần mộ mẹ cô, một nhóm người vẽ mặt u buồn, trang phục màu đen, đang bày lễ, đồ cúng lên, cắm thêm bó hoa cúc vàng lên lọ hoa gần đó.

Sau khi làm xong, bọn họ đứng lặng trước ngôi mộ mẹ.

" Bà Cố, Cố chủ tịch, Tiểu Vy, Tử An! "

Tất cả bọn họ đều đồng loạt quay lại khi nghe thấy tiếng gọi của cô.

" Kiều Kiều, sao cậu biết nhà tớ ở đây? " Cố Tiểu Vy là người phản ứng đầu tiên.

" Kiều Kiều mau lại đây, con cũng thắp một nén hương cho con gái Cố Nhã Lam của chúng ta đi! " Chu Mạn mỉm cười hiền hậu, bàn tay vẫy vẫy gọi Lục Kiều Kiều lại gần.

Lục Kiều Kiều cũng đi lại chỗ mộ mẹ cô.

Nhìn hình ảnh mẹ cười rục rịch, Lục Kiều Kiều thấy lòng mình buồn một cách lạ kì.

Mẹ mất khi cô còn rất nhỏ, cô cũng không thể nhớ được hình ảnh của mẹ ra sao, nhớ được mẹ đã yêu thương cô như thế nào, không thể nhớ được những kỉ niệm về cô.

Lục Kiều Kiều lần đầu tiên được đứng trước nơi an nghỉ của mẹ.

Những kỉ niệm của cô và mẹ, về nụ cười rạng rỡ của mẹ khi cô chào đời, về ánh mắt yêu thương, cái ôm ấm áp khi mẹ bế cô, tất cả những khoảnh khắc đẹp nhất, ấn tượng đẹp nhất về mẹ cô khi mẹ cô vẫn còn sống, không còn đọng lại trong cô một chút nào hết.

Tất cả những gì ấn tượng về mẹ, Lục Kiều Kiều đều chỉ được nhìn thấy qua những bức ảnh cũ cùng những dòng nhật ký mà mẹ lưu bút.

Chìm trong những dòng cảm xúc, tâm trạng, Lục Kiều Kiều không để ý gì đến xung quanh nữa, từng giây từng phút như ngưng đọng lại.

Giấy tiền đang được đốt.

Tro của giấy tiền khi đốt khế theo cơn gió bay là là làm cho không khí càng mờ hồ nhưng lại đầy trang nghiêm.

Lục Kiều Kiều khụy gối xuống, bất giác run lên bần bật, kinh hoàng đưa cặp mắt đã đẫm lệ nhìn tấm bia.

Cặp mắt đen của cô lúc này buồn thăm thăm, hai bờ mi đã sưng mọng lên.

" Mẹ ơi, con bây giờ sống rất ổn, rất hạnh phúc, Mộ Tư Thần yêu thương, bảo vệ con, con gái mẹ đã gả cho một người tốt thực sự.

Con gái cũng đã giúp mẹ trả thù những người đã từng làm tổn thương mẹ.

Vì vậy, mẹ hãy an tâm yên nghỉ đi nhé, không cần phải lo lắng cho con đâu...."

Từng lời từng chữ thấm đậm dần vào trái tim Chu Mạn, tai bà như ù đi từ khoảnh khắc Lục Kiều Kiều nói ra những lời ấy.

Bà không thể tin được vào những gì bà đã nghe thấy.

Bà chau mày lại, các nếp nhăn lập tức xô lại vào nhau, làn da của bà sạm màu, nhiều vết chân chim và nếp nhăn tập trung nơi khóe mắt.

Hốc mắt sâu thẳm, cố nhìn cho rõ " đứa cháu gái " ngay trước mắt.

Từng bước chân bà chậm chạp lại gần, bàn tay gầy gò lộ rõ xương thịt, run rẩy đặt lên vai Lục Kiều Kiều.

Thiên phương dạ đàm*!

* nghìn lẻ một đêm.

Chỉ sự việc quá khó tin mà đã xảy ra.

" Kiều Kiều, con.....!" cổ họng bà đặc sệt, giọng nói khàn khàn như đang cố nén lại.

Lục Kiều Kiều xoay người lại, ôm chầm lấy Chu Mạn : " Bà ơi, là con đây, Lục Kiều Kiều, con là cháu gái của bà đây.....!" Lục Kiều Kiều khóc nức lên, từng hàng nước mắt nóng ran cô đọng lại trên gò má lạnh buốt.

Thanh âm từ Lục Kiều Kiều như dần sưởi ấm trái tim Chu Mạn, cả người bà sững sờ, tròn mắt sớm bị che phủ bởi những giọt nước mờ đục, mặn mà.

" Kiều Kiều, con là con gái của Nhã Lam....!đúng rồi, con rất giống con bé, từ ngoại hình cho đến tính cách, đều rất giống, như được đúc từ một khuôn mà ra....!"

" Vâng, con là con gái của mẹ, là cháu gái của ngoại....!" Từng tiếng thút thít của Lục Kiều Kiều như làm day dứt trái tim của những người xung quanh.

Từ Cố chủ tịch cho tới Cố Tiểu Vy đều bất ngờ đến sững người, tất nhiên là chưa thể tin vào sự thật ngay trước mắt này.

" Kiều Kiều thật sự là con của bác gái sao....!"

Chu Mạn nói lỏng vòng tay : " Ngay từ lần đầu gặp mặt, ta đã luôn cảm thấy ở con một cảm xúc quen thuộc lạ kì.

Nhưng vì sao hơn 20 năm qua con không tìm tới chúng ta sớm hơn, cũng không nói rõ cho chúng ta biết mọi chuyện? "

Lục Kiều Kiều vẽ mặt buồn bã : " Con xin lỗi, ngay chính bản thân con cũng chỉ vừa mới biết được sự thật này qua nhật kí của mẹ con...."

Lục Kiều Kiều đưa ra một cuốn sổ nhỏ cũ kĩ, vài chỗ còn bị rách.

Chu Mạn vội nhận lấy mở ra xem, đây xác thực là nét chữ của con gái bà rồi, bà ôm chặt cuốn ổ vào trong lòng, nước mắt càng rơi đậm hơn.

Vừa là nước mắt của sự đau khổ vì những gì con gái bà đã phải trải qua, vừa là những giọt nước mắt hạnh phúc vì con gái bà trước khi rời đi đã để lại cho bà một đứa cháu gái xinh đẹp, ngoan ngoãn như vậy.

" Kiều Kiều, Kiều Kiều của ta, đứa cháu gái tội nghiệp, ta xin lỗi vì suốt những năm tháng tuổi thơ không thể ở bên cạnh con để cùng nhau trải qua....!"

" Con cũng xin lỗi vì không thể nhận ra bà sớm hơn, ở bên cạnh chăm sóc, báo hiếu bà an dưỡng tuổi già....!"

Thế rồi, một màn nhận người thân đắm nước mắt cứ thế diễn ra rất lâu.

Có lẽ người bất ngờ hơn cả, chính là Cố Tiểu Vy.

Cô chỉ tình cờ và làm quen được với Lục Kiêu Kiêu trong một cuộc xung đột nhỏ, sau đó hai người dần dần trở nên thân thiết và trở thành chị em tốt.

Cố Tiểu Vy tìm thấy ở Lục Kiêu Kiêu rất nhiều điểm thân thuộc, mặc dù cô chưa từng gặp qua Lục Kiêu Kiêu.

Trong thâm tâm cô đã sớm coi Lục Kiêu Kiêu như người chị, thế mà điều đó cứ nhiên lại trở thành sự thật, Lục Kiêu Kiêu lại chính là con gái của bác cô - người bác cô thường được nghe qua lời kể của cha cô.

Bản thân làm một việc tốt giúp đỡ người khác, không ngờ người đó lại chính là người thân ruột thịt của cô.

Giờ phút này, Cố Tiểu Vy vô cùng hạnh phúc.

"Kiêu Kiêu, chúng ta trở về nhà rồi cùng hàn huyên lại, ở trước mặt mẹ con mà khóc thế này, Nhã Lam sẽ rất lo lắng.

"Chu Mạn mỉm cười.

"Vâng.

"

Sau khi mọi người dâng hương, làm lễ xong xuôi, tất cả rời đi..

Chương 58: Chương 58

Tại Cố gia.

" Kiều Kiều, thời gian qua con sống cùng với cha con thế nào? Còn à đàn bà tiểu tam kia, bọn họ có làm gì con không? "

Cứ nghĩ đến hai con người độc ác không có lương tâm, Chu Mạn lại không khỏi xót xa cho người con cùng cháu gái của mình.

" Dạ không, rất may là hai người họ không có làm gì con hết, coi con như người vô hình mà đối xử.

Nói chung con tự kiếm tiền rồi đóng học, sống qua ngày thôi "

" Đúng là bọn rắn rết không có lương tâm, dám đối xử với đứa cháu gái bảo bối của ta như vậy.

Mau đưa ta đến chỗ bọn chúng, ta nhất định phải cho bọn chúng một bài học! "

Cố Tiểu Vy ngồi bên cạnh không nhịn được lên tiếng : " Bà nội, cha của Kiều Kiều chính là Lục Hải đó, hôm trước truyền thông vừa đưa tin Lục thị không trụ nổi mà phá sản rồi, giờ cũng không biết họ sống chết ra sao.

"

" Lục Hải hay Lục gì đó ta không quan tâm, ác giả thì ác báo, họ đáng bị như vậy, gây ra đau khổ cho người khác thì bản thân cũng phải nhận lại kết cục tương tự! " Chu Mạn tức giận đập bàn.

" Kìa mẹ, đừng tức giận quá ảnh hưởng đến sức khỏe.

" Cố Tuân lo lắng : " Vậy hiện tại con đang sống ở đâu, vẫn ổn chứ? "

" Dạ Cố chủ tịch, con hiện tại vẫn rất ổn ạ! "

" Cố chủ tịch cái gì, gọi cậu.

Mà nghe Tiểu Vy nói, con đã gả chồng rồi, thằng nhóc đó đối xử với con có tốt không? "

" À dạ, chồng con là Mộ Tur Thần, anh ấy rất tốt ạ, anh ấy.....!ơ.....!"
Lục Kiều Kiều nhìn qua nhìn lại, vẫn là không thấy Mộ Tur Thần đâu.

Thôi ch.ết, cô để quên Mộ Tur Thần ở bãi đỗ xe ngoài nghĩa trang rồi, sáng nay anh đưa cô đi thăm mộ mẹ, gặp lại người thân khiến cô xúc động quá, trở về cũng ngồi cùng xe với người Cố gia.

Thành ra, Mộ Tur Thần là bị cô bỏ rơi ở đó rồi.
Lục Kiều Kiều hốt hoảng lục tìm điện thoại, vừa vặn điện thoại cùng lúc đổ chuông, hiển thị cuộc gọi của Mộ Tur Thần gọi tới.

Quả này toang rồi, Lục Kiều Kiều vội nhận gọi.

" Vợ ơi, em bỏ quên anh ở đây rồi! " giọng nói đầu dây bên kia đầy bất đắc dĩ phát ra.

" Em, em xin lỗi, em quên mất, hiện tại em đang ở Cố gia, anh tới đây đi, em giới thiệu anh với gia đình! " Lục Kiều Kiều đầy yêu chiều mím cười, Mộ Tur Thần dạo này cư nhiên tính tình cùng cách ăn nói khác lạ như vậy.

" Được.....!" sau đó là tiếng tút, tút vang rộng khắp nhà.
Thôi xong, cái giọng điệu kia hẳn là đang giận cô rồi.

Lục Kiều Kiều gõ đầu, bản thân sao lại đáng trí tới mức bỏ quên luôn cả chồng mình ở đó luôn vậy chứ.

" Hahaha.

" Cố Tiểu Vy bật cười lớn : " Kiều Kiều, cậu đúng là rất lợi hại, vậy mà lớn gan để Mộ Tur Thần lại một mình! "

Ngay sau đó là cái vỗ vào lưng Cố Tiểu Vy của Chu Mạn, hình như có hơi mạnh : " con nhóc này, ăn nói với chị gái như vậy đấy hả, không đầu không cuối.

"

" Oi dào, nội ơi, ngày trước xưng bạn bè quen miệng rồi, giờ xưng chị em nghe cứ sượng sượng thế nào ấy, vả lại, con với Kiều Kiều bằng tuổi mà! "

" Không được tùy tiện như vậy, phải có trên có dưới, bằng tuổi nhưng Kiều Kiều cũng là vai chị, xưng hô cho tử tế vào! "

" Dạ, Tiểu Vy nói đúng đấy ạ, ngoại cứ để vậy cho hai tụi con tự nhiên! "

" Mà có thực chồng con là Mộ Tư Thần không? "

" Ủa thế cha không xem tin tức hả, từ mấy tháng trước rồi cơ, truyền thông đưa tin rầm rộ lắm! " Cố Tiểu Vy nhanh nhẩu đáp.

" Thì cha có bao giờ để ý tới mấy tin tức trên mạng như con đâu.

Mà nghe cách nói chuyện của thằng nhóc đó với con, hẳn là nó đối xử tốt với con lắm, vậy thì chúng ta cũng yên tâm! " Cố Tuân thở phào.

Đứa cháu gái này của ông đã chịu thiệt thòi suốt bao năm qua, nó giống hệt mẹ nó mà chỉ biết chịu đựng cho qua.

Cố Tuân tuy chỉ là cậu của Lục Kiều Kiều, nhưng cũng rất lo lắng cho tương lai của cô nha, từ bé đã không được hưởng cuộc sống trọn vẹn, chỉ mong gả đi rồi có thể tìm được tám chồng tốt, lo toan cho cuộc sống về sau.

Mà nhìn thấy gương mặt hạnh phúc kia của Lục Kiều Kiều, Cố Tuân cũng gọi là yên tâm được phần nào.

" Dạ vâng, anh ấy thực sự rất tốt với con! "

" Đấy, còn con nữa đó Cố tiểu Vy, khi nào mới đưa người yêu về ra mắt gia đình đây hả, định ở vậy tới già luôn hả? "

Cố Tiểu Vy bất mãn trả lời : " Kìa cha, đang nói chuyện của Kiều Kiều, vì sao đột nhiên lại chuyển hướng sang con? "

Lục Kiều Kiều nghe thấy thì hơi ngạc nhiên, mặt đầy ngây thơ hỏi : " Thế Tiểu Vy vẫn chưa nói gì với mọi người sao ạ, rằng cậu ấy đã cầu hôn thành công con trai nhà người ta rồi, giờ chỉ cần đi lĩnh giấy chứng nhận nữa là xong! "

" Nè Lục Kiều Kiều, ai đánh mà cậu khai thế hả! "

Lục Kiều Kiều cười hì hì rồi lè lưỡi trêu đùa Cố Tiểu Vy.

Cả Cố Tuấn lẫn Chu Mạn đều ngạc nhiên vô cùng, đứa cháu mà họ còn phải lo chưa trưởng thành được, vậy mà đi đánh lè, lén lút có người yêu không công khai với họ, đã vậy lại còn là người khuy gối cầu hôn nữa chứ.

Đúng là trên đời, cái gì cũng có thể xảy ra mà.

" Đúng là con gái của ta, thích là thích tới luôn, không thì người khác lại hốt mất.

Thế thằng nhóc đó là ai, gia cảnh thế nào, mặt đẹp trai không, học vấn đầy đủ không ? " Cố Tuấn cười lớn tự hào.

Cố Tiểu Vy ngại đến đỏ mặt, chân tay múa loạn xạ : "Thôi mà cha, chuyện đó để sau đi, con sẽ chọn một ngày để giới thiệu với mọi người sau, không phải đang chờ xem chồng ủa Kiều Kiều thế nào sao! "

Nhắc tào tháo thì tào tháo tới.

Lời vừa dứt, Mộ Tư Thần đã sừng sững đứng trước cửa nhà Cố gia.

Đôi chân dài sải rộng bước đến, trịnh trọng khom người : " Ngoại, cậu Cố, con là Mộ Tư Thần, chồng của Kiều Kiều, lần đầu ra mắt, có chút quà mọn coi như là biếu mọi người !"

Không biết là quà mọn thật hay chỉ là quà mọn trong mắt Mộ Tư Thần, chỉ thấy hàng dài vệ sĩ bê hộp lớn hộp nhỏ, xách túi lớn túi nhỏ nối đuôi nhau đi vào.

Lục Kiều Kiều há hốc mồm, làm gì mà khoa trương như vậy, anh đây là đang cố ghi điểm cao trong mắt phụ huynh sao.

" Đứa trẻ ngoan, hôm nay ở lại ăn với chúng ta một bữa! " Chu Mạn hiền hòa nói.

Mộ Tư Thần cũng đồng ý ngay mà không suy nghĩ, đúng là rất cố gắng.

Suốt cả bữa cơm, nhà Cố gia hỏi Mộ Tư Thần đủ thứ chuyện trên giời dưới đất.

Có Lục Kiều Kiều ngồi bên cạnh cười miễn cưỡng, chỉ đành cổ vũ anh từ trong lòng.

Sau bữa ăn ấy, Mộ Tư Thần xin phép đưa Lục Kiều Kiều rời đi, về biệt thự ngoại ô.

Nói chung, Cố gia chính là đã chấm người con rể này rồi..

Chương 59: Chương 59

Mấy tháng tiếp theo, Mộ Tư Thần tận tình chăm sóc Lục Kiều Kiều, hết lòng thể hiện tình cảm của mình với cô.

Tình yêu, tiếp thêm cho người ta sức mạnh, tiếp thêm cho người ta dũng khí để xoa dịu đau khổ và có thêm hy vọng.

Một tia nắng mai rọi vào phòng ngủ, Lục Kiều Kiều khẽ trở mình.

Hơi thở đều đều bên gối và hơi ấm từ cơ thể nằm sát bên cô dưới lớp chăn đang nhắc nhở cho cô biết, người đàn ông này trân trọng cô đến nhường nào.

Những cái ôm giữa họ càng thân mật hơn xưa, cô không hề cảm thấy khác lạ hay ngại ngùng, dường như cơ thể có một hệ thống ghi nhớ độc lập, một khi đã tiếp xúc thì sẽ gợi lại sự quen thuộc.

Tối hôm qua lúc cô tắm, anh sợ cô trượt ngã nên cũng ở lại trong phòng tắm.

Cởi quần áo trước mặt anh, để lộ tấm thân trần, cô hơi thẹn thùng nhưng không hề cảm thấy khó chịu.

Tắm xong, họ lên giường đi ngủ.

Anh ôm chặt cô vào trong lòng, chỉ ôm mà thôi.

Chỉ thế thôi anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Anh sợ cô vừa tỉnh lại, tâm lý vẫn chưa thể tiếp nhận được sự thân mật quá mức, anh muốn đợi tới lúc cô tiếp nhận anh một cách tự nhiên.

Mộ Tư Thần bỗng thay đổi tư thế, vùi mặt vào cổ cô rồi nằm im không nhúc nhích, hình như anh đang ngủ rất ngon.

Cô cẩn thận dịch người ra rồi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xanh xao

đang tì vào vai mình, lông mi anh khẽ động đây, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng mím chặt.

Cô khẽ thở dài trong lòng, thực ra anh chẳng hề ngủ say, dường như lúc nào cũng trong trạng thái cảnh giác.

việc cô bị Dương Nhất Hàn bắt cóc, chắc hẳn đã khiến anh vô cùng lo lắng!

Cô vừa hơi cử động thì Mộ Tư Thần đã lập tức mở mắt ra, xiết chặt lấy cô : " Kiều Kiều, em định làm gì? "

" Em dậy nấu bữa sáng cho anh.

"

Mộ Tư Thần chớp mắt rồi thở hắt ra : " Đúng rồi, thím Lý đã xin nghỉ, nhưng mà hôm nay là thứ Bảy, không phải đi làm, chúng ta ra ngoài ăn.

Ăn xong mình đi dạo.

"

Cô “ vâng ” một tiếng rồi thả lỏng cơ thể, nép sát vào anh.

Họ ngủ nướng đến tận chín giờ hơn mới tỉnh, đánh răng rửa mặt xong họ tới ăn tại một quán cháo đối diện khu tập thể Văn hóa.

Trên đường đi, họ không nói gì nhiều, cô dừng lại thì anh dừng lại, cô ngẩng nhìn cảnh vật xung quanh còn anh ngắm cô.

" Được rồi, chúng ta về nhà thôi! "

Đi một vòng hơi mệt, lại sắp đến giữa trưa, cả hai đều vã mồ hôi.

" Kiều Kiều.

" Mộ Tư Thần kéo cô tới dưới một bóng cây : " Lại đây ngồi! "

Đột nhiên, Lục Kiều Kiều ngẩng đầu lên vuốt ve khuôn mặt anh.

Bàn tay cô chạm vào làn da anh ấm áp, nụ cười của anh cũng thật ấm áp.

Cô hơi ngước lên, môi kề sát tai anh : " Mộ Tư Thần, em yêu anh! "

Dường như đó không phải là một câu tình tự, mà là một lời bảo đảm trịnh trọng.

Mộ Tư Thần mỉm cười ôm chặt cô.

Mặc dù có lẽ bây giờ nói ra lời này đã quá muộn, nhưng Lục Kiều Kiều vẫn muốn nói, cô muốn cho Mộ Tư Thần biết cô cũng yêu anh đến nhường nào.

Khỏi nói Mộ Tư Thần hạnh phúc đến cỡ nào.

Anh đã chờ câu nói ấy từ rất lâu rồi.

Hai ngày cuối tuần trôi qua trong bình yên.

Sáu giờ sáng hôm sau, Mộ Tư Thần tỉnh dậy theo đúng đồng hồ sinh học.

Vừa mở mắt, anh đã thấy Lục Kiều Kiều đang dựa đầu vào gối, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh mỉm cười ngồi dậy, đưa tay ôm chặt cô vào lòng, cùng cô ngắm ban mai ngoài cửa sổ.

Mặt trời rọi từng tia nắng vào mảnh sân nhỏ bên ngoài, chiếu lên cây cỏ hoa lá thành một ánh hồng đẹp đẽ.

Ngoài cửa sổ mặt trời dần ló rạng, nhiệt độ trong phòng tăng lên theo.

Lòng Mộ Tư Thần như có cơn bão tràn qua cuộn sóng tung trời.

Anh thật sự không còn gì phải lo lắng nữa.

Hơi thở của anh thoáng run rẩy, anh đưa tay ôm chặt người con gái trước mặt vào lòng, không bao giờ muốn buông ra.

Trên trời cao, những tán mây thấp đã bị gió thổi tan, từ giờ trở đi sẽ chỉ có những khoảnh khắc trời quang mây tạnh đẹp đẽ.

" Sao vậy? Mới sáng sớm đã dính người như vậy? " Cô nghiêng đầu nhìn anh cười lém lỉnh.

" Đều phải ở bên cạnh em mới dễ chịu! "

" Mộ thiếu, hôm nay miệng lưỡi anh ngọt quá đấy! " Lục Kiều Kiều mỉm cười quay sang hôn Mộ Tư Thần, tỏ ý khen thưởng.

" Ngọt thì tốt chứ sao, làm vui lòng bà xã rồi thì anh mới dám nói một chuyện này.

" Mộ Tư Thần từ tốn nói.

" Mộ Tư Thần, mau khai thật ra, anh lại làm chuyện gì có lỗi với bà xã này hả? "

Mộ Tư Thần trợn mắt : " Bà xã, sao lại là “lại”? Anh thương bà xã còn chưa kịp, đâu nỡ lòng nào có lỗi với em? "

Lục Kiều Kiều cười phì.

Ai mà ngờ trêu Mộ Tư Thần lại thấy vui như vậy.

" Anh thương em hả? " – Câu nói này của anh khiến lòng cô thật ấm áp.

" Lục có tác dụng tương hỗ mà, anh thương bà xã thì bà xã mới thấu hiểu cho anh chứ.

"

" Đồng chí Mộ Tư Thần ạ, đồng chí giáo hoạt quá đấy.

" Lục Kiều Kiều cười lém lỉnh.

" Là do bà xã đại nhân chỉ đạo đúng đường lối thôi.

" Mộ Tư Thần đáp lại bằng một nụ hôn nồng nàn.

Buổi trưa, Lục Kiều Kiều nấu cháo rau.

Rau cải xắt nhỏ bóp chút muối rồi rửa sạch với nước, xào to lửa với dầu ăn và gừng thái chỉ, ngửi thơm nức mũi, món này rất tốt cho người bị cảm lạnh.

Hồi sáng, nghe cái chất giọng nghẹt mũi của Mộ Tư Thần là cô biết anh bị cảm rồi, hơi thở phả ra cũng nóng như vậy.

Đã bị như vậy, còn cắm mặt vào công việc.

Lục Kiều Kiều đứng bên ngoài thư phòng, tay giơ lên gõ cửa : " Mộ Tư Thần, em vào được không? "

Mộ Tư Thần bên trong nói vọng ra : " Được.

"

Lục Kiều Kiều chậm rãi đi vào, hai tay cẩn thận bê vào bát cháo còn nóng hổi.

Mộ Tư Thần vội vàng đứng dậy đỡ lấy giúp cô rồi đặt lên bàn, sau đó nắm lấy bàn tay cô : " Nóng như vậy mà em còn bê vào tận đây, lỡ phỏng tay thì sao? "

" Không sao, không nóng lắm.

"

" Mà sao em nấu cháo? Cho ai vậy? "

" Còn ai vào đây nữa, em tất nhiên là nấu cho anh rồi, anh xem trán đã nóng tới mức này mà còn cắm đầu vào đóng sổ sách kia " vừa nói, Lục Kiều Kiều vừa đưa tay đặt lên trán Mộ Tư Thần.

" Chỉ là cảm nhẹ thôi, được bà xã lo lắng như vậy, anh vui lắm! "

" Trán nóng ran thế này mà nhẹ cái gì, lại còn đùa cợt nữa, anh mau ăn hết cháo cho em, em mua thuốc rồi, lát ăn xong rồi uống! "

" Tuân lệnh bà xã đại nhân! ".

Chương 60: 60: End

Một tháng sau.

Phòng ngủ.

Váy cưới trắng thuần khiết treo ở góc phòng ngủ của Cố Tiểu Vy, kiểu dáng cúp ngực, làn váy bông bồng, phía sau làn váy dài chạm đất, mặc trên người nhất định sẽ rất xinh đẹp.

Cố Tiểu Vy cầm lấy máy tính bảng mở ảnh cưới cho Lục Kiêu Kiêu xem, một bên xem, một bên kể lại một vài chuyện thú vị : " Cậu xem, lúc trước tớ đã nói rửa cái này phóng to đóng khung ảnh treo trong phòng cưới, kết quả Ngôn Dật lại nói tầm kia đẹp hơn, bọn tớ vì chuyện này tranh cãi hết mấy ngày, cuối cùng vẫn là rút thăm quyết định.

"

Ngôn Dật ở phương diện nào đó rất cố chấp, tựa như loại chuyện này, anh ta sẽ không nhường Cố Tiểu Vy, lúc tranh luận không ra kết quả, phải lấy phương thức công bằng nhất đưa ra sự lựa chọn.

Cố Tiểu Vy thở dài: "Nếu là Mộ Tư Thần nhà cậu, chắc chắn sẽ không nói hai lời mặc cho cậu chọn."

Với tính tình của Mộ Tư Thần, là người chiều vợ được mọi người công nhận.

Nhắc tới việc này, Lục Kiêu Kiêu rối rắm nắm lấy ngón tay : " Nhưng mà bọn tớ còn chưa chụp ảnh cưới nữa..... "

Cố Tiểu Vy hơi sừng sốt.

Quả thật, nếu Lục Kiêu Kiêu chụp ảnh cưới, chắc chắn cũng sẽ để lộ ra, cho cô xem một vài mẫu gì đó, nhưng mà vẫn chưa nghe được tin tức gì về phương diện này, Cố Tiểu Vy có chút tò mò : " Nói đi, hai người đều đã lĩnh chứng giấy kết hôn được hơn một năm, bao giờ mới tổ chức đám cưới đây? "

Lục Kiều Kiều lắc đầu : “Tớ không biết.”

Thấy vẻ mặt mê mang của cô, Cố Tiểu Vy nhắc nhở nói :” Tớ nói nè, đời người con gái hạnh phúc nhất là được khoác lên chiếc váy cưới màu trắng bước vào lễ đường đấy.

Không được tổ chức đám cưới, chính là thiệt thòi lớn đấy! ”

“ Ừ, tớ biết mà, mà thôi, hôm nay là ngày trọng đại của cậu, chuyện của tớ cứ để sau rồi tính! ”

Sau khi hôn lễ kết thúc, Lục Kiều Kiều và Mộ Tư Thần cùng trở về thành phố S.

Những ngày tiếp theo cuộc sống của Mộ Tư Thần cùng Lục Kiều Kiều đều yên bình trôi qua.

Mà Mộ Tư Thần dạo đây công ty bận nhiều việc, vì thế cùng thường xuyên về nhà muộn hơn.

Hôm nay cũng vậy.

Trên đường về nhà, Mộ Tư Thần nghĩ tới, chắc là Lục Kiều Kiều không ngủ được đang đợi anh, hoặc là chờ lâu quá ngủ quên.

Kết quả, sau khi mở cửa lại phát hiện, bóng dáng nhô lên trên sofa trong phòng khách cực kỳ rõ ràng.

Mộ Tư Thần lập tức tắt ánh đèn sáng ngời đi, đổi thành đèn tường mờ nhạt, thả nhẹ bước chân đi đến, xác nhận đúng là cô vợ của mình.

Thế mà lại..... Chạy đến ngủ quên trên sofa rồi.

Lắc lắc đầu, khom lưng ôm ngang người vào trong lòng ngực.

Động tác của đã rất nhẹ, lại vẫn làm Lục Kiều Kiều tỉnh giấc.

Lục Kiều Kiều ngủ không sâu lắm, cả người vừa được nhắc lên đã mở mắt ra ngay : ” Mộ Tư Thần ...!”

Thân thể mềm mại nằm trong lòng ngực, cánh tay tự nhiên quấn lấy cổ anh, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất.

“Ôm em về phòng ngủ?”

“Được.....”

Kết quả, trong lúc được ôm lên trên tầng vào phòng, Lục Kiều Kiều đã hoàn toàn tỉnh táo.

Mộ Tư Thần rửa mặt trở về, thời gian đã qua rạng sáng, Lục Kiều Kiều vốn dĩ nên ngủ say lại đang ngồi ở mép giường, đôi mắt tỉnh táo sáng ngời, đợi anh đi đến vén chăn lên, Lục Kiều Kiều mới cùng anh nằm xuống.

Cả người lăn qua lăn lại, Lục Kiều Kiều liền chui vào trong vòng tay ấm áp, hơi thở quen thuộc quanh quẩn chớp mũi khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm, cô thích khoảng cách gần gũi này.

Lục Kiều Kiều mở to mắt, không có ý định ngủ.

"Không ngủ được?" Tay Mộ Tư Thần vòng ra sau lưng, nhẹ nhàng vỗ về vai cô.

" Em đang nghĩ chúng ta kết hôn lâu như vậy rồi nhưng vẫn chưa có nhẫn cưới, hay là chúng ta đi mua đi! "

Chủ động nhắc tới việc này, Lục Kiều Kiều ngược lại có chút thẹn thùng, ngón tay bị khóa lại trong lòng bàn anh khẽ giật giật, vành tai ửng đỏ : " Kết hôn, đều phải mang nhẫn hôm trước Cố Tiểu Vy khoe với em cặp nhẫn cưới của cô ấy ...!"

Đúng là kết hôn đã hơn 1 năm rồi, nhẫn cưới còn chưa có.

Từ lúc cô mở lòng với anh, Lục Kiều Kiều không biết rằng trong lòng Mộ Tư Thần sướng như phát điên.

Màn cầu hôn anh cũng chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi ngày đẹp là bắt đầu chiến thuật rồi.

Kết hôn với nhau đã hơn 1 năm mà không có màn cầu hôn, không tổ chức hôn lễ, nhẫn cưới cũng không có, đó là thiệt thòi của Lục Kiều Kiều, không thể biến cô thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trong ngày trọng đại, đó là sự thiếu sót ở anh.

Mộ Tư Thần ôm chặt cô vào lòng : " Được.

"

-

Mộ Tư Thần không đưa cô đi mua nhẫn, mà là trở lại Thanh Uyển*.

Rõ ràng là anh bảo cô đưa ra yêu cầu, như thế nào lại không chịu phối hợp đây?

* Đây là nhà của người đã giúp Mộ Tư Thần được như bây giờ khi anh vẫn là cậu thiếu niên sống ở trại trẻ mồ côi.

Và Mộ Tư Thần đã từng đưa Lục Kiều Kiều tới tham quan nơi đây.

Mặc dù chi tiết này không được nhắc đến nhưng cứ coi như là nó đã xảy ra đi, bởi vì không quan trọng nên tui mới không viết.

Cất giấu đầy một bụng nghi hoặc, Lục Kiều Kiều bị nắm tay, dẫn lên tầng 3.

Cô đã từng lên tầng 3 trong nhà Mộ Tư Thần, hầu hết các phòng đều trống không, sau đó ở lại đây một lần nữa, thỉnh thoảng cô sẽ lên sân thượng ở tầng trên cùng để hóng gió, nhưng lại không đặc biệt đi vào từng phòng ở tầng 3.

Cửa phòng ở đây vẫn luôn bị khóa.

Lục Kiều Kiều yên lặng đi theo, thấy Mộ Tư Thần lấy một chìa khóa ra cắm vào ổ khóa, xoay sang phải, nghe được tiếng “rắc” vang lên, cửa phòng mở ra một khe hở.

“Mở nó ra đi.” Mộ Tư Thần ra lệnh.

Dựa theo yêu cầu của anh, Lục Kiều Kiều chậm rãi giơ cánh tay lên, duỗi tay về phía trước đẩy cửa phòng ra.

Một số phòng vốn bị ngăn cách bởi những bức tường đã được thông với nhau, kéo tấm rèm ra, để lộ một căn phòng thiết kế sáng sủa.

Lục Kiều Kiều kinh hỉ không thôi, “Đây là.....”

“Món quà tặng cho em.”

Ánh đèn, máy tính, ma nơ canh, khung treo bản vẽ, màu,....!những thứ cần thiết có đều có đủ.

Không gian rộng như vậy, chỉ thuộc về một mình cô.

Cô nhón mũi chân, duỗi tay ra chạm vào tia sáng chiếu qua cửa sổ.

Mộ Tư Thần chậm rãi đi đến bên cạnh cô, quỳ một gối xuống, hai tay lấy hộp đựng nhẫn ra : " Bắt đầu từ năm 15 tuổi, vẫn luôn chờ đợi chủ nhân của nó để được mở ra."

Lục Kiều Kiều quay đầu lại, nhìn thấy ngón tay mảnh khảnh đang ấn vào hai bên hộp đựng nhẫn, chậm rãi mở ra, một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo đắm chìm trong ánh mặt trời, lấp lánh tỏa sáng.

" Điều anh muốn chính là, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, Kiều Kiều vẫn sẽ luôn ở lại bên cạnh anh.

"

Cô run rẩy vươn tay ra, để cho người nọ lấy nhẫn kim cương ra đeo vào ngón áp út.

Vốn dĩ không có gì bị lãng quên hay thiếu sót, từ lúc bắt đầu anh đã chuẩn bị hết tất cả.

Lục Kiều Kiều thu tay lại, chậm rãi cúi đầu, cánh môi nhẹ nhàng dán lên trên mặt nhẫn, giọt nước mắt trong suốt đầu tiên rơi xuống trên chiếc nhẫn kim cương, phản chiếu ánh sáng.

" Được!"

Mắt cô mờ nước

Cuộc đời này, cô không còn cảm thấy có gì tiếc nuối nữa.

Hãy để những gì đã qua trôi theo dòng nước cuốn.

Cuộc sống hạnh phúc thuộc về họ giờ đây mới chính thức bắt đầu

End..

Chương 61: 61: Ngoại Truyện Bình Yên Nơi Anh

Ánh nắng của buổi sớm mai xuyên qua khe hở rèm cửa sổ dày đặc lặng lẽ len lỏi chiếu vào phòng, mang theo sức sống của mùa xuân ấm áp.

“Đình” một tiếng, điện thoại khẽ vang lên, Lục Kiều Kiều đang nằm ở trên giường chậm rãi mở mắt ra.

Cô vẫn có chút mơ màng, lông mi dài rũ xuống.

Phòng ngủ nhỏ đơn điệu hồi trước, giờ được trang trí theo phong cách ấm áp, với một chiếc giường lớn 1m8, gần cái tủ của trẻ em, trên chiếc tủ cạnh đầu giường cắm một bình hoa bách hợp, mùi hương nhẹ nhẹ.

Lục Kiều Kiều quay đầu, Mộ Tư Thần đang nằm bên cạnh cô, anh còn chưa tỉnh dậy.

Mộ Tư Thần nằm ở giữa hai mẹ con, bên trái là vợ, bên phải là con trai, nghe giọng anh nói, hiện tại đúng là đang hưởng thụ.

Anh thường ôm con trai thì thầm nói : " Tiểu Thành mau lớn lên nào, cha với con cùng nhau bảo vệ mẹ được không nào?"

Mà Mộ Tư Thành làm sao nghe hiểu được lời cha nói, phần lớn thời gian cậu nhóc đều dùng móng vuốt nhỏ của mình giơ lên cào mấy cái vào mặt cha nó.

Mộ Tư Thành mới sáu tháng tuổi, là lúc tra tấn người khác nhất, nhưng chỉ cần Mộ Tư Thần ở nhà, việc chăm sóc con cái đều là anh làm.

Hai giờ sáng Mộ Tư Thần rửa mông cho đứa nhỏ rồi thay tã, xong thì pha sữa bột cho con uống, lăn qua lăn lại hơn nửa đêm, trong khi đó

Lục Kiều Kiều đang ngủ say.

Không hiểu sao đêm qua Mộ Tư Thành rất ồn ào, Mộ Tư Thần ôm nhóc con vào phòng khách nghiêm túc dỗ hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cậu nhóc này cũng ngủ, bởi vì quá mệt nên ngủ gục trên vai Mộ Tư Thần.

Có lẽ tối hôm qua lăn qua lăn lại quá muộn, Mộ Tư Thần lúc này ngủ rất say.

Anh vẫn để tóc ngắn, đường nét rõ ràng trên khuôn mặt, ánh mắt tuy rằng đang nhắm chặt, nhưng lông mi rất dài.

Dáng vẻ anh khi ngủ có vẻ không được dễ gần, đôi môi mím lại, khuôn mặt trương dương nhìn có chút người lạ không đến gần.

Không mặc quần áo vào, chần trên người cũng mới dựng lên một chút, lộ ra đường cong đẹp đẽ ở cổ, yết hầu nhô lên, còn có bờ vai rộng lớn.

Cứ như vậy Lục Kiều Kiều nằm nghiêng người nhìn chằm chằm Mộ Tư Thần một hồi lâu, như thể nhìn bao lâu cũng nhìn không đủ.

Nhiều người nói rằng hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, và con cái là ngòi nổ giữa các cặp vợ chồng.

Nhưng đối với Lục Kiều Kiều mà nói, cuộc hôn nhân này làm cho cô cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Mộ Tư Thần là nơi trú ẩn an toàn của cô, cũng là nơi nương tựa của cô.

Dưới ánh mắt không hề giữ lại của Lục Kiều Kiều nhìn chăm chú, Mộ Tư Thần như có thần giao cách cảm mở mắt ra.

Cánh tay cường tráng của anh ôm lấy Lục Kiều Kiều, cả người còn có chút mệt mỏi, nhưng theo bản năng dùng môi dán lên trán cô, thấp giọng nói nhỏ : "Mấy giờ rồi vợ ơi? "

" Hơn bảy giờ rồi! "

Hôm nay Mộ Tư Thần không có việc gì quan trọng phải làm, có thể ngủ một giấc, Lục Kiều Kiều thúc giục anh ngủ thêm một lát nữa.

Mộ Tư Thần nhắm mắt lại, lòng bàn tay đặt vào eo cô, tự nhiên đẩy

vạt áo của cô ra.

Trong suốt thời gian mang thai, bụng của Lục Kiều Kiều cũng to hơn một chút, không hề thấy tăng cân.

Anh mở mắt ra, đôi đồng tử đen láy khóa chặt trên người Lục Kiều Kiều, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, sau đó anh bế cô đi đến phòng bên cạnh.

Lục Kiều Kiều dờ khóc dờ cười từ chối: " Tiểu Thành còn đang ngủ bên cạnh kia kìa! "

Mộ Tư Thần cười đắc ý : " Không phải chúng ta nên tranh thủ lúc con đang ngủ sao? "

Lúc trở về phòng ngủ, Mộ Tư Thành đang nằm trên giường đang chớp chớp mắt to nhìn Mộ tư Thần và Lục Kiều Kiều.

Thằng nhóc giờ cũng chẳng hiểu gì, chỉ biết nhìn cha đang ôm mẹ.

Không khóc, cũng không ồn ào, rất ngoan.

Trên gò má Lục Kiều Kiều đỏ bừng, thúc giục Mộ Tư Thần : " Em đã nói đứa nhỏ đã tỉnh rồi mà, mau thả em xuống đi"

Mộ Tư Thần đặt Lục Kiều Kiều lên giường, tỏ thái độ khó chịu ra mặt : " Có con một cái là thứ hạng của anh liền bị đá xuống, biết vậy chả đẻ con trai làm gì, lại để nó chiếm mất vợ của cha nó...!"

" Anh nói cái gì thế hả? Mau dỗ thằng bé đi! " Lục Kiều Kiều thật buồn cười.

Mộ Tư Thần cũng ngoài 30, trở thành người đàn ông có vợ có con, vì sao tính cách lại trẻ con tới như vậy, còn đi tranh với một đứa nhỏ còn chưa đến 1 tuổi?

" Được rồi, vậy em ngủ thêm đi, anh mang thằng bé ra ngoài phòng khách! " nói rồi, Mộ Tư Thần in lên trán cô dấu hôn nhẹ, rồi đem Mộ Tư Thành ra ngoài.

Cô trở mình và tiếp tục ngủ tiếp.

Lại "Đình" thêm một tiếng, điện thoại phát ra âm thanh rất nhỏ, Lục Kiều Kiều nằm ở trên giường chậm rãi mở mắt ra.

Cô theo bản năng nhìn quanh phòng, sau đó vội vàng đứng dậy đi

đến phòng khách.

Có người đang ở trong phòng khách nghe được động tĩnh, nhìn về phía Lục Kiều Kiều.

" Mẹ, mẹ tỉnh rồi hả, xuống dưới nhà ăn sáng thôi, cha đã chuẩn bị xong hết rồi! "

Mộ Tư Thành đã 7 tuổi, ngoan ngoãn hơn so với hồi trước rất nhiều, từ vẻ ngoài cho tới tính cách đều y chang cha nó vậy : " À mẹ ơi, hôm nay cha sẽ đưa con tới trường nên mẹ có thể nghỉ ngơi thêm cũng được! "

Lục Kiều Kiều gật đầu : " Ừm...." cô ngẩn ra một hồi lâu, trên mặt mang theo nụ cười buồn bã.

Hóa ra đó chỉ là một giấc mơ.

Từ ngày kết hôn với Mộ Tư Thành cho tới giờ cũng đã được 9 năm, sau đó còn sinh ra được một tiểu bảo bảo ngoan ngoãn, đáng yêu. Những quá khứ ngọt ngào ấy đã từng là hiện thực và giờ chúng trôi qua không trở lại.

Thanh xuân rời đi một cách vội vã, không thể ở mãi với ta, nhưng tình cảm vẫn còn đó, luôn luôn hiện diện bên cạnh ta không thể tách rời.

Lục Kiều Kiều đã tìm được cho mình một bến đỗ Hạnh Phúc để có thể an tâm dựa dẫm, và đó chính là Mộ Tư Thành.

" Chốn Bình Yên thật sự khi nơi đó có Anh.

".

Tải ebook miễn phí tại [DTV EBOOK](#)